Serie de autor

ROALD DAHL

CHARLIE ȘI FABRICA DE CIOCOLATĂ

Ilustrații de Quentin Blake

ARTHUR

ROALD DAHL

CHARLIE și fabrica de ciocolată

ROALD DAHL

CHARLIE și fabrica de ciocolată

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din limba engleză
de Christina Anghelina

ARTHUR

Redactor: Teodora Terciu
Machetare, design și DTP: Florin Paraschiv
Design copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAHL, ROALD
Charlie și fabrica de ciocolată / Roald Dahl; trad. de Christina Anghelina. – București: Editura Arthur, 2012.
ISBN 978-606-8044-22-4

I. Anghelina, Christina (trad.)

821.111-31=135.1

Roald Dahl
Charlie and the Chocolate Factory

Copyright © Roald Dahl Nominee Ltd., 1964
Illustrations Copyright © 1995 by Quentin Blake
All rights reserved

© Editura Arthur, 2012, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

Pentru Theo

În această carte apar cinci copii:

AUGUSTUS HAPLEA
Un puști lacom

VERUCA SALT
O copilă răzgâiată

VIOLETTE BEAUREGARDE
O fată care mestecă gumă fără încetare

MICKY TEVE
Un băiat care nu face altceva
decât să se uite la televizor

și

CHARLIE BUCKET
Eroul poveștii

Cuprins

1. Să-l cunoaștem pe Charlie 9
2. Fabrica domnului Willy Wonka 17
3. Willy Wonka și Prințul Indian 23
4. Lucrătorii misterioși 26
5. Biletele de Aur 31
6. Primii doi câștigători 34
7. Ziua lui Charlie 40
8. Încă două Bilete de Aur au fost găsite 44
9. Bunicul Joe își încearcă norocul 50
10. Familia suferă tot mai rău de foame 53
11. Miracolul 60
12. Ce scria pe Biletul de Aur 65
13. Ziua cea mare 73
14. Domnul Willy Wonka 78
15. Sala cu ciocolată 85
16. Omulețiii Oompa-Loompa 91
17. Augustus Haplea dispare 95
18. În jos, pe râul de ciocolată 105
19. Sala invențiilor – Sfarmă-fălci care nu se termină niciodată și caramelele de păr 113
20. Uriașa mașină de gumă 118

21. Adio, Violette! 121
22. Pe coridor 131
23. Bomboanele pătrate care se rotesc 136
24. Veruca în Sala cu alune 139
25. Marele ascensor de sticlă 149
26. Laboratorul de testare a ciocolatei televizate 156
27. Micky Teve este transmis prin televiziune 162
28. A mai rămas doar Charlie 175
29. Ceilalți copii pleacă acasă 181
30. Fabrica de ciocolată Charlie 184

1 | Să-l cunoaștem pe Charlie

Acești doi bătrâni sunt părinții domnului Bucket. Se numesc Bunicul Joe și Bunica Josephine.

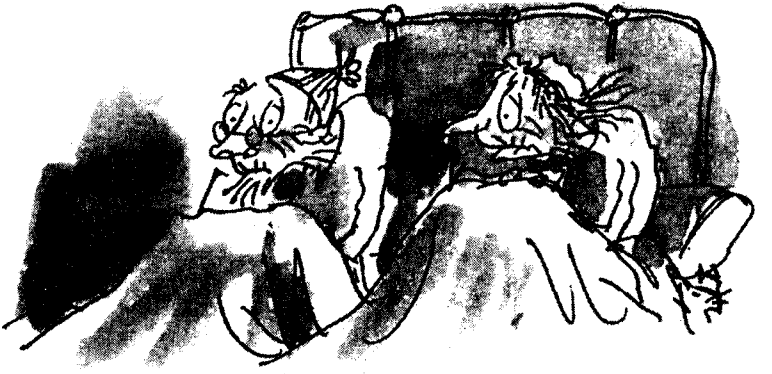

Iar *aceşti* doi bătrâni sunt părinţii doamnei Bucket. Numele lor sunt Bunicul George şi Bunica Georgina.

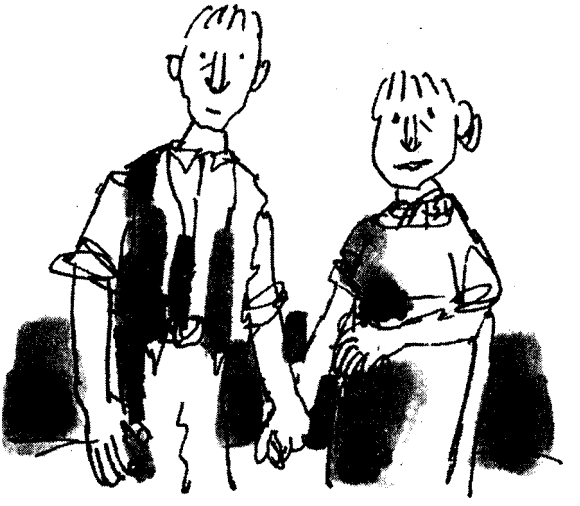

Acesta este domnul Bucket. Aceasta este doamna Bucket.

Domnul şi doamna Bucket au un băiat care se numeşte Charlie Bucket.

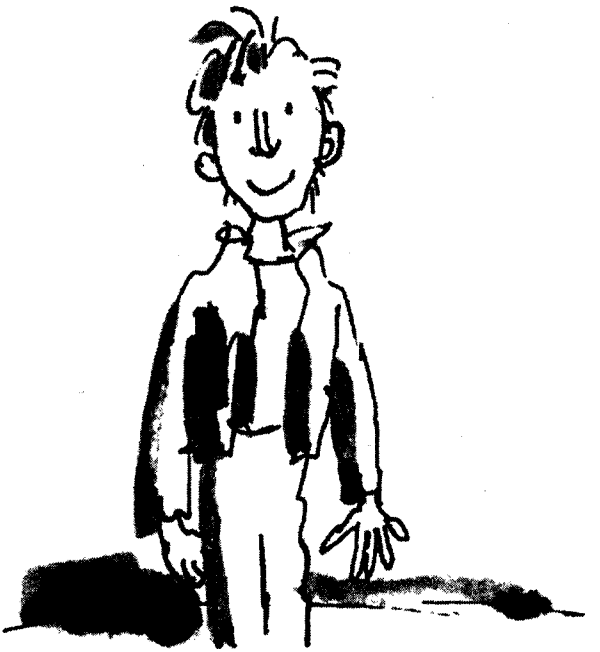

Iată-l și pe Charlie.

Bună, ce faci? Bine, mulțumesc, dar tu? Bine, mulțumesc. Charlie se bucură să vă cunoască.

Toată familia – cei șase adulți (numără-i, dacă nu mă crezi) și micul Charlie Bucket – locuiește împreună într-o căsuță de lemn de la marginea unui mare oraș.

Casa lor nu era îndeajuns de încăpătoare pentru atâția oameni, așa că stăteau tare înghesuiți acolo. Aveau doar două camere și un singur pat, care fusese cedat celor patru bunici, pentru că erau foarte bătrâni și obosiți. Erau atât de obosiți, că niciodată nu se dădeau jos din pat.

Într-o parte, dormeau Bunicul Joe și Bunica Josephine, în cealaltă – Bunicul George și Bunica Georgina.

Domnul și doamna Bucket, împreună cu micul Charlie Bucket, dormeau în cealaltă cameră, pe saltele puse direct pe podea.

Vara nu era chiar așa rău, dar iarna era de-a dreptul îngrozitor: toată noaptea, viscolul se furișa pe sub ușă și podeaua era scăldată în aerul rece ca gheața.

Nu puteau să-și cumpere altă casă mai bună sau măcar un pat – nici vorbă! Erau mult prea săraci!

Domnul Bucket era singurul care lucra. Era muncitor la o fabrică de pastă de dinți, iar sarcina lui era să înșurubeze capacul, după ce tubul era umplut cu pastă. O astfel de muncă nu e niciodată bine plătită, așa că bietul domn Bucket, oricât de iute ar fi lucrat și oricâte capace ar fi înșurubat pe zi, nu câștiga niciodată destul de mult cât să-și întrețină cum se cuvine familia. Nici măcar bani să ia de-ale gurii nu aveau. Singurele alimente pe care și le puteau permite erau pâine cu margarină la micul dejun, cartofi fierți cu varză la prânz și supă de varză la cină. Duminica, lucrurile stăteau un pic mai bine. Cu toții

aşteptau această zi – chiar dacă meniul era neschimbat, aveau voie să-şi pună două porţii dacă pofteau.

Deşi nu se poate spune că familia Bucket murea de foame, fiecare dintre ei – cei doi bunici, cele două bunici, tatăl lui Charlie, mama lui Charlie şi mai ales Charlie însuşi – simţea cât era ziua de lungă că îl roade stomacul de foame.

Cel mai mult simţea Charlie. În ciuda faptului că mama şi tatăl lui renunţau adeseori la prânzul sau la cina care li se cuvenea pentru a-i lăsa mai mult lui Charlie, totuşi mâncarea nu era suficientă pentru un copil în creştere. Îşi dorea cu disperare să mănânce şi altceva decât supă de varză şi iar supă de varză, din care nu se putea sătura. Dar cel mai mult şi cel mai mult îşi dorea... CIOCOLATĂ.

Dimineaţa, în drum spre şcoală, Charlie trecea pe lângă un magazin care avea munţi de ciocolată în vitrină şi se oprea adesea să-şi lipească nasul de geamul rece, salivând ca un apucat. De multe ori vedea cum alţi copii scot din buzunare batoane moi de ciocolată şi le înfulecă lacom, iar acest lucru era pentru el o *adevărată* tortură.

Îşi avea şi el porţia lui de ciocolată, însă o primea doar o singură dată pe an, de ziua lui de naştere. Toată familia punea bani deoparte pentru acest eveniment deosebit, iar el ştia că în ziua cea mare va primi negreşit un baton de ciocolată doar pentru el. Iar când ziua mult aşteptată sosea, Charlie punea cu grijă ciocolata într-o cutiuţă de

lemn și o păstra ca pe o comoară. În zilele următoare ridica cu băgare de seamă capacul cutiei ca s-o privească, dar nu se atingea de ea. După multă vreme, când pur și simplu nu se mai putea abține, desfăcea *un colțișor* de poleială care lăsa la vedere doar o fărâmă de ciocolată, iar după și mai multe zile gusta *un colțișor* de ciocolată – doar atât cât să simtă pe limbă gustul delicios de dulce. În ziua următoare, mai mușca o fărâmă și uite-așa reușea Charlie să mănânce timp de o lună întreagă un baton de ciocolată de zece cenți.

Dar încă nu v-am spus nimic despre lucrul care-l chinuia pe micul Charlie cel iubitor de ciocolată! Era lucrul care-l chinuia *de o mie de ori* mai tare decât vederea munților de ciocolată din vitrină sau a copiilor răsfățați care se îndopau cu batoane de ciocolată în fața lui. Era cea mai mare tortură pe care v-ați putea-o vreodată imagina, iată despre ce era vorba:

În orașul lui Charlie – de fapt așa de aproape, încât *se vedea* de la geamul casei lor – era O URIAȘĂ FABRICĂ DE CIOCOLATĂ.

Închipuiți-vă!

Și nu era doar o mare fabrică de ciocolată. Nici pomeneală! Era cea mai mare și mai faimoasă fabrică de ciocolată din lume! Era FABRICA WONKA, aflată în proprietatea unui domn numit Willy Wonka, cel mai mare producător și creator de ciocolată din câți au existat! Ce loc

nemaipomenit şi misterios era acea fabrică! Ascunsă după porţi de fier uriaşe, împrejmuită de un zid înalt, deasupra căruia se putea vedea, zi şi noapte, cum se înalţă fumul pe coşuri, însoţit de zumzăitul necontenit al maşinilor. Dar lucrul cel mai chinuitor era mirosul, aroma aceea delicioasă de ciocolată care putea fi simţită cale de două poşte în jurul fabricii!

Micul Charlie Bucket trecea chiar prin faţa porţilor de fier ale fabricii atunci când se ducea şi când venea de la şcoală. Şi, de fiecare dată, savura acele momente, încetinea pasul şi trăgea adânc în piept aroma dulce.

Oh, iubea mirosul acela de ciocolată!

Şi, vai, cât îşi mai dorea să ajungă şi el înăuntrul acelei fabrici de ciocolată şi să vadă ce se întâmplă acolo!

2 | Fabrica domnului Willy Wonka

Seara, după ce-şi termina castronul cu supă lungă de varză, Charlie mergea întotdeauna în dormitorul bunicilor, pentru a le asculta poveştile şi a le spune apoi noapte bună.

Fiecare dintre aceşti patru bătrâni trecuse de nouăzeci de ani. Erau smochiniţi ca prunele uscate, numai piele şi os, iar ziua şi-o petreceau stând ghemuiţi în patul acela mare, doi la un capăt şi doi la celălalt, cu scufiile pe cap – căci le era frig altminteri –, moţăind ca să le treacă timpul.

Dar când auzeau uşa deschizându-se şi salutul voios al lui Charlie: „Bună seara, Bunicule Joe! Bună seara, Bunică Josephine! Bună seara, Bunicule George! Bună seara, Bunică Georgina!", toţi cei patru bătrânei se ridicau în capul oaselor, feţele smochinite se luminau de bucurie şi sporovăiala începea.

Bunicii îl adorau pe Charlie. Era lumina vieţii lor, iar momentele pe care băiatul le petrecea cu ei seara erau partea cea mai frumoasă a întregii zile. Adeseori şi părinţii lui Charlie veneau la uşă să asculte poveştile celor patru bătrâni, astfel că, timp de o jumătate de oră, în fiecare

seară, camera aceea devenea un loc în care domnea fericirea și întreaga familie uita de foame și de sărăcie.

Într-o seară, Charlie le spuse bunicilor:

— E *adevărat* că fabrica lui Willy Wonka e cea mai mare fabrică de ciocolată din întreaga lume?

— *Adevărat?!* strigară bunicii într-un glas. Bineînțeles că e adevărat! Nu știi că fabrica aceasta este *de cincizeci de ori* mai mare decât oricare altă fabrică de ciocolată din lume?

— Și Willy Wonka *chiar* e cel mai isteț creator de ciocolată din lume?

— *Dragul* meu băiat, spuse Bunicul Joe, ridicându-se pe perne, domnul Willy Wonka este cel mai *uimitor,*

fantastic și *extraordinar de talentat* creator de ciocolată care s-a născut vreodată pe acest pământ. *Toată lumea* știe asta!

— Da, Bunicule Joe, știam și eu că este faimos și că e inteligent...

— *Inteligent*! strigă bunicul revoltat. E mult mai mult de atât! E un *vrăjitor* când vine vorba de ciocolată. Poate să facă *orice* – absolut orice dorește! Spuneți voi dacă nu e așa!

Ceilalți trei bunici încuviințară dând ușor din cap în sus și-n jos, apoi spuseră:

— *Absolut* adevărat. Mai *adevărat* de-atât nu se poate.

Apoi Bunicul Joe îl întrebă pe Charlie:

— Vrei să spui că nu ți-am *povestit* niciodată despre fabrica de ciocolată a domnului Willy Wonka?

— Niciodată, răspunse micul Charlie.

— Doamne sfinte! Oare ce-o fi în capul meu?! exclamă Bunicul.

— Te rog, Bunicule Joe, vrei să-mi povesteşti acum?

— Bineînţeles că vreau. Stai aici pe pat, lângă mine, şi ascultă!

Bunicul Joe era cel mai bătrân dintre toţi. Avea nouăzeci şi şase de ani şi jumătate – era prin urmare foarte, foarte bătrân. Ca toţi oamenii foarte bătrâni, era slăbit şi firav, iar în timpul zilei abia dacă i se auzea glasul. Dar seara, când apărea iubitul lui nepot, Charlie, bătrânul părea că întinereşte ca prin minune. Toată oboseala dispărea şi devenea înflăcărat şi vioi ca un băieţel.

— Ce om grozav este Willy Wonka! exclamă Bunicul Joe plin de admiraţie. Ştiai că e creatorul a peste două sute de feluri diferite de batoane de ciocolată, fiecare cu alt gust şi altă umplutură, de o mie de ori mai delicioase decât orice altă ciocolată fabricată vreodată în lume?

— Aşa este, se alătură şi Bunica Josephine. Ciocolata lui este trimisă în *toate cele patru colţuri* ale lumii. Nu-i aşa, Bunicule Joe?

— Aşa este, scumpa mea. Toţi regii şi conducătorii din toate ţările lumii se răsfaţă cu batoanele lui de ciocolată. Dar să nu credeţi că face doar batoane de ciocolată. Nu, dragii mei! Domnul Wonka are cele mai fantastice idei şi încă n-am văzut nimic din tot ce poate face! Ştiaţi că e

creatorul unei înghețate de ciocolată care poate să rămână cremoasă și rece ore întregi, chiar dacă nu stă la frigider? Poți s-o lași afară la soare într-o zi fierbinte de vară și tot nu se topește!

— Dar asta e *imposibil*! spuse Charlie, uitându-se fix la Bunicul Joe.

— Bineînțeles că e imposibil, strigă bătrânelul cu ochii strălucitori. E cu neputință și complet *absurd*! Dar Willy Wonka a reușit s-o facă și pe-asta!

— Așa e, aprobară ceilalți. Domnul Wonka a reușit s-o facă și pe asta!

— Și tot așa, continuă Bunicul Joe foarte rar, pentru ca Charlie să nu piardă niciun cuvințel, domnul Wonka e în stare să facă bezele cu gust de violete, caramele cremoase care-și schimbă culoarea la fiecare zece secunde în timp ce le mănânci și bombonele fine care se topesc de îndată ce le atingi cu buzele. Poate să facă o gumă de mestecat care nu-și pierde niciodată gustul și niște pastile din care poți să faci cele mai mari baloane de gumă și dacă le spargi cu un ac încă mai au un gust delicios. Și mai are o metodă absolut secretă prin care poate face ouă de prepeliță mici de tot, cu pete negre pe ele, care se tot micșorează când le bagi în gură, până când nu mai rămâne decât un puiuț mic pe vârful limbii tale – un pui roz de prepeliță cu totul și cu totul de zahăr.

Aici Bunicul Joe făcu o pauză și se linse încet pe buze.

— Îmi lasă gura apă numai când mă gândesc, zise el.

— Și mie, oftă Charlie, dar te rog să nu te oprești.

În vreme ce bunicul povestea aceste lucruri, părinții lui Charlie – domnul și doamna Bucket – intraseră și ei în dormitor și acum ascultau din pragul ușii.

— Spune-i lui Charlie despre acel prinț indian excentric! zise Bunica Josephine. I-ar plăcea să audă povestea asta.

— Te referi la Prințul Pondicherry? întrebă Bunicul Joe, chicotind.

— *Complet* sărit de pe fix, chicoti și Bunicul George.

— Dar *putred* de bogat, completă Bunica Georgina.

— Ce-a făcut? strigă Charlie nerăbdător să afle povestea.

— Ascultă, zise Bunicul Joe, ascultă la mine.

3 | Willy Wonka și Prințul Indian

— Într-o bună zi, domnul Wonka s-a pomenit cu o scrisoare de la Prințul Pondicherry, care-i cerea să meargă la el în India și să-i construiască un palat cu totul și cu totul de ciocolată.

— Și s-a dus, bunicule?

— Firește că s-a dus. Și, mamă, ce palat i-a mai făcut! O sută de camere, și *toate* erau de ciocolată, neagră sau albă! Cărămizile erau de ciocolată, iar mortarul dintre ele era ciocolată pură. Avea ferestre, pereți și tavan de ciocolată, și tot așa erau covoarele, obiectele de mobilier, tablourile și paturile. Iar la baie, când învârteai robinetul, curgea bineînțeles ciocolată caldă. Când l-a isprăvit, domnul Wonka i-a zis Prințului Pondicherry: „Ai grijă să-l mănânci repede, altfel o să se topească." „În niciun caz!" a strigat Prințul. „Nici nu mă gândesc să-mi mănânc palatul! Voi *locui* în el. Nici măcar n-am să muşc din balustradă, nici n-am să ling pereții!" Dar domnul Wonka a avut, firește, dreptate. Îndată, soarele a început să ardă, palatul s-a topit, iar prințul cel trăsnit, care moțăia pe sofa în salon, s-a pomenit pe neașteptate într-o baltă de ciocolată maronie și lipicioasă.

Charlie ascultase povestea bunicului așezat pe colțul patului. Chipul îi strălucea, era tot ochi și urechi.

— Bunicule, povestea asta e *adevărată*? Sau mă păcălești?

— E adevărată! strigară într-un glas toți cei patru bunici. Bineînțeles că este adevărată. Întreabă pe cine vrei tu!

— Și-ți mai spun un lucru care e la fel de adevărat, continuă Bunicul Joe, aplecându-se spre Charlie și șoptindu-i: *Nimeni... n-a ieșit vreodată de acolo.*

— De unde?

— *Și nici n-a fost văzut intrând.*

— Unde? strigă Charlie.

— În fabrica lui Wonka, că despre ea vorbim.

— Bunicule, ce tot spui acolo?

— Vorbesc despre *muncitori*, puștiule.

— Muncitori?

— Copile, oamenii se duc zilnic la muncă și la poarta oricărei fabrici vei vedea zilnic muncitori adunați la venire și la plecare. Dar la Wonka nu e așa! Ai văzut tu vreodată pe cineva să intre sau să iasă pe poarta acelei fabrici?

Micul Charlie era acum confuz, așa că se uită pe rând la fiecare dintre cei patru bunici și toți îi întoarseră privirea. Deși fețele le erau zâmbitoare, era limpede că vorbeau serios. Nimeni nu-l lua peste picior.

— Răspunde, *ai văzut*? insistă Bunicul Joe.

— Păi... chiar nu știu ce să zic, bunicule. Porțile sunt mereu închise când trec *eu* pe acolo...

— Exact! punctă Bunicul Joe.

— Dar *trebuie* să fie muncitori acolo, trebuie să fie niște oameni care...

— Nu *oameni*, copile! Sau, în orice caz, nu oameni *obișnuiți*.

— Și-atunci cine? întrebă Charlie.

— Aha... vezi tu, domnul Wonka e foarte isteț și asta se vede chiar și în alegerea lucrătorilor...

— Charlie, puiule, zise deodată doamna Bucket, care în tot acest timp stătuse în ușă ascultând povestea, e vremea să mergi la culcare. Destul pentru azi.

— Dar vreau să aud...

— Mâine, dragul meu.

— Da, da, o aprobă Bunicul Joe. Mâine îți spun și restul poveștii.

4 Lucrătorii misterioşi

În seara următoare, Bunicul Joe începu din nou să povestească.

— Vezi tu, Charlie, zise el, nu cu mult timp în urmă, mii de oameni erau angajaţi să lucreze în fabrica domnului Wonka. Dar într-o bună zi au fost toţi concediaţi, din scurt, pe neaşteptate. Pur şi simplu domnul Wonka a ieşit şi le-a spus tuturor să plece acasă şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— De ce? se miră Charlie.

— Din pricina spionilor.

— A spionilor?

— Vezi tu, toate celelalte fabrici de ciocolată începuseră să fie invidioase pe succesul fabricii Wonka şi trimiteau spioni să fure reţetele. Aceştia veneau şi se angajau ca simpli muncitori în fabrică, dar scopul lor ascuns era să afle reţeta exactă a fiecărui produs.

— Şi apoi se întorceau de unde veniseră şi povesteau ce au văzut?

— Cu siguranţă, fiindcă, la foarte scurtă vreme, fabrica Fickelgruber a scos şi ea pe piaţă o îngheţată care nu se

topea, indiferent cât de mult ar fi stat la soare. Apoi la Prodnose a fost fabricată guma care nu-şi pierdea aroma oricât de mult ai fi mestecat-o. Şi din fabrica domnului Slugworth au ieşit perniţe de gumă din care se puteau face baloane imense şi pe care le puteai sparge cu un ac şi mesteca apoi oricât, după pofta inimii. Şi tot aşa, fiindcă mai sunt multe alte exemple. Iar bietul domn Wonka îşi smulgea smocuri din barbă de supărare şi striga – „Nu se mai poate! O să mă aducă la sapă de lemn! Lumea e plină de spioni! Am să închid fabrica."

— Dar n-a închis-o, zise Charlie.

— Ba da, ba da. Le-a zis tuturor lucrătorilor să plece acasă, fiindcă el închide fabrica. Apoi a închis porţile şi le-a legat cu un lanţ mare şi greu. Fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka a devenit un loc părăsit, în care domnea

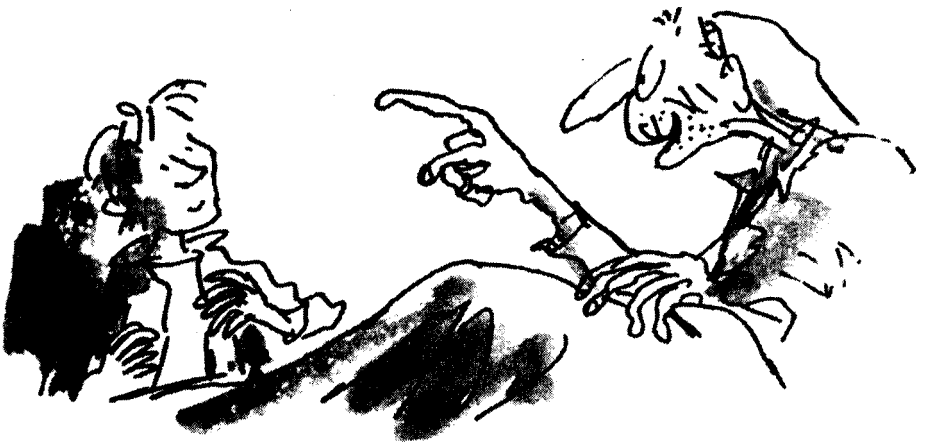

liniștea. Fumul nu mai ieșea pe coșuri, zumzăitul mașinilor încetase și niciun singur baton de ciocolată n-a mai trecut dincolo de porțile ferecate. Niciun suflet n-a mai intrat în fabrică și până și Willy Wonka părea c-a dispărut. Au trecut luni după luni, a continuat Bunicul Joe, dar fabrica a rămas în continuare închisă! Și toți spuneau „Sărmanul domn Wonka, era atât de cumsecade! Și făcea niște dulciuri grozave! Nu mai e acum. Totul s-a terminat." Apoi s-a întâmplat un lucru uimitor. Într-o zi, dis-de-dimineață, niște dâre subțiri de fum alb au fost văzute ieșind din coșurile fabricii. Oamenii din oraș s-au oprit și-au privit înmărmuriți. „Ce se întâmplă?" au strigat ei. „Cineva a aprins cuptoarele! Probabil că domnul Wonka redeschide fabrica!" Și s-au grăbit să ajungă la porți, gândindu-se că le vor găsi larg deschise și că domnul Wonka va fi acolo ca să-și întâmpine lucrătorii. Ei bine nu! Porțile uriașe de fier erau ferecate cu lanțuri ca înainte, iar domnul Wonka nu s-a arătat.

— Dar fabrica încă *funcționează*! strigară toți membrii familiei într-un glas. Ascultă! Zgomotul utilajelor se aude întruna! Poți să simți mirosul de ciocolată în aer de la o poștă!

Bunicul Joe se aplecă, îl împunse pe Charlie cu degetul lui subțire și osos și-i spuse în șoaptă:

— Ascultă aici, acum vine partea cea mai teribilă: prin fabrică bântuie umbre! Îți spun eu, știu oameni care au

văzut prin geamurile sidefate niște umbre micuțe, întunecate, care aleargă de colo-colo.

— Ale cui umbre? întrebă Charlie.

— Ei, asta am vrea să știm cu toții.

— Păi înseamnă că aceia sunt lucrătorii! strigară iar în cor ceilalți trei bunici. Dar cum ajung acolo? Nimeni nu intră și nimeni nu iese din fabrică vreodată. Porțile sunt mereu încuiate! E o nebunie! Cum ajung înăuntru?

— E clar pentru toată lumea că fabrica funcționează și că n-a fost deloc închisă în ultimii zece ani. Ba mai mult, ciocolata și dulciurile din anii din urmă au fost de o mie de ori mai delicioase decât înainte. E clar, așadar, că domnul Wonka inventează *acum* ceva nou: nici Fickelgruber, nici Prodnose și nici Slugworth nu mai au cum să-i fure ideea. Fiindcă spionii nu mai pot intra în fabrică cu niciun chip.

— Bunicule, strigă Charlie curios, *cine* face toată munca în fabrică, dacă nimeni nu intră și nu iese vreodată?

— Nu știm, băiete.

— E *absurd*! Hai să-l întrebăm pe domnul Wonka!

— Păi de unde să-l luăm, dacă nu iese niciodată din fabrică? Porțile nu se deschid nici ziua, nici noaptea, iar ciocolata e livrată în cutii gata împachetate și sigilate, care sunt scoase afară printr-o trapă din perete și preluate imediat de camioanele poștei pentru a fi distribuite în magazine.

— Bunicule, *ce fel de oameni* sunt aceia care lucrează în fabrică?

— Scumpul meu nepot, răspunse solemn Bunicul Joe, acesta este în prezent cel mai mare mister din industria ciocolatei! Un singur lucru se știe despre ei: sunt extrem de scunzi. Umbrele acelea care pot fi văzute uneori – în special noaptea târziu, când luminile sunt aprinse – aparțin unor oameni care mie mi-ar ajunge până la genunchi.

— Dar nu există oameni așa de mici! protestă Charlie.

Chiar în clipa aceea domnul Bucket, tatăl lui Charlie, intră în încăpere. Se întorcea de la serviciul lui de la fabrica de pastă de dinți și flutura cu entuziasm un ziar:

— Ați auzit vestea cea mare? întrebă el, apoi ridică ziarul, ca toată lumea să poată citi ce scria pe prima pagină.

Titlul mare era:

FABRICA WONKA
SE DESCHIDE ÎN SFÂRȘIT,
DAR NUMAI PENTRU CÂȚIVA NOROCOȘI

5 | Biletele de Aur

— Vrei să spui că oamenii vor avea voie să intre în fabrică? strigă Bunicul Joe. Citeşte acolo, citeşte repede ce scrie!

— Stai puţin, zise domnul Bucket netezind paginile ziarului. Ia, ascultaţi:

Ştirile de seară

Domnul Willy Wonka, genialul fabricant de ciocolată pe care nimeni nu l-a mai văzut în ultimii zece ani, a trimis astăzi următorul comunicat de presă:

Eu, Willy Wonka, am luat hotărârea să permit accesul a *cinci copii* – doar cinci, nici mai mulţi, nici mai puţini – în fabrica mea, anul acesta. Norocoşii vor face turul fabricii conduşi chiar de mine şi vor afla toate misterele acestui loc extraordinar. La finalul turului, fiecare dintre cei cinci va primi un cadou special: o raţie nelimitată de bomboane şi de ciocolată, care să le ajungă pentru tot restul vieţii! Fiţi cu ochii în patru după Biletele de Aur! Am printat cinci bilete pe hârtie aurie şi le-am ascuns sub ambalajele obişnuite ale produselor

Wonka din întreaga lume. Biletele de Aur pot fi oriunde, în orice magazin în care se vinde ciocolata Wonka, din orice oraș, din orice țară, de pe orice continent din lume! Numai cei cinci norocoși care vor găsi Biletele de Aur vor putea vedea cum arată *acum* fabrica mea! Succes tuturor la vânătoarea de bilete!
(Semnat: Willy Wonka)

— Hai că e nebun! murmură Bunica Josephine.

— E genial, strigă Bunicul Joe, e un vrăjitor! Imaginați-vă ce nebunie se va stârni acum în întreaga lume cu vânătoarea asta de Bilete de Aur! Toată lumea se va năpusti să cumpere dulciurile Wonka, în speranța că vor găsi unul dintre bilete. Produsele Wonka se vor vinde mai bine ca niciodată! Ahhh, ce șansă ar fi să găsim și noi un bilet!

— Ciocolată și bomboane *gratis* pentru tot restul vieții! oftă Bunicul George. Închipuiți-vă ce-ar însemna asta!

— Un camion de ciocolată! visă Bunica Georgina.

— Simt că mă îmbolnăvesc numai când mă gândesc la atâta ciocolată, zise Bunica Josephine.

— Prostii! o contrazise Bunicul Joe. Ah, ce *grozav* ar fi să-l vedem pe Charlie că desface o ciocolată și găsește sub ambalaj un Bilet de Aur!

— Ar fi nemaipomenit, bunicule, dar știi bine că eu primesc ciocolată doar o dată pe an, de ziua mea.

— Păi ziua ta e săptămâna viitoare, puișor, zise blând Bunica Georgina. Ai la fel de multe șanse ca oricine altcineva să găsești biletul ăla.

— Mă tem că te înșeli când spui asta, se opuse Bunicul George. Copiii care au cele mai mari șanse sunt aceia care-și permit să cumpere ciocolată în fiecare zi. Charlie primește doar o ciocolată pe an. N-are nicio șansă.

6 Primii doi câștigători

— Vrimul Bilet de Aur fu găsit chiar în ziua următoare de un copil numit Augustus Haplea. Poza lui trona pe prima pagină a ziarului cumpărat de domnul Bucket. Era un copil în vârstă de nouă ani, atât de rotund, încât părea să fi fost umflat cu pompa. Colăceii de grăsime îi atârnau peste tot, iar capul îi era o gogoașă uriașă, cu doi ochi mici-mici, cât două coacăze, cu care iscodea lacom lumea din jur. În ziar se spunea că orașul în care locuia Augustus Haplea îl sărbătorise ca pe un adevărat erou. Oamenii arboraseră drapelul național, iar elevii de la școală primiseră o zi de vacanță în cinstea evenimentului. Se pregătea și o paradă, toate astea în onoarea norocosului câștigător.

„*Știam* eu că Augustus va găsi un Bilet de Aur", a declarat reporterilor mama fericitului câștigător. „Mănâncă *atâta* ciocolată în fiecare zi, că era aproape cu neputință să nu dea peste un bilet. Asta e plăcerea lui: să mănânce. Cât e ziua de lungă, el mănâncă. Dar tot e mai bine decât să fie un *huligan* din ăla care aruncă cu *pietre* în oameni, nu? Oricum, eu sunt de părere că *are nevoie* de mai multă hrană decât noi ceilalți, altfel n-ar mânca, nu? Și mâncarea

conţine *vitamine*, aşa că e foarte bine să mănânce. Vai, ce *bucurie* pe capul lui să poată vizita fabrica domnului Wonka! Nici că puteam fi mai *mândri* de el."

— Ce femeie nesuferită! se strâmbă Bunica Josephine.

— Şi ce copil răsfăţat! completă Bunica Georgina.

— Au mai rămas doar patru Bilete de Aur, zise Bunicul George. Mă întreb cine le va găsi!

Şi uite-aşa ţara întreagă – sau mai bine zis lumea întreagă – fu cuprinsă de febra dulciurilor! Oamenii cumpărau în neştire bomboane şi ciocolată, în căutarea preţioaselor bilete. Femei în toată firea puteau fi văzute în magazine, cumpărând câte zece batoane de ciocolată odată, pe care le desfăceau pe loc scotocind după biletul auriu. Copiii îşi spărgeau puşculiţele şi dădeau iama în rafturile de ciocolată, cu pumnii plini de monede. Ba mai mult, într-un oraş un gangster a spart o bancă, de unde-a furat cinci mii de dolari pe care apoi i-a cheltuit integral pe dulciuri! Când a fost găsit de poliţie, şedea pe podeaua casei sale, într-un morman de ambalaje, sfâşiind învelitorile de staniol cu lama unui cuţit. În îndepărtata Rusie, o femeie pe nume Charlotte Russe a anunţat că a găsit al doilea Bilet, dar s-a dovedit că era un fals extrem de bine executat. În Anglia, profesorul Foulbody a inventat un dispozitiv care-ţi putea spune pe loc dacă o anumită tabletă de ciocolată avea ascuns sub ambalaj un Bilet de Aur, fără a mai fi nevoie s-o desfaci. Maşinăria avea un braţ de metal care scotea cu o forţă ieşită din comun şi apuca strâns orice lucru care conţinea chiar şi cea mai mică fărâmă de aur. Părea o invenţie grozavă şi absolut necesară! Din nefericire însă la inaugurarea invenţiei – organizată

în departamentul de dulciuri al unui mare magazin universal –, brațul mecanic s-a activat și a smuls un dinte de aur din gura unei ducese care asista la eveniment. După așa o scenă îngrozitoare, mașinăria a fost pur și simplu dezmembrată de publicul furios.

Chiar cu o zi înainte de aniversarea lui Charlie Bucket, ziarele au anunțat, pe neașteptate, că un nou Bilet de Aur fusese găsit! Norocoasa era de această dată o fetiță pe nume Veruca Salt, care locuia împreună cu familia ei înstărită într-o metropolă îndepărtată. Chipul fetei se lăfăia și de această dată pe prima pagină a ziarului

cumpărat de domnul Bucket. Fusese făcută în sufrageria familiei, iar fata stătea între cei doi părinți fluturând Biletul deasupra capului, zâmbind cu gura până la urechi.

Domnul Salt, tatăl Verucăi, povestea pe larg în articol cum au găsit biletul: „Vedeți voi, oameni buni, de cum a venit fiică-mea și mi-a spus că *e musai* să găsească și ea un Bilet de Aur, m-am dus în oraș și-am cumpărat toate batoanele de ciocolată Wonka pe care le-am putut găsi. Am cumpărat *mii* de batoane, dar ce zic eu aici, cred că erau *sute de mii*. Am cerut să fie încărcate în camioane și transportate direct *la mine la fabrică*. Lucrez în industria alimentară și am o fabrică de alune unde lucrează peste o sută de femei, care descojesc alunele pentru a fi apoi prăjite și sărate. Asta fac ele toată ziua, stau acolo și descojesc alune. Așa că m-am dus la ele și le-am zis: «Fetelor, lăsați alunele, treceți la desfăcut ambalaje de ciocolată!» Zis și făcut. Au desfăcut ambalaje pe bandă, din zori și până-n seară.

Dar au trecut trei zile și nimic! Ce supărare! Micuța mea Veruca era supărată foc; de câte ori mă întorceam acasă țipa la mine: «*Unde e Biletul meu de Aur? Vreau Biletul meu de Aur!!*» Și se tăvălea pe jos și dădea din picioare, de mi se rupea inima de mila ei. Asta e povestea: pur și simplu nu puteam suporta să văd cât suferă fetița mea, așa că mi-am jurat că nu mă las până nu-i fac rost de blestematul acela de bilet. Și pe urmă, ce să vezi? În seara celei de-a patra

zile, una dintre muncitoare a strigat: «Un Bilet de Aur! Am găsit un Bilet de Aur!» Şi eu am zis: «Dă-mi-l repede!» şi-am fugit acasă într-un suflet şi i l-am dus iubitei mele Veruca şi acum e din nou pace şi armonie în familie."

— Fata asta e şi mai rea decât băieţelul ăla gras, comentă Bunica Josephine.

— Trebuie doar scărmănată puţintel, zise Bunica Georgina.

— Ştii ceva, bunicule, mie mi se pare că tatăl fetei a cam trişat. Tu ce zici? întrebă Charlie.

— Tatăl fetei îi caută în coarne, răspunse Bunicul Joe, şi tare rău îi face. Ascultă-mă pe mine, băiete, n-are cum să iasă mare lucru dintr-un copil aşa de răsfăţat.

— Hai la culcare, iubire, interveni mama lui Charlie. Mâine e ziua ta, aşa că trebuie să te scoli devreme să-ţi desfaci cadoul.

— O ciocolată Wonka! strigă Charlie. Nu-i aşa c-am să primesc o ciocolată Wonka?

— Desigur, dragul meu.

— Ah, n-ar fi grozav să găsesc sub ambalaj un Bilet de Aur? visă Charlie.

— Să vii aici după ce primeşti ciocolata, zise Bunicul Joe, să te vedem şi noi când o desfaci.

7 | Ziua lui Charlie

— La mulţi ani! strigară în cor toţi cei patru bunici, atunci când Charlie apăru a doua zi în uşa dormitorului lor, cu noaptea în cap.

Charlie zâmbi emoţionat şi se aşeză pe marginea patului. Ţinea cadoul – singurul lui cadou – cu amândouă mâinile, foarte grijuliu. Pe ambalaj scria SUPERDELICIOASA BEZEA DE CIOCOLATĂ CREMOASĂ WONKA.

Cei patru bătrânei, câte doi la fiecare capăt al patului, se ridicară pe perne şi se uitau plini de speranţă la ciocolata din mâinile nepotului.

Domnul şi doamna Bucket apărură şi ei şi se apropiară de pat.

În încăpere se aşternuse o linişte deplină. Cu toţii aşteptau ca Charlie să-şi desfacă darul. Băiatul privi ciocolata cu mare atenţie, apoi îşi plimbă degetele de sus în jos pe ambalajul foşnitor.

Atunci doamna Bucket spuse:

— Scumpul meu, nu trebuie să fii prea dezamăgit dacă nu găseşti nimic sub ambalaj. Până la urmă nu te poţi aştepta să fii chiar aşa de norocos.

— Așa este, are dreptate, întări domnul Bucket.

Charlie nu răspunse nimic.

— Până la urmă, zise și Bunica Josephine, mai sunt doar trei astfel de bilete în toată lumea!

— Și ține minte, completă Bunica Georgina, că orice s-ar întâmpla, ciocolata e a ta și nu ți-o ia nimeni.

— Ah, exclamă Bunicul George, *Superdelicioasa Bezea de Ciocolată Cremoasă Wonka* e cea mai gustoasă din lume! O să-ți placă *la nebunie*!

— Da, șopti Charlie, știu.

— Hai, uită de Biletele de Aur și bucură-te de ciocolata asta, zise Bunicul Joe. Da?

Cu toții înțelegeau că era o neobrăzare să se aștepte ca tocmai această ciocolățică să fie câștigătoare și de aceea se întreceau între ei să-l prevină pe Charlie, pentru a evita orice dezamăgire. Dar adulții din jurul băiatului mai știau un lucru – acela că, oricât de neînsemnată ar fi fost șansa de a câștiga, *exista totuși o șansă*!

Trebuia să existe o mică șansă.

De fapt, ciocolata asta avea la fel de multe șanse ca oricare alta să fie câștigătoare.

Și tocmai de aceea părinții și bunicii erau la fel de emoționați și de nerăbdători ca Charlie, deși se prefăceau calmi și chiar indiferenți.

— Hai, desfă-o, că ai să întârzii la școală! îl îndemnă Bunicul Joe.

— Hai, să terminăm odată cu treaba asta! zise și Bunicul George.

— Puiule, îmi bate inima de nu mai pot, desfă ciocolata aia odată! îl imploră Bunica Georgina.

Atunci, degetele lui Charlie începură să tragă ușor de colțul ambalajului, iar cei patru bătrânei se aplecară și-și întinseră gâturile să vadă mai bine dacă era ceva înăuntru sau nu.

Și, deodată, nemaiputând suporta tensiunea, copilul sfâșie poleiala... iar în poala lui căzu... nici mai mult, nici mai puțin decât... un baton de ciocolată maronie!

Nici urmă de Bilet de Aur acolo.

— Ei bine, zise Bunicul Joe cu o voioșie prefăcută, *nici* nu ne așteptam să fie altceva, nu?

Charlie privi cele patru chipuri iubitoare care-și ațintiseră ochii spre el și reuși să zâmbească puțin, apoi ridică din umeri și întinse batonul de ciocolată către mama lui zicând:

— Mamă, te rog să iei puțină ciocolată. Vreau s-o împărțim cu toții.

— Nici nu mă gândesc, zise maică-sa.

— Nu, nu, nici nu ne gândim! repetară toți în cor. E ciocolata ta, *toată*.

— *Vă roooog*, îi imploră Charlie, întinzându-i ciocolata Bunicului Joe.

Dar nimeni nu vru nici măcar o fărâmă.

Atunci doamna Bucket îi cuprinse cu blândețe umerii firavi și-i spuse:

— Scumpul meu, e vremea să fugi la școală, altfel ai să întârzii!

8 Încă două Bilete de Aur au fost găsite

În seara aceea, domnul Bucket anunță că încă doi norocoși găsiseră al treilea și cel de-al patrulea Bilet de Aur. AZI AU FOST GĂSITE DOUĂ BILETE DE AUR, A MAI RĂMAS DOAR UNUL se putea citi pe prima pagină a ziarului cu litere de-o șchioapă.

— Ei bine, zise Bunicul Joe, când erau cu toții în dormitor, după cină, hai să aflăm cine sunt câștigătorii.

— Cel de-al treilea Bilet – citi domnul Bucket ținând ziarul foarte aproape, pentru că vederea îi slăbise mult și nu avea bani să-și cumpere ochelari – a fost găsit de o domnișoară pe nume Violette Beauregarde. Casa Beauregarde era în sărbătoare atunci când reporterul nostru a venit s-o intervieveze pe norocoasa fetiță. Locul roia de reporteri, blițurile nu mai conteneau, iar lumea se îmbulzea s-o vadă măcar pentru o clipă pe fericita câștigătoare în carne și oase. Iat-o și pe domnișoara Beauregarde, așezată pe un scaun în sufragerie, fluturând nebunește Biletul de Aur, cu mâna întinsă, de parcă ar fi încercat să oprească un taxi. Vorbea tare și repede, dar cuvintele erau destul de greu de deslușit, fiindcă în același timp mesteca gumă cu îndârjire.

„De fapt prefer guma de mestecat", strigă ea, „dar când am auzit de biletele domnului Wonka, am lăsat guma și m-am apucat de mâncat ciocolată, doar-doar voi câștiga și eu. *Acum* normal că m-am întors la guma de mestecat, pe care o *ador*. Nu pot trăi fără gumă. Toată ziua mestec gumă, mai puțin când iau masa de prânz – atunci o scot puțin din gură și mi-o lipesc după ureche, ca să n-o pierd. Sincer, nu mă simt eu, parcă-mi lipsește ceva atunci când nu am gumă în gură. Mami zice că e urât și nu e deloc potrivit pentru o domnișoară să *toooot* clămpăne din gură, dar eu nu sunt de acord. Cine se crede să-mi

facă observaţie, când ea clămpăne mai ceva ca mine toată ziulica şi *ţipă* la mine din orice!"

„Hai, Violette, că nu e aşa", interveni doamna Beauregarde dintr-un colţ îndepărtat al camerei, unde se aşezase pe un pian ca să nu fie călcată în picioare de mulţime.

„Bine, mami, vezi-ţi de treburile tale", ţipă domnişoara Beauregarde. Apoi, întorcându-se spre reporteri, continuă să povestească: „Poate că vă interesează să aflaţi că am început să mestec guma pe care o am în gură acum fix *trei luni*! E un record! Am bătut recordul anterior, care era deţinut de prietena mea, domnişoara Cornelia Prinzmetel. O nebună! În fine, guma asta e cel mai important lucru pe care-l am pe lume. Noaptea mi-o lipesc la capul patului şi dimineaţa e la fel de bună cum o ştiam – poate puţin mai tare la început, dar după ce o mestec de câteva ori se înmoaie şi e perfectă. Înainte să concurez pentru recordul mondial, obişnuiam să mănânc în fiecare zi altă gumă. De obicei, aruncam guma veche în lift, când veneam de la şcoală. De ce în lift? Păi o lipeam pe câte un buton, iar cine voia să urce la etajul ăla se pomenea cu ea lipită pe deget. Hahaha! Ce se mai isterizau unii! Cele mai enervate erau cucoanele care purtau mănuşi scumpe! Da, sunt în culmea fericirii că am să vizitez fabrica domnului Wonka, mai ales c-am înţeles că pe urmă o să primesc suficientă gumă cât să mestec toată viaţa! Iupi-iupii-ieeeeeeee! Uraaa!"

— *Afurisit* copil! spuse printre dinţi Bunica Josephine.

— Îngrozitoare! o aprobă Bunica Georgina. O să se lipească ea de necazuri într-o zi cu guma aia a ei, ascultă-mă pe mine.

— Și al patrulea Bilet cine l-a câștigat, tati? întrebă Charlie.

— Ia să vedem, zise domnul Bucket, mijind ochii ca să vadă mai bine literele. Așa, uite-aici: cel de-al patrulea Bilet a fost câștigat de un băiat pe nume Micky Teve.

— Altă pramatie, pun pariu, murmură Bunica Josephine.

— Șșșt, bunico, lasă-l să citească, zise mama lui Charlie.

— Reședința familiei Teve – citi domnul Bucket – era la fel de ticsită de curioși ca toate celelalte case în care a apărut un bilet câștigător până acum. Când reporterul nostru a ajuns la fața locului, micul Micky Teve, norocosul câștigător, era extrem de iritat: „Voi nu vedeți că mă uit la televizor, proștilor?“ țipa el. „Vă rog să mă lăsați în pace!“ Într-adevăr, copilul era așezat în fața unui televizor, urmărind un film în care se împușcau două bande rivale. Micky însuși are nu mai puțin de optsprezece pușți și pistoale de jucărie de diverse mărimi agățate prin toată casa, iar în timp ce se uita la film, în anumite momente sărea ca ars și trăgea câte o rafală cu vreuna dintre aceste arme de jucărie.

„Gura!“ a strigat atunci când cineva i-a pus o întrebare. „V-am *zis* să nu mă deranjați! Serialul ăsta e o nebunie! E genial! În fiecare zi mă uit, chiar și la episoadele alea

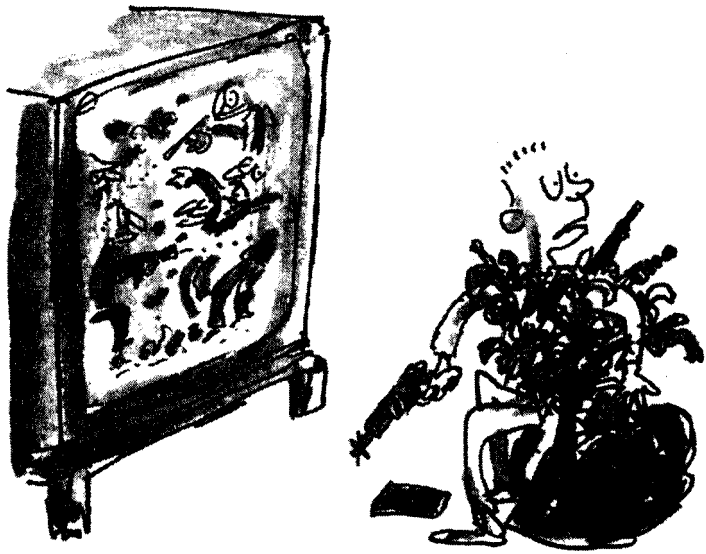

plictisitoare în care nu se împușcă nimeni. Ador gangsterii. Sunt cei mai tari! Îmi place la nebunie când se împușcă, sau când se taie cu cuțitele, sau când își sparg fața cu un pumn sănătos! Mamă, ce mi-ar plăcea să fiu și eu ca ei! Asta e adevărata *viață*, frate! E marfă rău!"

— Te rog să nu mai citești, spuse scurt Bunica Josephine. Nu *suport* să aud așa niște prostii.

— Nici eu, o susținu Bunica Georgina. Oare chiar așa să fie copiii din zilele noastre: prost-crescuți și obraznici ca aceștia din ziar?

— Ei, bineînțeles că nu sunt toți așa, îi spuse domnul Bucket zâmbind bunicii. Poate că unii copii sunt răsfățați și prost educați, dar cu siguranță nu sunt *toți* așa.

— Acum a mai rămas *un singur* bilet, zise Bunicul George.

— Chiar așa, spuse Bunica Georgina, și sunt sigură că va ajunge în mâinile unei obrăznicături care nu-l merită! Da, sunt convinsă de asta – la fel de convinsă cum sunt și de faptul că mâine vom avea supă de varză la cină.

9 | Bunicul Joe își încearcă norocul

În ziua următoare, când Charlie se întoarse de la școală și dădu fuga în camera bunicilor, văzu că dormeau toți, în afară de Bunicul Joe. Ceilalți trei sforăiau zgomotos.

— Șșșșt, șopti Bunicul Joe și-i făcu semn lui Charlie să vină mai aproape.

Charlie se apropie de pat în vârful picioarelor. Bunicul avea un zâmbet misterios. Cu o mână începu să caute sub pernă, de unde scoase un portofel vechi de piele. Îl desfăcu și goli conținutul pe pătură. Înăuntru nu se afla decât o monedă de argint de zece cenți.

— Averea mea secretă, spuse el. Nimeni nu știe de banul ăsta. Doar noi doi. Și o să încercăm să punem mâna pe Biletul care a mai rămas. Dar trebuie să mă ajuți.

— Bunicule, ești *sigur* că vrei să-ți cheltui banii pe asta? întrebă Charlie.

— Sigur că sunt sigur! strigă bătrânul entuziasmat. Hai, nu mai pierde vremea! Sunt la fel de nerăbdător ca și tine! Ia banul ăsta și dă fuga la magazin și cumpără primul baton de ciocolată Wonka pe care-l vezi! Apoi vino cu el încoace și o să-l desfacem împreună.

Charlie strânse bine moneda în palmă și fugi numai-decât afară. În cinci minute era deja înapoi.

— Ai găsit? șopti Bunicul Joe cu ochi strălucitori.

Charlie dădu aprobator din cap. În mână ținea un baton de ciocolată pe ambalajul căruia scria SURPRIZA WONKA - NEBUNIE CROCANTĂ CU ALUNE.

— Perfect! spuse bunicul, care se ridicase în capul oaselor și-și freca încântat mâinile. Vino lângă mine să-l desfacem împreună. Hai, ești gata?

— Da, răspunse copilul, sunt gata.

— Bine, trage tu primul de un colț.

— Ba nu, zise Charlie, desfă-l tu, pentru că tu ai plătit.

Degetele bătrânului tremurau îngrozitor atunci când apucă ambalajul ciocolatei.

— N-avem nicio speranță, murmură el, încercând în același timp să chicotească, ca la o glumă bună. Știi că n-avem nicio șansă, nu?

— Da, zise Charlie, știu.

Se uitară unul la celălalt și începură să râdă nervos.

— Și totuși, spuse Bunicul Joe, nu ești de acord că într-un fel avem *o mică* șansă să câștigăm ultimul Bilet?

— Ei, ba da, răspunse copilul. Hai, bunicule, desfă ciocolata!

— Stai, băiete, unde te grăbești? Toate la timpul lor. Ia zi, de unde să desfac: de aici sau de-aici?

— Din colțul ăla, cel mai îndepărtat. Rupe doar *un pic*, dar să nu putem vedea dacă e ceva înăuntru sau nu.

— Așa? întrebă bătrânul.

— Da. Acum mai rupe puțin.

— Știi ceva, nu pot, zise Bunicul Joe. Am prea multe emoții. Ia, desfă-o tu!

— Nu se poate, bunicule, tu trebuie s-o desfaci.

— Of, bine! Uite-așa! Ia să vedem! și zicând acestea, rupse ambalajul dintr-o singură mișcare.

Amândoi făcură ochii mari, ca să vadă ce era dedesubt.

Un baton de ciocolată – nimic mai mult.

Deodată, înțeleseră amândoi cât erau de caraghioși și izbucniră în hohote de râs.

— Ce s-a întâmplat? strigă Bunica Josephine, trezindu-se brusc din somn.

— Nimic, culcă-te la loc, zise Bunicul Joe.

10 | Familia suferă tot mai rău de foame

În săptămânile următoare, vremea se răci pe neașteptate. Într-o dimineață, pe când se îmbrăca să plece la școală, Charlie Bucket băgă de seamă că începuse să ningă. De la fereastră, putea vedea fulgi uriași care cădeau legănându-se ușor din cerul plumburiu.

Până seara, stratul de zăpadă care se adunase în jurul căsuței lor depășea un metru, iar domnul Bucket se văzu nevoit să-și facă drum cu lopata, ca să poată ajunge în stradă.

După ninsoare, veni crivățul care suflă nemilos multe zile la rând. Vai, cât era de frig! Lui Charlie i se părea că întreaga casă e de gheață, iar când ieșea afară, vântul îi tăia obrajii ca lama unui cuțit.

Chiar și în casă vântul pătrundea nestingherit pe sub uși și pe la marginile ferestrelor – nu era chip să scapi de el. Cei patru bătrânei se cuibăriseră în mijlocul patului, încercând să se încălzească unul pe altul. Uitaseră demult de Biletele de Aur. Toate gândurile familiei Bucket erau îndreptate acum spre cele două probleme vitale: frigul și mâncarea de zi cu zi.

Vremea rece face o poftă de mâncare teribilă și cei mai mulți dintre noi ne trezim fără să vrem visând la tocănițe aburinde și plăcinte cu mere abia scoase din cuptor sau la orice alte bucate care ne pot încălzi; și, cum suntem mult mai norocoși decât ne dăm seama de fapt, de obicei primim ceea ce ne dorim – în cele mai multe dintre cazuri. Charlie Bucket nu fusese însă niciodată norocos din acest punct de vedere și, cum familia lui era foarte săracă și nu aveau de niciunele, pe măsură ce treceau zilele, simțea cum foamea îl chinuie tot mai abitir. De mult se terminaseră cele două batoane de ciocolată – cel pe care-l primise la ziua lui, dar și cel cumpărat cu moneda Bunicului Joe –, iar acum tot ce-i mai rămăsese erau supele lungi de varză pe care le drămuiau ca să poată mânca de trei ori pe zi.

Dar și supele se subțiau pe zi ce trece.

Iată de ce: fabrica de pastă de dinți unde lucra domnul Bucket se închisese pe neașteptate, lăsând angajații pe drumuri. Domnul Bucket încercase fără succes să-și găsească o altă slujbă. Cu mare greutate reușea acum să câștige câțiva bănuți curățând zăpada de pe străzi, dar aceștia nu izbuteau să acopere decât o mică parte din merindele necesare celor șapte membri ai familiei. Se aflau într-o situație disperată. Dimineața fiecare mânca doar o felioară

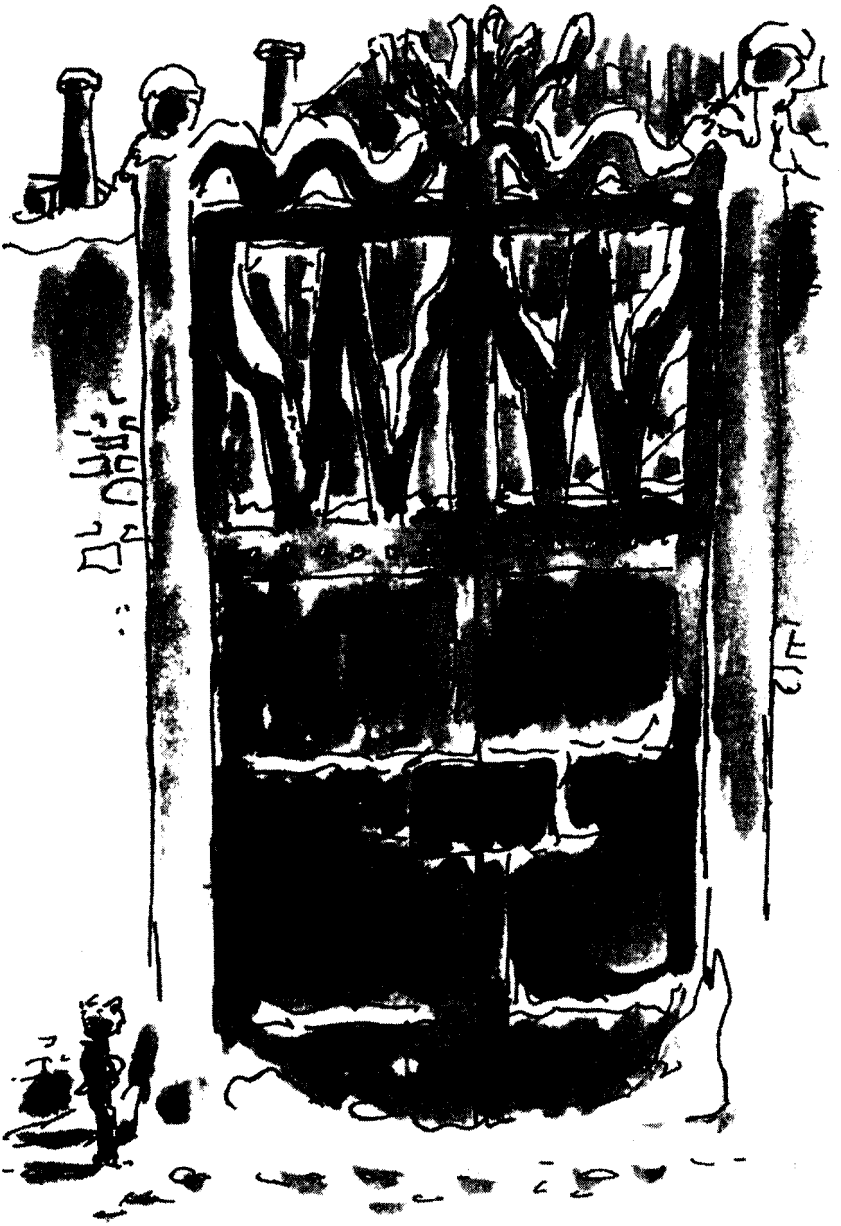

de pâine, iar la amiază împărțeau un cartof fiert la două guri, ca să le ajungă.

Încet, dar sigur, toți cei din casă ajunseră aproape morți de foame.

Iar micul Charlie Bucket trebuia să treacă zi de zi prin fața fabricii domnului Wonka, în drumul său tot mai anevoios spre școală. Și zi de zi, pe măsură ce se apropia de clădirea gigantică a fabricii, copilul își ridica năsucul ascuțit pentru a absorbi aromele delicioase care pluteau în aer. Nu o dată se oprise și, stând nemișcat în fața porții minute-n șir, trăgea adânc în piept mirosul de ciocolată, de parcă s-ar fi putut *hrăni* cu el.

— Trebuie să-i dăm să mănânce mai bine băiatului, spusese Bunicul Joe într-o dimineață friguroasă, ițindu-și capul de sub pături. Noi suntem bătrâni, ne mulțumim cu puțin, dar Charlie *e în creștere*. Așa nu mai poate s-o țină, arată deja ca un schelet, sărăcuțul.

— Ce putem *face*? suspină adânc Bunica Josephine. Nu vrea să ia din porția noastră. Azi-dimineață am auzit-o pe mama lui încercând să-l convingă să mănânce și felia ei de pâine, dar nu s-a atins de ea, nici vorbă! Până la urmă a făcut-o s-o ia înapoi!

— E un copil bun și merită mai mult de atât, spuse Bunicul George.

Iar crivățul nu înceta să sufle și ninsoarea nu contenea să cadă.

Charlie Bucket era tot mai slab, pe zi ce trecea. Fața i se ascuțise și era albă ca varul. Pielea i se lipise de obraji, încât se puteau vedea oasele de dedesubt. Era limpede că se va îmbolnăvi curând dacă lucrurile continuau în felul acesta.

Astfel că băiatul începu, cu mult calm și cu acea înțelepciune pe care copiii par s-o dobândească în vremuri de restriște, să facă anumite schimbări mărunte ici și colo, ca să-și conserve cât de cât puterile. Dimineața pleca mai devreme cu zece minute, ca să nu fie nevoit să alerge spre școală. În pauze ședea cuminte în bancă și se odihnea, în vreme ce colegii lui alergau pe-afară și se băteau cu bulgări de zăpadă. Făcea toate lucrurile încetișor și cu mare băgare de seamă, ca să nu se obosească.

Într-o după-amiază, pe când se întorcea de la școală, mergând agale prin vântul care-i sufla hain în față (și simțindu-se mai flămând ca niciodată), văzu dintr-odată o hârtie care aterizase cine știe cum în zăpada din rigolă. Era de culoare verde și aducea cu un lucru cunoscut. Charlie coborî de pe trotuar și se aplecă s-o examineze. Era pe jumătate îngropată în zăpadă, dar chiar și așa înțelese numaidecât de ce i se păruse familiară.

Era o hârtie de un dolar!

Aruncă iute o privire în jur.

Oare fusese pierdută de curând de un trecător?

Nu, fiindcă era deja pe jumătate îngropată în zăpadă.

Pe trotuar treceau oameni grăbiți, cu fețele ascunse în fulare. Zăpada scârțâia sub picioarele lor. Dar niciunul nu se uita în jur după banii pierduți; niciunul nu se întreba ce caută un băiețel în rigolă.

Atunci era cumva dolarul *lui*?

Putea să-l ia *el*?

Charlie scoase cu grijă bancnota din zăpadă. Era udă și murdară, dar în afară de asta era absolut perfectă.

Un dolar ÎNTREG!

Îl apucă strâns cu degetele tremurătoare, privindu-l fără să-și poată crede ochilor. Dolarul acela însemna pentru el *un singur* lucru: MÂNCARE.

Charlie se întoarse aproape mecanic și porni spre cel mai apropiat magazin. La zece pași distanță... era un chioșc de ziare și reviste, din acela unde se vând tot felul de lucruri, inclusiv dulciuri și trabucuri... dar el știa *ce va face*... își va lua un baton de ciocolată și-l va devora PE TOT chiar acolo, în magazin. Iar banii rămași, se hotărî el, îi va duce mamei, acasă.

11 | Miracolul

Charlie intră în magazin și puse bancnota udă pe tejghea.

— Aș dori o Superdelicioasă Bezea de Ciocolată Wonka, zise el, amintindu-și cât de mult îi plăcuse ciocolata primită de ziua lui.

Omul din spatele tejghelei era gras și nu părea să sufere de foame. Avea buze groase, obraji plini și o gușă mare care-i ascundea tot gâtul. Colacul de grăsime de sub cap se revărsa peste gulerul cămășii ca un inel de cauciuc. Se întoarse, apucă o ciocolată și i-o întinse lui Charlie. Acesta sfâșie pe loc ambalajul și mușcă lacom. O mușcătură, apoi încă una și încă una. Oh, ce bucurie să simți gustul acela dulce și consistența solidă a batonului de ciocolată! Ce bucurie să-ți poți umple gura cu hrană solidă, ce bucurie să ai ce mesteca!

— Ei, băiete, tare poftă ți-a mai fost! zise amabil vânzătorul.

Charlie se mulțumi să dea din cap, căci avea gura plină de ciocolată.

Vânzătorul îi numără restul pe marginea tejghelei.

— Ia-o-ncet, îl sfătui el, și mestecă bine ciocolata aia, altfel o să te doară burta.

Dar Charlie nu se putea abține să nu devoreze batonul acela delicios de ciocolată.

În mai puțin de jumătate de minut, treaba era încheiată. Ciocolata se terminase, iar băiatul se simțea minunat, era fericit. Întinse mâna să ia restul, apoi se opri. Ajungea cu nasul fix la marginea tejghelei, deci putea să vadă că banii pe care-i primise rest erau nouă în total, așa că nimeni n-avea să se supere dacă mai cheltuia un bănuț și-și mai lua o ciocolată...

— Cred... începu el șovăitor, cred că mai vreau o ciocolată... tot la fel să fie, vă rog.

— Cum să nu, zise grăsanul de vânzător, întorcându-se la raft și apucând un alt baton superdelicios pe care-l puse pe tejghea.

Charlie smulse ambalajul și chiar atunci... de sub ambalajul sfâșiat, ieși la iveală o foiță strălucitoare de aur.

Băiatul simți că i se oprește inima în loc.

— E un Bilet de Aur, strigă vânzătorul sărind în sus ca un popândău, ai găsit un Bilet de Aur! Ultimul Bilet de Aur a fost găsit! Hei, lume, lume, veniți să vedeți, copilul ăsta a găsit ultimul Bilet de Aur al fabricii Wonka! Ia uitați-vă, îl are în mână!

Ai fi zis că e pe punctul de a-și pierde mințile, așa era de entuziasmat.

— La mine în magazin l-a găsit! țipa el, l-a găsit aici, la mine, în micuța mea prăvălie! Repede, repede, chemați reporterii! Ai grijă, băiete, nu trage de el și nu-l îndoi, e foarte prețios!

În câteva secunde se adunaseră deja vreo douăzeci de oameni în jurul lui Charlie și încă și mai mulți se înghesuiau în stradă. Toată lumea voia să vadă Biletul și pe norocosul care-l găsise.

— Unde e? strigă cineva. Ridică-l să-l vedem și noi!

— Uite-l, uite-l, țipă altcineva, îl are în mână! Ce frumos lucește aurul!

— Mă întreb cum de-a reușit tocmai *el* să-l găsească! se auzi vocea furioasă a unui băiat foarte gras. De săptămâni întregi cumpăr câte *douăzeci* de batoane pe zi!

— Ah, ce baftă are! oftă invidios un alt băiat. Când mă gândesc câte dulciuri o să primească gratis! Toată viața!

— Păi schilodul ăsta chiar are nevoie! chicoti o fetiță.

Charlie rămăsese împietrit, nu scosese nici biletul din ambalaj. Stătea țeapăn, ținându-și ciocolata cu amândouă mâinile, în vreme ce mulțimea se îmbulzea ca la bâlci în jurul lui. Se simțea cam amețit. De fapt, avea senzația ciudată că plutește în aer, ca un balon. Picioarele lui nu atingeau deloc pământul. Simțea cum inima îi bate puternic în gât.

Atunci, deodată, o mână puternică îl prinse de umăr și, când Charlie își ridică ochii, văzu un bărbat înalt care se apropia de el.

— Ascultă, îi șopti acesta, îți dau cincizeci de dolari pe Bilet. Ce zici? Îți mai dau și o bicicletă nou-nouță! Ești de acord?

— *Ai înnebunit?* strigă o femeie, care venise și ea foarte aproape. Eu îi dau *cinci sute* de dolari pe Bilet! Ce zici, copile, îl vinzi cu cinci sute de dolari?

— *Gata* cu prostiile! sări cu gura vânzătorul cel gras, croindu-și drum prin mulțime și apucându-l pe Charlie de braț. Hai, ștergeți-o de aici și lăsați copilul în pace! Hai, faceți loc, la o parte!

Și, în vreme ce-l împingea pe Charlie spre ușă, îi șopti:

— Să nu cumva să vinzi biletul ăla. Du-l acasă înainte să-l pierzi. Hai, ia-o la fugă și să nu te oprești până nu ajungi acasă!

Charlie dădu din cap.

— Știi ceva, spuse vânzătorul cel gras oprindu-se pentru un moment și zâmbindu-i lui Charlie, am impresia că aveai într-adevăr nevoie de Biletul ăsta, așa că mă bucur că l-ai câștigat. Noroc, fiule!

— Mulțumesc! strigă Charlie și o luă la fugă prin zăpadă cât îl țineau picioarele. Trecând pe lângă fabrica domnului Wonka, se întoarse și flutură din mână, strigând pe un ton cântat:

— Pe curâââââând!

În cinci minute era deja acasă.

12 | Ce scria pe Biletul de Aur

Se năpusti pe uşa de la intrare strigând tare:

— *Mamă! Mamă!*

Doamna Bucket era în camera bunicilor, servindu-le acestora supa de seară.

— *Mamă,* strigă copilul năvălind în cameră ca un uragan, l-am găsit, mamă, uite, l-am găsit! Ultimul Bilet de Aur e al meu! Am găsit nişte bani pe stradă şi am luat două ciocolate şi a doua era câştigătoare şi s-au adunat o *grămadă* de oameni să-l vadă şi vânzătorul m-a ajutat să ies de acolo şi am fugit până acasă şi iată-mă-s! AM GĂSIT BILETUL DE AUR, L-AM GĂSIT CHIAR EU!

Doamna Bucket înlemnise, iar cei patru bunici, care-şi ţineau castroanele de supă în braţe, scăpară cu toţii lingurile din mâini şi rămaseră împietriţi, rezemaţi de perne.

Timp de zece secunde, toată încăperea fu cufundată într-o linişte deplină. Nimeni nu îndrăznea să vorbească ori să se mişte. Toţi păreau vrăjiţi.

Apoi Bunicul Joe şopti:

— Charlie, râzi de noi, aşa-i? Glumeşti, băiete?

— *Nu!* strigă voios copilul, alergând spre pat, pentru ca bunicii să poată vedea preţiosul bilet.

Bunicul Joe aproape că-şi lipi nasul de el. Ceilalţi bunici îl priveau, aşteptând verdictul.

Apoi, încetişor, Bunicul Joe ridică ochii şi privi spre Charlie, iar pe faţa lui apăru cel mai larg surâs pe care îl văzuse vreodată copilul. Obrajii bunicului se înveăpăiaseră, iar în ochi i se aprinseră două luminiţe vii. Bătrânul trase aer adânc în piept şi, deodată, pe neaşteptate, păru că explodează de bucurie! Îşi azvârli braţele în sus şi strigă: *„Iupiiiii!"* Apoi, cu o mişcare bruscă, sări din pat drept în mijlocul camerei, aşa încât farfuria lui de supă ateriză direct în capul Bunicii Josephine. Bătrânelul acesta de nouăzeci şi şase de ani şi jumătate, care nu se mai dăduse jos din pat de douăzeci de ani, ţopăia acum de bucurie, îmbrăcat în pijamale.

— Iupiiiii! Hai să strigăm de trei ori ura pentru Charlie! Uraaaaa! Uraaaa! Uraaa!

În acest moment se deschise uşa, iar în cameră intră domnul Bucket. Părea amorţit de frig şi obosit mort – şi chiar aşa se şi simţea. Toată ziua dăduse zăpada de pe străzi cu o lopată.

— Măiculiţă, exclamă el, ce se întâmplă aici?

Îi povestiră pe nerăsuflate nemaipomenita întâmplare.

— Nu pot să cred aşa ceva, zise el, nu e cu putinţă!

— Arată-i Biletul, Charlie! strigă Bunicul Joe, care ţopăia în continuare prin cameră ca un derviş în pijamale

dungate. Arată-i tatălui tău cel de-al cincilea și ultimul Bilet de Aur din întreaga lume!

— Dă să văd, Charlie! zise domnul Bucket, lăsându-se cu greutate pe un scaun și întinzând mâna.

Charlie îi arătă prețiosul Bilet.

Ce lucru frumos era acest Bilet de Aur! Părea făcut dintr-o singură foiță de aur pur, de grosimea hârtiei. Pe o parte era scrisă – prin cine știe ce tehnici – invitația domnului Wonka de a vizita fabrica.

— Citește-ne! zise Bunicul Joe, care în sfârșit se băgase la loc în pat. Ia să vedem ce zice!

Domnul Bucket aproape că-și lipi nasul de bilețelul prețios. Mâinile îi tremurau și zău dacă nu părea copleșit de evenimente. Trase aer în piept de câteva ori, apoi își drese vocea și spuse:

— Bine, ascultați aici:

Te salut, *norocosule câștigător al acestui Bilet de Aur emis de Willy Wonka! Lasă-mă să-ți strâng mâna cu prietenie! Multe lucruri minunate ți s-au pregătit! Nenumărate surprize te așteaptă! Deocamdată doresc să te invit să-mi fii oaspete la fabrică pentru o zi întreagă – tu și ceilalți fericiți câștigători ai Biletelor de Aur. Eu, Willy Wonka în persoană, te voi însoți în turul fabricii și-ți voi spune tot ceea ce vei dori să afli. Apoi te voi conduce spre ieșire și*

te vei întoarce acasă escortat de numeroase camioane încărcate cu produse delicioase, din care tu și familia ta vă veți putea înfrupta ani la rând. Iar dacă vreodată, peste ani și ani, vei rămâne fără ciocolată, nu trebuie decât să vii cu Biletul de Aur la fabrică și vei primi un nou stoc, astfel încât vei avea la dispoziție cele mai delicioase produse de ciocolată pentru tot restul vieții tale. Dar ăsta nu e nici pe departe cel mai bun lucru pe care ți l-am pregătit. Am multe alte surprize minunate, fantastice, surprize nemaipomenite, pregătite special pentru tine și ceilalți posesori ai Biletelor de Aur – surprize care vă vor uimi, vă vor umple de bucurie, de admirație, de uimire, care vă vor lăsa cu gura căscată! Nu v-ați putea închipui nici în cele mai frumoase vise surprizele care vor urma! Mai aveți doar puțin de așteptat! Iată instrucțiunile mele: turul fabricii va avea loc pe data de întâi februarie. În această zi, nici mai devreme, nici mai târziu, trebuie să vă prezentați la poarta fabricii fix la ora zece dimineața. Nu întârziați! Aveți voie să veniți însoțiți de doi membri ai familiei, care vor avea grijă să nu faceți vreo trăsnaie. Atenție: vă rog să aduceți acest bilet cu voi, altfel nu veți fi primiți în fabrică.

(Semnat) Willy Wonka

— *Întâi februarie*! exclamă doamna Bucket. Azi e 31 ianuarie, deci *mâine* e ziua cea mare!

— La naiba, cred că ai dreptate! spuse domnul Bucket.

— Ah, la fix, zise Bunicul Joe. N-avem timp de pierdut: trebuie să ne pregătim de pe acum. Hai, spală-te pe față, piaptănă-te, spală-ți bine mâinile și dinții, suflă-ți nasul, taie-ți unghiile, lustruiește-ți pantofii, calcă-ți cămașa și, pentru numele lui Dumnezeu, scapă de noroiul ăla de pe pantaloni! Hai, băiete, trebuie să te pregătești! Trebuie să te pregătești pentru cea mai frumoasă zi din viața ta!

— Bunicule, nu te agita așa! interveni doamna Bucket. Nu-l speria pe bietul Charlie. Trebuie să ne ținem firea. Acum mai avem un singur lucru de stabilit: cine îl va însoți pe Charlie în turul fabricii?

— Eu! strigă Bunicul Joe, sărind iarăși din pat. Eu o să merg cu el, mă ocup de tot, lăsați pe mine!

Doamna Bucket surâse, apoi se întoarse spre soțul ei:

— Și tu, dragul meu, ce părere ai? Nu crezi că *trebuie* să mergi și tu?

— Hmmm, mormăi domnul Bucket gânditor, nu... nu cred că e cazul...

— Dar e *musai*!

— Nu există așa ceva, scumpa mea, zise domnul Bucket cu blândețe. Sigur că *mi-ar plăcea* să merg. Ar fi nemaipomenit. Însă... cred că dacă e cineva care merită să meargă... acesta nu e altul decât Bunicul Joe. El știe mult mai multe

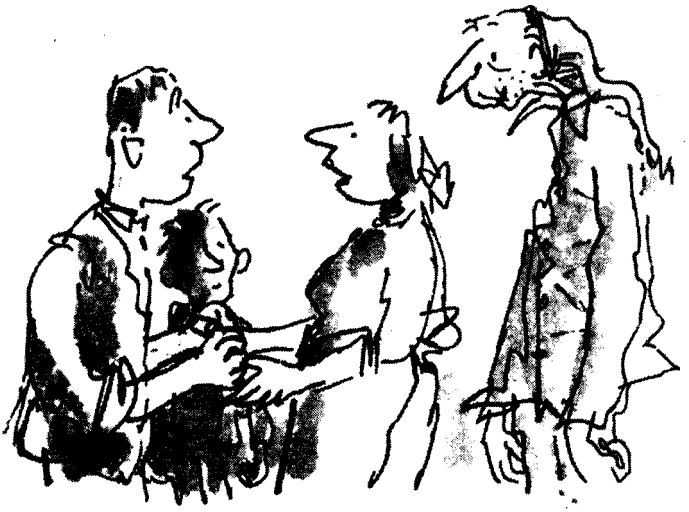

despre fabrica Wonka decât noi. Bine, sigur, numai dacă se simte în stare...

— Iupiiiii! strigă Bunicul Joe, apucându-l de mâini pe Charlie și începând să danseze cu el prin cameră.

— Vezi, *pare* a fi în stare, râse doamna Bucket. Bine, poate că ai dreptate – Bunicul Joe e cel care trebuie să-l însoțească. Eu una nu am cum să plec o zi întreagă și să-i las pe ceilalți bunici singuri acasă.

— Aleluiaaa! strigă Bunicul Joe. Domnul fie mărit!

Chiar atunci se auzi o bătaie în ușa de la intrare. Domnul Bucket merse să deschidă și numaidecât se pomeniră asaltați de reporteri și de cameramani care ocupară fiecare

colțișor al casei. Reușiseră să afle cine e fericitul câștigător al celui de-al cincilea Bilet de Aur și acum voiau neapărat să scrie povestea lui în ziarele de dimineață. Au fost câteva ore de groază în căsuța lor, până când, către miezul nopții, domnul Bucket izbuti să-i trimită pe toți acasă, ca să se poată odihni și Charlie.

13 | Ziua cea mare

În dimineaţa zilei de întâi februarie, soarele strălucea pe cer, deşi era în continuare foarte frig şi zăpada acoperea încă străzile.

În faţa fabricii Wonka se adunaseră mulţimi peste mulţimi de oameni, dornici să-i vadă pe cei cinci câştigători intrând pe poartă. Se auzea un freamăt îngrozitor şi mai era doar puţin până la ora zece. Lumea se îmbulzea şi se împingea, iar în ţipetele şi aglomeraţia aceea, un cordon de poliţişti încerca să păstreze un culoar liber spre poartă.

Chiar acolo, în faţă, se afla un mic grup, bine apărat de cordonul de poliţişti. Era grupul de copii care îşi câştigaseră dreptul de a vizita fabrica, împreună cu însoţitorii lor.

Silueta înaltă şi osoasă a Bunicului Joe putea fi văzută de departe, aşteptând tăcută ora deschiderii porţilor. Agăţat strâns de mâna bunicului era Charlie Bucket însuşi.

În afară de el, toţi ceilalţi copii veniseră însoţiţi de ambii părinţi – şi era bine că se întâmplase aşa, altfel lucrurile ar fi scăpat de tot de sub control. Erau aşa de

nerăbdători să intre înăuntru, că încercau să se cațere pe gard, iar părinții făceau toate eforturile să-i mai țină puțin pe loc.

— Răbdare, strigau tații, e prea devreme, nu e încă ora zece!

În spatele lor, Charlie auzea vuietul mulțimii, care se îmbulzea să-i vadă pe cei cinci norocoși de aproape.

— Aia e Violette Beauregarde! se auzi o voce. Uite-o acolo, îi țin minte fața din ziar!

— Ia uite, strigă altcineva, încă mestecă la guma aia pe care o are de trei luni deja. Uite cum i se mișcă fălcile! Molfăie și acum.

— Cine e grăsanul?

— Augustus Haplea, cine să fie?

— Așa este!

— Mamă, e ca o bilă, nu ți se pare?

— O bilă uriașă.

— Cine e copilul care are emblema Călărețului singuratic cusută pe hanorac?

— E Micky Teve, cel care se uită mereu la televizor.

— Cred că e sărit, uite câte pistoale are atârnate de el.

— Eu pe Veruca Salt vreau s-o văd! strigă altcineva din mulțime. E fata aia căreia taică-su i-a cumpărat jumătate de milion de batoane de ciocolată, apoi a pus toate lucrătoarele din fabrică să i le desfacă, până au găsit un Bilet de Aur. Toate poftele i le face, absolut toate. E de-ajuns să deschidă gura și să se smiorcăie puțin.

— Îngrozitor, nu-i așa?

— Șocant chiar.

— Care o fi Veruca?

— Uite-o, uite-o acolo în stânga, fata cu haină argintie.

— Care dintre ei e Charlie Bucket?

— Charlie Bucket? Cred că e micuțul cu față de crevete. Cel de lângă moșul ăla care arată ca un schelet. Aici, lângă noi, îi vezi? Uite-aici!

— N-are și el o haină mai zdravănă, pe frigul ăsta?

— Cine știe, poate e prea sărac ca să-și cumpere.

— La naiba, cred c-a înghețat.

La doar câțiva metri de cel care vorbise, Charlie stătea strângând cu putere mâna bunicului. Bătrânul îl privi și-i zâmbi încurajator.

Deodată, din depărtare se auzi bătaia clopotului care anunța ora zece.

Încet-încet, scârțâind îngrozitor, porțile uriașe și ruginite ale fabricii începură să se deschidă.

Mulțimea amuți. Toți ochii erau ațintiți asupra intrării.

— *Uite-l,* șopteau mii de voci, e chiar *el*!

Și-ntr-adevăr el era!

14 | Domnul Willy Wonka

Domnul Wonka stătea în poarta fabricii, singur-singurel.

Ce apariţie extraordinară!

Pe cap avea o pălărie lunguiaţă, ca un cilindru.

Purta un frac minunat, din cea mai frumoasă catifea de culoarea prunei brumării.

Şi nişte pantaloni verzi ca sticla.

Şi mănuşi gri-perlă.

Iar într-o mână avea un baston cu măciulie de aur.

O bărbuţă neagră ca de ţap îi acoperea bărbia, iar ochii îi erau nespus de strălucitori. Părea că strălucesc şi luminează totodată. Chipul îi era senin şi surâzător.

Şi părea aşa de inteligent! Ce sprinten şi vioi şi plin de viaţă! Îşi mişca mereu capul şi nimic nu scăpa ochilor lui strălucitori. Era ca o veveriţă: vesel şi zglobiu ca un copil şi în acelaşi timp isteţ şi agil ca un bătrân.

Deodată, făcu câţiva paşi de dans în zăpadă, care-i luară pe toţi prin surprindere, apoi îşi deschise larg braţele în faţa celor cinci copii aşezaţi în apropierea porţilor şi le spuse zâmbind:

— Bun venit, micii mei prieteni! Bun venit în fabrica mea!

Avea o voce puternică și melodioasă.

— Poftiți, vă rog, unul câte unul. Luați-vă părinții de mână și poftiți înăuntru. Să vă văd biletele. Cine e primul?

— Eu sunt Augustus Haplea, se prezentă copilul cel gras, pășind în față.

— Augustus, strigă entuziasmat domnul Wonka și-i scutură cu putere mâna de câteva ori. *Dragul* meu flăcău, ce mult *mă bucur* să te cunosc! Iar *aceștia* sunt părinții tăi! Excepțional! Sunt încântat *peste măsură* de cunoștință. Poftiți, vă rog, nu vă sfiiți, poftiți înăuntru!

Era limpede că și domnul Wonka era la fel de nerăbdător și de emoționat ca toți cei care așteptau la rând.

— Numele meu este Veruca Salt, spuse una dintre fetițe, făcând un pas înainte.

— *Scumpa* mea Veruca! Încântat! Ce *bucurie* să te cunosc! Ai un nume mai *neobișnuit*, nu-i așa? Întotdeauna am crezut că veruca e un neg din aceia care ies uneori pe picioare. Dar probabil că mă înșel, nu? Ce bine îți șade cu hăinuța asta! Mă bucur mult că ai venit azi. Vai, ce zi *nemaipomenită* o să avem! Sper că te vei simți bine. De fapt *știu* că te vei simți bine. Tăticul tău? Bună ziua, domnule Salt. Și doamna Salt? Sunt peste măsură de bucuros să vă cunosc. Da, sigur, biletul este în ordine. Poftiți, vă rog.

Apoi se prezentară şi ceilalţi doi câştigători, Micky Teve şi Violette Beauregarde, care-i arătară domnului Wonka biletele, iar acesta mai că nu le smulse braţele din umăr, aşa de entuziasmat era să le strângă mâna.

Şi, în cele din urmă, se auzi şi o voce firavă şoptind:

— Charlie Bucket.

— Charlie! strigă domnul Wonka. Bine-ai venit! *Tu* eşti copilul care abia ieri a găsit Biletul, nu? Am citit despre tine

în ziarele de dimineaţă. *La fix,* dragul meu, la fix! Sunt tare bucuros şi mă bucur mult pentru tine. Iar acesta este? A, bunicul tău? Sunt încântat să vă cunosc, stimate domn. Peste măsură de încântat! Sunt fermecat de prezenţa dumneavoastră, sunt vrăjit şi captivat. Gata! Splendid. E toată lumea înăuntru? Perfect. Vă rog, urmaţi-mă. Acum începe turul nostru! Vă rog, vă implor, nu vă depărtaţi de grup, staţi aici cu toţii, da? Nu umblaţi singuri prin fabrică. Nu aş vrea să vă pierdeţi, *nu acum,* vă rog să nu vă rătăciţi. Of, of, nicidecum n-ar fi bine să vă rătăciţi.

Charlie privi pe furiş îndărăt şi observă că porţile mari ale fabricii se închideau singure. Oamenii încă strigau şi se împingeau, iar Charlie îi privi lung, ca şi cum îi vedea pentru ultima oară. Şi chiar aşa şi era, pentru că lumea exterioară pur şi simplu dispăru în clipa în care porţile se uniră la loc.

— Pe aici, vă rog, poftiţi pe aici, pe uşa asta mare roşie! strigă domnul Wonka, vesel ca un cintezoi. *Excelent!* E cald şi bine înăuntru. Trebuie să fie cald în fabrică, ca să le fie bine lucrătorilor. Sunt obişnuiţi, dragii de ei, cu o climă *extrem* de caldă. Nu suportă frigul. Ar pieri dacă i-aş scoate afară pe vremea asta. Ar muri degeraţi.

— Dar cine sunt lucrătorii? întrebă Augustus Haplea.

— Ei, toate la timpul lor, fiule, răspunse domnul Wonka zâmbind. Ai răbdare, totul va fi explicat pe măsură ce

înaintăm. Gata, e toată lumea înăuntru? Vă rog mult, puteți închide ușa? Mulțumesc.

Charlie Bucket se afla acum într-un hol lung, care se întindea cât vedeai cu ochii. Era așa de lat, că l-ai fi putut străbate cu ușurință la volanul unui automobil. Pereții erau de un roz-pal, iar lumina era caldă și plăcută.

— Ce plăcut și ce cald! șopti copilul.

— Așa este – și ce minunat miroase, îi răspunse bunicul, trăgând cu poftă în piept aroma de ciocolată.

Aerul pe care-l respirau părea să fi adunat cele mai ademenitoare și plăcute mirosuri: cafea proaspăt prăjită, zahăr ars și ciocolată topită, dar și parfum de mentă, violete și alune zdrobite, flori de măr și caramel și coajă de lămâie...

Iar din depărtare se auzea un huruit, de parcă undeva în măruntaiele fabricii se învârteau, cu o viteză amețitoare, fără încetare, roțile unei mașinării gigantice.

— Dragii mei copii, spuse Willy Wonka, ridicând glasul ca să acopere zgomotul mașinilor, *acesta* este coridorul principal de acces. Vă rog să vă lăsați la cuier hainele și căciulile și să mă urmați. Pe aici, vă rog. Așa! Toată lumea e gata? Poftiți, atunci. Pe aici. Așa.

Domnul Wonka înainta pe coridor cu pași grăbiți, iar pulpanele brumării ale hainei îi fluturau. Copiii și părinții aproape că erau nevoiți să fugă pentru a ține pasul cu el.

Grupul de vizitatori era destul de mare, dacă te apucai să-i numeri. Erau paisprezece persoane: cinci copii și nouă adulți, așadar vă închipuiți că-și cam dădeau coate pentru a ajunge în apropierea lui Willy Wonka, care continua să țopăie voios în fața lor.

— Haideți, striga el din când în când, mai repede! Dacă vă lălăiți așa, nu mai ajungem *niciodată*.

În scurtă vreme, o apucă la dreapta, pe un coridor mai îngust.

Apoi la stânga.

Și din nou la stânga.

Apoi la dreapta.

Apoi la stânga.

Iar la dreapta.

Dreapta.

Apoi stânga.

Locul acesta era ca un mușuroi de cârtițe, cu ramificații în toate direcțiile.

— Charlie, ține-mă bine de mână, șopti Bunicul Joe.

— Ați observat că toate aceste coridoare coboară? le strigă domnul Wonka. Asta pentru că vom merge sub pământ. Cele mai importante săli din fabrica mea se află ascunse în adâncul pământului.

— De ce? se miră cineva.

— Pentru că *n-ar fi loc* pentru ele la suprafață, răspunse domnul Wonka. Sălile pe care le veți vedea sunt *imense*,

mai mari decât un teren de fotbal. Nicio clădire din *lume* nu le-ar putea cuprinde, dar aici, sub pământ, am tot spațiul de care am nevoie. Trebuie doar să sap.

Domnul Wonka o luă la dreapta.

Apoi la stânga.

Apoi iarăși la dreapta.

Pasajele deveniseră tot mai abrupte și era limpede că duceau tot mai adânc sub pământ.

Apoi, pe neașteptate, ghidul lor se opri în fața unei uși de metal strălucitoare. Însoțitorii lui se adunară împrejur. Pe ușă scria cu litere mari:

SALA CU CIOCOLATĂ

15 | Sala cu ciocolată

— Vă prezint o sală deosebit de importantă, strigă Willy Wonka, scoţând din buzunar un mănunchi de chei şi alegând una ca să descuie uşa. Iată centrul întregii fabrici şi *inima* afacerii mele! Şi să vedeţi cât este de *frumoasă*! Eu ţin foarte mult la aspectul sălilor mele. *Detest* urâţenia fabricilor! Poftiţi, vă rog! Dar fiţi cu băgare de seamă, copii! Nu vă piedeţi cu firea. Nu vă agitaţi! Rămâneţi calmi.

Domnul Wonka deschise uşa, iar cei cinci copii şi nouă adulţi intrară şi – oh! Ce privelişte li se înfăţişă!

Se aflau pe creasta unui deal, de unde puteau vedea o vale minunat de frumoasă, străbătută de un râu de culoare maronie. De o parte şi de alta, pajişti verzi.

Mai mult, pe la jumătatea cursului se putea vedea o cascadă impresionantă – o stâncă înaltă, din vârful căreia râul curgea învolburat într-o perdea solidă, pentru ca apoi să se prăbuşească zgomotos într-un vârtej clocotit de spumă.

Pe lângă cascadă (şi ăsta era cel mai impresionant lucru) erau o mulţime de ţevi uriaşe de sticlă care se înălţau până

la tavan și păreau să transporte apa mâloasă și maronie a râului. Și chiar erau *imense* acele țevi! Fiind din sticlă, se vedea clar lichidul cafeniu fierbând în interiorul lor, iar zgomotul ritmic pe care-l făceau pe măsură ce transportau conținutul râului spre cine știe ce destinație se auzea mereu, în ciuda bubuitului cascadei.

Pe maluri creșteau copaci și plante fermecătoare: erau acolo anini, sălcii și tufe de rododendron cu flori roz, albe și mov. Pajiștile erau acoperite de mii de clopoței.

— Iată! strigă domnul Wonka țopăind și arătând cu vârful bastonului râul care curgea în vale. Acela e un râu de ciocolată! Fiecare picătură de lichid din acel râu este ciocolată de cea mai bună calitate. Calitate *extra*. Am aici ciocolată cât să umplu toate căzile de baie din țară! Și-mi mai rămâne și pentru piscine! Nu e *grozav*? Priviți țevile! Absorb ciocolata și o transportă în toate celelalte săli. Mii de litri de ciocolată pe oră sunt transportați prin acest sistem! Mii și mii de litri!

Atât copiii, cât și părinții rămaseseră muți de uimire. Erau stupefiați. Năuciți. Erau zăpăciți și fascinați. Se simțeau copleșiți de măreția întregului proiect. Pur și simplu încremeniseră acolo.

— Cea mai *importantă* este cascada, continuă domnul Wonka, pentru că acolo ciocolata se amestecă. Se bate și se decantează, devine pufoasă și spumoasă. Nu mai există nicio fabrică în lumea asta care să bată ciocolata într-o

cascadă! Dar *numai* așa iese perfectă, numai așa! Apropo, mi-ați văzut copacii? întrebă el arătându-i cu vârful bastonului. Vă plac? Nu-i așa că sunt frumoși? V-am spus că detest lucrurile urâte. Bineînțeles că toți sunt comestibili. Fiecare dintre ei e făcut dintr-un amestec diferit și savuros. Cum vi se par pajiștile? Clopoțeii i-ați văzut? Dragii mei, iarba asta pe care călcați e făcută dintr-un amestec de zahăr mentolat pe care l-am inventat de curând. Îi spunem mento-zahăr. Vă rog să gustați un fir de iarbă. Insist, e delicios.

Într-o clipă se aplecară cu toții și rupseră câte un fir de iarbă – numai Augustus Haplea smulse cu lăcomie un smoc întreg.

Domnișoara Violette Beauregarde își scoase cu băgare de seamă guma din gură și și-o lipi după ureche, ca să poată gusta firul de iarbă.

— Nu e *minunat*? șopti Charlie. Bunicule, nu ți se pare că are un gust minunat?

— Aș mânca tot câmpul ăsta, oftă Bunicul Joe cu o expresie încântată pe chip. Uite-așa m-aș pune în patru labe, ca o văcuță, și-aș paște toată pajiștea.

— Gustați clopoțeii, se auzi glasul pițigăiat al domnului Wonka. Sunt și mai gustoși!

Deodată, se auziră niște țipete. Veneau de la Veruca Salt, care sărea și arăta spre ceva cu degetul:

— Uitați-vă acolo, lângă râu! Ce-i acolo? Se mișcă?

Merge! E un omuleț *foarte mic*. Acolo, jos, la cascadă!

Toată lumea se opri și se întoarse ca să privească în direcția indicată de Veruca. Uitaseră până și de clopoței.

— *Are dreptate, Bunicule!* strigă Charlie. E un omuleț acolo! Îl vezi?

— Da, Charlie, îl văd, răspunse Bunicul Joe, la fel de curios.

Acum începură cu toții să urle:

— Sunt *doi* omuleți!

— Dumnezeule, așa este!

— Sunt mai mult de doi – trei, patru, cinci!

— Ce *fac* acolo?

— De unde vin?

— Cine *sunt*?

Copiii și părinții deopotrivă se năpustiră spre râu, pentru a vedea mai de aproape neobișnuitele făpturi.

— Sunt *fantastici*!

— Mi-ajung până la genunchi!

— Uite ce păr lung și caragios au!

Omuleții – care erau cam de mărimea unei păpuși obișnuite – se opriseră din lucru și acum se uitau și ei mirați la vizitatori. Unul dintre ei arătă spre copii, apoi le șopti ceva celorlalți patru și cu toții pufniră în râs.

— Nu pot fi oameni *adevărați*, spuse Charlie.

— Bineînțeles că sunt adevărați, zise Willy Wonka. Sunt omuleții Oompa-Loompa.

16 | Omuleţii Oompa-Loompa

— Omuleţii Oompa-Loompa! strigară toţi într-un glas.

— Importaţi chiar din Loompaland! spuse mândru Willy Wonka.

— Nu există ţara asta, îl contrazise doamna Salt.

— Scumpă doamnă, vă asigur...

— Domnule *Wonka,* pufni ea, vă rog frumos, sunt profesoară de geografie!

— Ei, atunci cunoaşteţi locul, zise vesel Willy Wonka. Ce ţară îngrozitoare! Numai junglă – şi cele mai sălbatice fiare de pe pământ: corniceri şi monştrofanţi, ca să nu mai vorbim de îngrozitoarele caprişcătoare! O singură caprişcătoare devorează numai la micul dejun zece omuleţi Oompa-Loompa şi mai vrea şi-n plus! Păi săracii micuţi se refugiaseră în copaci – acolo i-am găsit când am ajuns pe meleagurile lor. Fuseseră nevoiţi să-şi mute casele acolo, ca să scape de corniceri şi de monştrofanţi şi de nemernicele caprişcătoare. Erau aproape morţi de foame. Se hrăneau numai cu omizi, care aveau un gust aşa de rău, că bieţii omuleţi se căţărau mereu tot mai sus în copaci, doar-doar or găsi ceva cu care să amestece omizile alea şi să le mai schimbe gustul. Gândacii

roșii erau buni, la fel, frunzele de eucalipt sau coaja copacului bong-bong. Sigur că toate erau destul de necomestibile, dar totuși mai puțin rele la gust ca omizile. Bieții omuleți Oompa-Loompa! Cel mai mult le era poftă de boabele de cacao. Dar de unde să le ia? Patru astfel de boabe dacă găseau pe an, se puteau considera fericiți. Și ce mult și le doreau! Zi și noapte numai la asta visau și nu vorbeau de altceva decât despre prețioasele boabe. Numai să-i fi spus cuvântul „cacao" unui Oompa-Loompa și numaidecât îi lăsa gura apă. Or boabele de cacao, continuă domnul Wonka, care cresc în arborele de cacao, se întâmplă să fie *chiar* materia primă din care se face ciocolata! Fără ele n-ar exista ciocolată pe lume, fiindcă boabele de cacao *sunt* ciocolata. Eu folosesc miliarde de boabe pe săptămână aici, în fabrica mea. Așa că, dragi copii, de-ndată ce-am aflat

secretul omuleților Oompa-Loompa, m-am suit iute în copac și am bătut la fereastra șefului lor de trib. Sărmanul de el era mort de foame și slab ca un țâr. Tocmai se chinuia să înghită o pastă de omizi verzi, deși nu era bolnav deloc. „Fii atent", i-am zis – bineînțeles că nu-i vorbeam în engleză, ci în limba oompa-loompeză – „uite cum stă treaba: dacă tu și ai tăi vreți să veniți cu mine, în țara mea, și să locuiți la mine în fabrică, am să vă dau boabe de cacao pe săturate în fiecare zi. Am munți de cacao în magaziile mele, așa că puteți mânca numai asta; și de trei ori pe zi, dacă aveți poftă. Puteți să mâncați până plesniți! Vă și plătesc în boabe de cacao, dacă doriți!"

„Vorbiți serios?" a sărit cât colo șeful de trib Oompa-Loompa, care până atunci șezuse pe un scaun.

„Desigur. Și dacă vreți, puteți să mâncați și ciocolată. E și mai bună decât boabele de cacao, pentru că are lapte și zahăr."

Omulețul a fost așa de fericit când a auzit asta, încât și-a aruncat castronul cu omizi pe fereastră și-a scos un chiot de bucurie. „S-a făcut!" a strigat el, „Hai să mergem! Să mergem!"

Așa că tot tribul Oompa-Loompa s-a mutat aici, iar eu am avut grijă ca fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil să fie transportat în cele mai bune condiții. N-a fost greu deloc, fiindcă i-am băgat în cutii cu găurele, ca să aibă aer, și i-am trecut ilegal peste graniță. Au ajuns în siguranță

roșii erau buni, la fel, frunzele de eucalipt sau coaja copacului bong-bong. Sigur că toate erau destul de necomestibile, dar totuși mai puțin rele la gust ca omizile. Bieții omuleți Oompa-Loompa! Cel mai mult le era poftă de boabele de cacao. Dar de unde să le ia? Patru astfel de boabe dacă găseau pe an, se puteau considera fericiți. Și ce mult și le doreau! Zi și noapte numai la asta visau și nu vorbeau de altceva decât despre prețioasele boabe. Numai să-i fi spus cuvântul „cacao" unui Oompa-Loompa și numai-decât îi lăsa gura apă. Or boabele de cacao, continuă domnul Wonka, care cresc în arborele de cacao, se întâmplă să fie *chiar* materia primă din care se face ciocolata! Fără ele n-ar exista ciocolată pe lume, fiindcă boabele de cacao *sunt* ciocolata. Eu folosesc miliarde de boabe pe săptămână aici, în fabrica mea. Așa că, dragi copii, de-ndată ce-am aflat

secretul omuleţilor Oompa-Loompa, m-am suit iute în copac şi am bătut la fereastra şefului lor de trib. Sărmanul de el era mort de foame şi slab ca un ţâr. Tocmai se chinuia să înghită o pastă de omizi verzi, deşi nu era bolnav deloc. „Fii atent", i-am zis – bineînţeles că nu-i vorbeam în engleză, ci în limba oompa-loompeză – „uite cum stă treaba: dacă tu şi ai tăi vreţi să veniţi cu mine, în ţara mea, şi să locuiţi la mine în fabrică, am să vă dau boabe de cacao pe săturate în fiecare zi. Am munţi de cacao în magaziile mele, aşa că puteţi mânca numai asta; şi de trei ori pe zi, dacă aveţi poftă. Puteţi să mâncaţi până plesniţi! Vă şi plătesc în boabe de cacao, dacă doriţi!"

„Vorbiţi serios?" a sărit cât colo şeful de trib Oompa-Loompa, care până atunci şezuse pe un scaun.

„Desigur. Şi dacă vreţi, puteţi să mâncaţi şi ciocolată. E şi mai bună decât boabele de cacao, pentru că are lapte şi zahăr."

Omuleţul a fost aşa de fericit când a auzit asta, încât şi-a aruncat castronul cu omizi pe fereastră şi-a scos un chiot de bucurie. „S-a făcut!" a strigat el, „Hai să mergem! Să mergem!"

Aşa că tot tribul Oompa-Loompa s-a mutat aici, iar eu am avut grijă ca fiecare bărbat, fiecare femeie şi fiecare copil să fie transportat în cele mai bune condiţii. N-a fost greu deloc, fiindcă i-am băgat în cutii cu găurele, ca să aibă aer, şi i-am trecut ilegal peste graniţă. Au ajuns în siguranţă

aici și sunt foarte mulțumit de ei! Acum vorbesc toți limba engleză. Adoră să cânte și să danseze. Toată ziua născocesc melodii noi, dacă o să-i auziți cântând pe ici, pe colo, să nu vă mirați. Trebuie să vă previn că sunt cam răutăcioși și le plac farsele. Poartă aceleași haine pe care le aveau și-n junglă, fiindcă nu vor să se îmbrace cu altceva. Puteți să-i vedeți de aici pe bărbați, care poartă în jurul brâului o piele de cerb. Femeile se acoperă cu frunze, iar copiii umblă goi. Femeile își schimbă frunzele în fiecare zi...

— Tati, strigă deodată Veruca Salt, fetița căreia i se făceau toate moșturile acasă, tati, vreau și eu un Oompa-Loompa! Tati, vreau un Oompa-Loompa acum! Ia-mi un Oompa-Loompa numai pentru mine, să-l iau cu mine acasă! Tati! Acum! Vreau un Oompa-Loompa acum!

— Scumpete, nu e frumos să-l întrerupi pe domnul Wonka, spuse moale taică-su.

— *Dar vreau un Oompa-Loompa!* zbieră fetița.

— *Bine,* fetița mea, am înțeles, dar n-am cum să-ți iau unul chiar acum. Hai, ai puțină răbdare, că o să-ți facă tati rost de unul până la sfârșitul zilei.

— Augustus, se auzi atunci vocea doamnei Haplea, scumpul mamei, nu e frumos ce faci.

Așa cum probabil ați ghicit, Augustus Haplea se strecurase până pe malul râului și, îngenuncheat, sorbea cu lăcomie din ciocolata caldă și lichidă, de parcă acuși avea să sece râul.

17 | Augustus Haplea dispare

La auzul vocii doamnei Haplea, Willy Wonka se întoarse şi, văzându-l pe Augustus cu capul aproape vârât în râu, strigă:

— Augustus, băiete, nu e voie! *Te rog* frumos să stai departe de râul de ciocolată, fiindcă trebuie să fie curat şi neatins de mâna omului.

— Augustus! N-auzi ce spune domnul Wonka? Vino imediat înapoi! zise mama lui pe un ton poruncitor.

— Chestia asta e superdelicioasăăăăăă, se linse copilul cel gras pe buze, fără să acorde atenţie cuvintelor mamei sale. Aş avea nevoie de o găleată, ca să pot bea cum trebuie.

— Augustus, strigă din nou domnul Wonka, ţopăind şi fluturându-şi nerăbdător bastonul, *trebuie* să vii înapoi! Îmi strici ciocolata!

— Augustus! strigă doamna Haplea.

— Augustus! strigă şi domnul Haplea.

Dar copilul nu asculta decât de vocea aceea din stomac, care niciodată n-avea saţ, aşa că acum se întinsese cu totul pe burtă şi, cu capul vârât în râu, limpăia ciocolata întocmai ca un câine.

— Vai, Augustus, se înfurie maică-sa, chiar vrei să ia un milion de oameni răceala ta urâcioasă?

— Ai grijă, Augustus, nu te apleca așa! strigă și taică-su.

Și pe bună dreptate, fiindcă numaidecât se auzi un țipăt, apoi un pleoscăit și Augustus Haplea dispăru fără urmă, înghițit de apele maronii.

— Săriți! strigă maică-sa care se albise de frică, fluturându-și umbrela cu disperare. Ajutor! Ajutor! Nu știe să înoate! Salvați-l!

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! zise bărbatul ei. N-am să mă arunc acum în apă, am cel mai bun costum pe mine!

Chiar atunci, fața mânjită de ciocolată a lui Augustus Haplea apăru pentru o clipă la suprafață. Urla cât îl țineau plămânii:

— Ajutor! Ajutor! Scoateți-mă afară!

— Fă ceva, nu mai sta așa! strigă doamna Haplea la soțul ei.

— Asta fac, se răsti omul, care-și scosese haina și acum se pregătea să sară în râu.

Dar, ce să vezi, în vreme ce taică-su se pregătea să sară după el, Augustus se îndrepta cu o viteză amețitoare spre una dintre țevile transparente de sticlă care-și avea capătul în apă. Îl văzură cu toții dispărând sub apă, apoi chiar sub ochii lor, copilul cel lacom fu absorbit cu putere.

Așteptau cu sufletul la gură să vadă unde iese și, într-adevăr, Augustus apăru în tubul de sticlă, înălțându-se spre tavan ca o torpilă, cu capul înainte.

— Ajutor! Crimă! Chemați poliția! zbiera doamna Haplea cât o ținea gura. Augustus, unde te duci? Treci înapoi aici!

— Mă mir, zise gânditor domnul Haplea, că a putut să încapă în țeava aia, așa gras cum e.

— N-a încăput, zise Charlie, priviți! Se oprește!

— Așa este, spuse Bunicul Joe.

— O să se înțepenească acolo, zise Charlie.

— Așa este, spuse Bunicul Joe.

— O, Doamne, a rămas *înțepenit*! zise Charlie.

— Din cauza burții! spuse domnul Haplea.

— A blocat toată țeava, zise Bunicul Joe.

— Spargeți țeava aia, strigă doamna Haplea fluturându-și umbrela. Augustus, ieși imediat de-acolo!

Cu toţii puteau vedea masa de ciocolată care se aduna în jurul dopului uman apărut pe neaşteptate în instalaţia transparentă. Presiunea era enormă. Aşteptau din clipă în clipă să se întâmple ceva. Şi chiar s-a întâmplat ceva: cu un bubuit grozav, Augustus fu azvârlit în sus, ca din puşcă.

— A dispărut, strigă maică-sa. Unde duce ţeava aia? Repede, repede, chemaţi pompierii!

— Stimată doamnă, vă rog să nu vă pierdeţi cu firea, interveni Willy Wonka. Liniştiţi-vă, Augustus e în siguranţă. Nu este niciun pericol. Doar a plecat într-o mică excursie. O mică excursie foarte interesantă, vă asigur, din care se va întoarce teafăr şi nevătămat, o să vedeţi.

— Cum e posibil să se întoarcă teafăr, când am văzut cu ochii mei că mai avea puţin şi se făcea bezea! strigă furioasă doamna Haplea.

— Vai! Cum să spuneţi aşa ceva! Imposibil! De neconceput! Nu are cum să fie transformat în bezea, răspunse cu multă siguranţă domnul Wonka. E absurd!

— Şi de ce, mă rog? continuă să ţipe doamna Haplea.

— Pentru că ţeava aceea *nu duce* la Sala de Bezele, răspunse foarte pragmatic Willy Wonka. Nici măcar nu trece prin apropierea acelei săli. Ţeava prin care a urcat Augustus dă direct în sala unde se produc batoanele de caramel cu înveliş crocant de ciocolată cu aromă de căpşuni – o combinaţie absolut delicioasă...

— Atunci o să fie tras în caramel și învelit în ciocolată cu aromă de căpșuni, scrâșni doamna Haplea. Bietul meu băiat, mâine o să fie vândut pe bucățele în toate magazinele din țară.

— Cam așa ceva, zise și domnul Haplea.

— *Știu* că am dreptate, zise doamna Haplea.

— Păi nu glumeam, răspunse soțul ei.

— Numai domnului Wonka i se pare că glumim, strigă femeia furioasă, uitați-vă la el, se prăpădește de râs. Cum *îndrăznești* să râzi când bietul meu copil a fost aspirat într-o țeavă blestemată! Monstrule! zise și-l împunse cu vârful umbrelei pe domnul Wonka, de parcă ar fi vrut să-i străpungă pieptul. Crezi că e o glumă, nu? Ți se pare teribil de amuzant că fiul meu va ajunge în sala cu caramel?

— Dar este în siguranță, vă asigur, chicoti Willy Wonka.

— O să fie făcut ciocolată de casă, chirăi ea.

— Niciodată! spuse domnul Wonka.

— Ba da! urlă femeia.

— Nu aș permite așa ceva! strigă și domnul Wonka.

— De ce? scânci ea.

— Pentru că ar avea un gust oribil. Închipuiți-vă un baton de ciocolată caramel, cu aromă de Augustus. Ciocolata Haplea. N-ar cumpăra-o nimeni.

— Ba bine că nu! pufni domnul Haplea, foarte indignat.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta, strigă soția sa.

— Nici eu, zise domnul Wonka, de aceea vă asigur, scumpă doamnă, că fiul dumneavoastră este teafăr și nevătămat.

— Și dacă e așa, unde e? strigă ea. Vreau să mă duceți la el acum!

Willy Wonka se întoarse și pocni de trei ori din degete: *poc! poc! poc!* Îndată apăru de nicăieri un omuleț Oompa-Loompa chiar în spatele lui.

Micul Oompa-Loompa se înclină și surâse, dezvelind un șir de dinți minunat de albi. Avea pielea alb-roză și părul lung, de un castaniu aproape auriu. Îi ajungea domnului Wonka fix până la genunchi. Purta obișnuita piele de cerb, petrecută peste umăr.

— Fii atent, zise Willy Wonka aplecându-se spre el, te rog să-i duci pe domnul și doamna Haplea sus în Sala cu caramel, ca să-și recupereze fiul, pe Augustus. Fiul lor a fost absorbit printr-o țeavă.

Oompa-Loompa aruncă o privire spre soții Haplea și izbucni într-o cascadă de râs.

— Ah, te rog să fii serios, zise Willy Wonka. Hai, potolește-te! Doamna Haplea nu crede că e amuzant.

— Pentru că nu e nimic amuzant! se răsti femeia.

— Hai, mergeți în Sala cu caramel și când ajungeți acolo, ia un băț lung și bagă-l în amestecul din mixer. Sunt convins că e acolo. Te rog să te grăbești. Dacă ajunge cumva din mixer în cuva în care e caramelul, va fi un dezastru. Nimic din sala aceea nu va mai fi bun de mâncat.

Doamna Haplea scoase un sunet de indignare.

— Glumesc, zise Willy Wonka, chicotind ca un nebun. N-am vrut, jur. Am glumit. Haideți, domnule și doamnă Haplea, poftiți pe aici. Grăbiți-vă. La revedere, la revedere! Ne vedem mai încolo.

În timp ce domnul și doamna Haplea se îndepărtau conduși de călăuza lor, cei cinci Oompa-Loompa de pe

celălalt mal al râului începură să bată năvalnic în niște tobe mititele, cântând și dansând: „Augustus Haplea! Augustus Haplea! Augustus Haplea! Augustus Haplea!"

— Bunicule, strigă Charlie, ascultă! Ce fac?

— Șșșt, făcu bunicul, cred că ne vor cânta ceva.

Augustus Haplea! Augustus Haplea!

intonau omulețiii în cor.

Ce nesătul Augustus Haplea!
Urât și gras și prost ca noaptea.
Copil de-o lăcomie care
Te-aduce pân' la disperare!
Tot ce vede bagă-n în gură,
Așa ceva greu se îndură!
Un lacom! Toată viața lui
Știm bine noi că nimănui
N-ar fi adus vreo bucurie,
Fiindcă-i un nesimțit, se știe.
Ce facem noi cu el atunci?
Îl luăm de mâini, îi dăm un brânci
Și-l transformăm cu iscusință
Într-un obiect de folosință,
Care ne-aduce bucurie:
O păpușică, o minge, o ie,
Un set de bile ori un cal

Făcut din lemn sau din metal.
Însă cu Haplea ăsta gras
Atâta am avut de tras
Că ne-am grăbit să-l transformăm
Numaidecât în ceva rău.
Săriți! strigat-am, a sosit
Momentul să slăbim un pic
Și țuști cu el în sus pe țeavă!
Unde-o ajunge, o să vază
Ce lucruri se pot întâmpla...
Dar nu vă faceți griji, copii,
Haplea cel gras nu va muri,
Deși îl vom schimba nițel
Când îl vom trece frumușel
Prin instalația din sală
Cu caramel și poleială.
Vruum, vruum, se-nvârt rotițele,
Harști-harști se aud cuțitele,
Îl feliază mărunțel,
Pun zahăr și frișcă pe el,
Și-apoi îl mai rotim nițel
Până dispar de tot din el
Firea cea rea și lăcomia
Tupeul, lenea și prostia.
Oh, iată-l cum apare-n glorie!
Un Haplea nou, altă istorie!

Miracol! Un copil grăsan
Urât de toți până mai an,
Un lacom, un păduche, un hoț
E adorat acum de toți!
Căci cine-ar mai avea ceva
De zis, când vede... o caramea?

— Ah, v-am spus că *adoră* să cânte, zise entuziasmat domnul Wonka. Nu-i așa că sunt adorabili? Nu sunt minunați? Să nu credeți nicio vorbă din ce spun, firește. Totul e invenția lor.

— Bunicule, omuleții Oompa-Loompa chiar glumesc? întrebă Charlie.

— Bineînțeles că glumesc. Așa *sper* cel puțin. Tu nu?

18 | În jos, pe râul de ciocolată

— Haideți, oameni buni, zise domnul Wonka, urmați-mă! Vă voi conduce în sala următoare. Vă rog să nu vă îngrijorați; Augustus Haplea va fi eliminat odată cu impuritățile din ciocolată. Așa se întâmplă întotdeauna. Acum vom călători cu barca... și iat-o că sosește!

Deasupra râului de ciocolată se ridica o ceață deasă, ca un abur, iar din acest abur apăru deodată cea mai extraordinară barcă, de culoare roz. Arăta ca o corabie vikingă cu vâsle, cu prova și pupa înălțate grațios. Era așa de roz și de strălucitoare, încât părea de cleștar. Avea multe rânduri de vâsle, pe fiecare parte, iar când se apropie de mal, cu toții putură să vadă o mulțime de omuleți Oompa-Loompa – cam zece la fiecare vâslă – cum trăgeau la rame.

— Iată iahtul meu personal, zise Willy Wonka strălucind de mândrie. E o barcă sculptată dintr-o singură bucată de zahăr caramelizat. Nu e minunată? Priviți cum alunecă spre noi, ca o lebădă.

Apariția strălucitoare ancoră la mal. O sută de Oompa-Loompa se cățăraseră acum pe vâsle și se holbau la

vizitatori. Brusc, dintr-un motiv doar de ei cunoscut, pufniră cu toţii în hohote de râs.

— Ce-i de râs? întrebă Violette Beauregarde.

— Vai, nu-i băgaţi în seamă, strigă Willy Wonka, aşa râd ei mereu. Totul li se pare o glumă colosală! Poftiţi, poftiţi vă rog pe iahtul meu. Haideţi, grăbiţi-vă!

De-ndată ce toată lumea se aşeză binişor în barcă, echipajul de Oompa-Loompa trecu iarăşi la vâsle şi o porniră încetişor pe râu în jos.

— Hei! Micky Teve! strigă deodată Willy Wonka. Te rog să nu lingi marginea bărcii, o să devină lipicioasă.

— Tati, strigă răsfăţata Veruca Salt, vreau şi eu o barcă: roz, strălucitoare, la fel ca a domnului Wonka. Şi vreau sute de omuleţi Oompa-Loompa care să vâslească şi vreau un râu de ciocolată şi vreau...

— Vrea una peste fund, îi şopti Bunicul Joe la ureche lui Charlie.

Amândoi şedeau undeva în partea din spate a bărcii, iar Charlie îl ţinea strâns de degetele osoase. Era tare emoţionat. Tot ce văzuse până acum – râul de ciocolată, cascada, ţevile uriaşe, câmpiile de zahăr, omuleţii Oompa-Loompa şi, mai ales, pe Willy Wonka în persoană – îl lăsase fără grai. Se întreba dacă putea fi ceva şi mai uimitor. Oare încotro se îndreptau? Ce aveau să mai vadă? Ce minuni mai aveau loc în următoarea sală?

— Nu-i așa că-i grozav? zise Bunicul Joe zâmbindu-i lui Charlie.

Charlie aprobă din cap, surâzând și el bucuros.

Deodată, domnul Wonka, care ședea chiar lângă Charlie, se aplecă și scoase de undeva o cană pe care o umplu până la buză cu ciocolată lichidă în râu și i-o întinse băiatului:

— Bea asta, zise el. O să-ți facă bine. Zici că n-ai mai mâncat de-un veac.

Apoi umplu o altă cană pentru Bunicul Joe:

— Luați, parcă sunteți niște schelete, zise. Ce e cu voi, n-ați găsit nimic de mâncare prin casă?

— Nu prea, răspunse bătrânul.

Charlie duse cana la gură și simți cum ciocolata cremoasă îi alunecă pe gât în jos spre burtică. Era o senzație atât de plăcută, că dintr-odată se simți nespus de fericit.

— E bună? întrebă domnul Wonka.

— Este minunată!

— Cea mai cremoasă și mai delicioasă ciocolată pe care am gustat-o în viața mea, zise Bunicul Joe lingându-se pe buze.

— Pentru că este amestecată în cascadă, zise domnul Wonka.

Barca își luase avânt pe râul care se tot îngusta. Îndată le apăru în față un tunel întunecos, care arăta ca un tub uriaș. Râul curgea prin el și tot pe acolo o apucă și barca lor.

— Vâsliți! strigă Willy Wonka țopăind și fluturându-și bastonul în aer. Cu toată viteza înainte!

Omulețiii Oompa-Loompa trăgeau la rame mai tare ca până atunci și uite-așa barca intră cu toată viteza în tunelul întunecat ca smoala, ceea ce-i făcu pe pasageri să țipe de teamă.

— De unde știu încotro să meargă? scânci Violette Beauregarde.

— Cine știe unde mergem! strigă Willy Wonka râzând.

Cine știe, cine știe
Unde mergem, nu se știe
Vâslele lovesc o mie
Apa curge, nebunie
Nu-i lumină, nici chindie,
Cine știe, cine știe
Ce minuni pândesc din față
Căci vâslașii sunt o mie
Și sunt plini de energie
Unde mergem? Nu se știe!

— A luat-o razna de tot! strigă înspăimântat unul dintre tați, iar ceilalți i se alăturară:

— E nebun! strigară ei.

— E dus!

— E luat!

— E cu capul!
— E scrântit!
— E sonat!
— Nu e-n toate mințile!
— E varză!
— E praf!
— E căpiat!
— E țicnit!
— E alienat!
— E dement!
— Nu mai judecă!
— E smintit!
— Ba nu este! strigă Bunicul Joe.

— Lumina! porunci Willy Wonka și brusc tot tunelul se lumină ca ziua, iar Charlie văzu că se aflau, într-adevăr, într-o țeavă al cărei interior era de un alb imaculat.

Râul de ciocolată curgea năvalnic, iar omulețiii Oompa-Loompa vâsleau nebunește, astfel că barca prinsese o viteză formidabilă. Domnul Wonka țopăia ca apucatul la pupa, strigându-le să vâslească și mai iute, și mai iute! Părea să-i placă la nebunie senzația de a fi purtat cu viteză într-o barcă roz, pe un râu de ciocolată. Aplauda și râdea și tot privea în stânga și-n dreapta, să vadă dacă și pasagerii lui se simțeau la fel de bine.

— Bunicule, privește, e o ușă acolo în perete! strigă Charlie.

Era o ușă verde încastrată în peretele tunelului, chiar deasupra nivelului râului. Barca trecu pe lângă ea cu o viteză amețitoare, dar tot avură timp să citească ce scria: DEPOZITUL NR. 54 – CREME DIVERSE – CREMĂ DE CĂPȘUNI, FRIȘCĂ, GLAZURĂ, CREMĂ DE VIOLETE, CREMĂ DE CAFEA, CREMĂ DE ANANAS, CREMĂ DE VANILIE ȘI CREMĂ DE PĂR.

— Cremă de păr, strigă Micky Teve, doar nu pui *păr* în ciocolată!

— Vâsliți, băieți! porunci Willy Wonka. N-avem timp de pierdut cu întrebări prostești.

Trecură în goană pe lângă o ușă neagră pe care scria DEPOZITUL NR. 71 – BICE DE TOATE FELURILE ȘI MĂRIMILE.

— Bice? strigă Veruca Salt. Ce să faci cu ele?

— Cum adică ce să fac? N-ai auzit de frișcă bătută? Cum crezi că se bate frișca? Frișca bătută e bătută cu biciul. La fel, trebuie să ai ochi ca să vezi că ouăle ochiuri aduc cu niște ochi! Hai, băieți, dați-i drumul!

Trecură pe lângă o ușă galbenă, pe care scria: DEPOZITUL NR. 77 – BOABE DIVERSE: CAFEA BOABE, BOABE DE CACAO, BOBIȚE DE GELATINĂ ȘI BOABE DE DAT ÎN BOBI.

— De dat în bobi? strigă Violette Beauregarde.

— Chiar așa, răspunse domnul Wonka. N-avem timp de explicații, haideți, cu viteză înainte!

Dar numaidecât le apăru dinainte o ușă roșie, iar fabricantul de ciocolată își ridică în aer măciulia de aur a bastonului și strigă cu putere:

— Opriți!

19 Sala invenţiilor – Sfarmă-fălci care nu se termină niciodată şi caramelele de păr

La auzul poruncii domnului Wonka, omuleţii Oompa-Loompa începură să vâslească în sens invers, până când ambarcaţiunea se opri. O traseră aproape de uşa roşie, pe care scria: CONFIDENŢIAL – SALA INVENŢIILOR – ACCESUL INTERZIS. Domnul Wonka scoase din buzunar o cheie şi, aplecându-se peste bord, descuie uşa cu ea.

— *Aceasta* este sala cea mai importantă din întreaga fabrică, zise el. Aici se coc şi se fierb toate invenţiile mele secrete. Moş Fickelgruber şi-ar vinde dinţii din faţă ca să intre aici măcar pentru un minut. Iar Prodnose şi Slugworth şi toţi ceilalţi fabricanţi de ciocolată şi-ar pierde minţile dac-ar intra aici. Atenţie mare: când intrăm, vă rog mult să vă ţineţi mâinile acasă. Nu atingem, nu gustăm şi nu stricăm nimic, da?

— Da, da, strigară copiii, promitem!

— Nimeni n-a mai intrat aici până acum, nici măcar omuleţii Oompa-Loompa.

Zicând acestea, deschise uşa şi sări din barcă direct înăuntru. Cei patru copii şi nouă adulţi săriră după el.

— Nu puneți mâna, îi avertiză din nou ghidul lor. Și aveți grijă să nu dărâmați nimic.

Charlie Bucket începu să cerceteze gigantica încăpere în care intraseră. Părea vizuina unei vrăjitoare! Peste tot erau numai oale în care fierbeau amestecuri de toate soiurile, tigăi și ceainice aburinde pe o sobă imensă, ba chiar și niște mașinării ciudate, ale căror țevi se învălătuceau peste tot. Întregul loc era cufundat în nori de aburi și de fum și într-o aromă ademenitoare.

Domnul Wonka devenise și mai agitat și se vedea limpede că ținea la această încăpere mai mult decât la celelalte. Țopăia strengărește printre oale, neștiind unde să-și bage nasul mai întâi, întocmai ca un copil în fața pomului de Crăciun. Ridică puțin capacul unei oale ca să miroasă amestecul care fierbea înăuntru, apoi deschise un recipient ca să guste o pastă galbenă, lipicioasă și cât ai zice pește deja ajunsese în partea cealaltă a sălii, unde răsucea încolo și încoace vreo șase robinete fixate pe una dintre mașinării; apoi privi nerăbdător prin ușița unui cuptor gigantic, frecându-și mulțumit mâinile și plescăind din limbă la vederea amestecului dinăuntru. Fugi spre o altă mașinărie strălucitoare, o instalație mult mai mică, care scotea un sunet înfundat: *puf-puf-puf* și la fiecare *puf* scuipa într-un coș așezat pe podea un obiect rotund care semăna cu o pietricică mică de culoare verde.

— Sfarmă-fălci care nu se termină niciodată! strigă mândru Willy Wonka. Sunt invenţia mea şi le-am creat cu gândul la copiii care nu au niciodată prea mulţi bani de buzunar. Acum pot să-şi cumpere o bombonică din asta şi să o ţină în gură cât vor avea chef, pentru că nu se face mică, nici nu se topeşte, oricât ai suge-o.

— Ca guma! ţipă încântată Violette Beauregarde.

— Nici pe departe! zise domnul Wonka. Guma se mestecă, or dacă încerci să mesteci o bomboană sfarmă-fălci o să rămâi fără dinţi. Dar ce bune sunt! Şi-şi schimbă culoarea o dată pe săptămână. Şi nu se fac mici niciodată, nu se termină, nu dispar. *NICIODATĂ*! Cel puţin aşa cred. Avem chiar acum una pe care o testăm în laboratorul de alături. Un omuleţ Oompa-Loompa suge la ea de un an şi încă arată ca nouă.

Apoi domnul Wonka ţopăi vesel spre capătul celălalt al sălii şi strigă:

— Haideţi să vedeţi ce linie interesantă de caramele am dezvoltat.

Se opri în dreptul unei tigăi imense, pline cu un sirop dulce şi lipicios, de culoare violetă, care bolborosea şi fierbea. Charlie fu nevoit să se ridice pe vârfuri ca să vadă ce era în tigaie.

— Caramele de păr, zise domnul Wonka încântat. Guşti un picuţ şi, în exact jumătate de oră, începe să-ţi

crească un smoc nou de păr în creștetul capului. Apoi îți crește mustața! Apoi barba!

— Barba! țipă Veruca Salt. Cine vrea să aibă barbă?

— Ție nu ți-ar sta rău deloc, replică Willy Wonka, dar, din păcate, amestecul nu e încă gata. E prea concentrat și acționează prea repede. L-am încercat pe un Oompa-Loompa ieri în laborator și numaidecât i-a crescut o barbă de nu se mai termina. S-a întins în toată camera, așa c-am fost nevoiți să aducem mașina de tuns iarba ca s-o ținem puțin sub control. De aceea trebuie să mai lucrez un pic la compoziție, dar când va fi gata niciun copil nu va mai suferi din cauza cheliei.

— Dar, domnule Wonka, zise Micky Teve, copiii nu sunt *niciodată*...

— Te rog, băiete, te rog să nu mă contrazici! E o pierdere de vreme și aici timpul e prețios. Acum, dacă mă veți urma, am să vă arăt un lucru de care sunt extrem de mândru. Oh, aveți grijă să nu loviți ceva. Atenție!

20 | Uriașa mașină de gumă

Domnul Wonka îi conduse spre o altă mașinărie uriașă, care trona chiar în mijlocul sălii. Arăta ca un munte de metal, strivitor de mare, așa că toți copiii și părinții o privire impresionați. Avea sute și sute de tubulețe de sticlă la capăt, care se uneau formând un fel de instalație ce se deschidea într-un recipient de mărimea unei căzi de baie.

— Să-i dăm drumul! strigă domnul Wonka și apăsă trei butoane aflate pe o parte a mașinăriei.

Se auzi un zgomot grozav, instalația se zgudui și se zgâlțâi și pufni și fâsâi îngrozitor, iar privitorii observară că prin sutele de tubulețe curgeau acum niște soluții care se adunau în instalația colectoare... iar aceste soluții erau fiecare de altă culoare, astfel încât în cuvă ajungeau toate culorile curcubeului, dar și multe alte culori minunate. Era nespus de frumos să privești această explozie de culoare! Iar când cada se umplu, domnul Wonka apăsă un alt buton și îndată culorile încetară să mai curgă prin tuburi, iar zgomotul care se auzea acum era mai mult un vâjâit, fiindcă un mixer uriaș amesteca toate aceste lichide colorate în

ceva ce arăta ca o înghețată spumoasă. Spuma creștea și creștea la suprafață și umflându-se își tot schimba culoarea: când era albastră, când albă, verde, maronie, galbenă, apoi din nou albastră.

— Priviți! îi îndemnă Willy Wonka.

Se auzi un *clic*, iar mixerul se opri. Cu un gâlgâit, tot amestecul fu deodată absorbit în măruntaiele instalației.

Apoi o clipă de liniște. Și din nou se auziră niște sunete cam ciudate. Apoi iarăși tăcere. Și, deodată, mașina scoase un geamăt înfiorător și, chiar în acel moment, dintr-o margine se deschise un sertăraș cam de mărimea fantei prin care-ți primești câștigurile la jocurile mecanice. În sertăraș se vedea un obiect minuscul, de culoare cenușie – un fel de bucată de carton – care-i făcu pe toți să creadă că mașinăria nu funcționa.

Se holbau acum la bucata aceea de carton toți – copii și părinți deopotrivă.

— Asta e *tot*? întrebă scârbit Micky Teve.

— Gata, asta e tot, răspunse plin de mândrie domnul Wonka. Sau nu știi ce este?

Tăcere. Apoi Violette Beauregarde înțelese ce era și scoase un strigăt de încântare:

— E gumă, e *gumă de mestecat*, e o lamă de gumă!

— Așa este! strigă fericit domnul Wonka, bătând-o pe Violette pe umăr cu multă prietenie. Este o lamă din cea mai *extraordinară, senzațională* și *formidabilă* gumă din lume!

21 | Adio, Violette!

— Guma aceasta de mestecat, explică Willy Wonka, este ultima mea invenție – și probabil cea mai grozavă dintre toate. Practic, e cât o masă întreagă. Lama de gumă pe care o vedeți acolo poate înlocui o cină cu trei feluri de mâncare.

— Ce prostie mai e și asta? întrebă unul dintre tați.

— Stimate domn, strigă domnul Wonka, lumea nu va mai fi la fel după ce va ieși pe piață această gumă de mestecat. Se va termina cu gătitul și cu orele petrecute la bucătărie. N-o să mai fie nevoie de marketing, de magazine de alimente, de măcelari sau de brutari. Ne vom servi masa fără cuțite sau furculițe. Nu vom mai avea nevoie de farfurii! Nimeni nu va mai trebui să spele vasele! Nu vor mai exista resturi menajere! Nuu! Doar o lamă de gumă magică Wonka și gata – micul dejun, prânzul și cina sunt servite! Guma pe care o vedeți este de fapt un meniu compus din supă de roșii, friptură de vită și plăcintă cu afine. Desigur, puteți comanda orice alt meniu aveți chef!

— Cum adică supă de roșii, friptură de vită și plăcintă cu afine? întrebă neîncrezătoare Violette Beauregarde.

— Dacă o mesteci, asta simți. Este incredibil! Efectiv simți cum mâncarea ți se duce în stomac și experimentezi fiecare gust, fiecare savoare. Este nemaipomenit! Și te saturi! Nu-ți mai e foame! E incredibil!

— Ba e chiar imposibil, declară sec Veruca Salt.

— Știți ceva, e gumă! strigă Violette Beauregarde. E gumă și pot s-o mestec. Mai mult nici nu-mi trebuie.

Și, zicând acestea, scoase din gură guma pe care tocmai o mesteca și și-o lipi după ureche. Apoi se întoarse spre Willy Wonka și zise:

— Vreau să văd dacă guma aceea este așa cum te lauzi. Dă-mi-o s-o încerc!

— Violette, draga mea, să nu faci vreo prostie, se auzi vocea mamei ei.

— Vreau să gust guma aia. Ce e rău în asta? întrebă Violette, încăpățânată.

— Nu e o idee bună să o guști acum, zise domnul Wonka, pentru că mai avem nițeluș de lucru la ea. Nu e tocmai isprăvită...

— Prostii! pufni fetița și, înainte s-o poată opri cineva, întinse mâna și luă guma din sertăraș: o băgă pe toată în gură și fălcile ei trecură la treabă cu multă meticulozitate.

— Nu! strigă domnul Wonka, dar era prea târziu.

— Incredibil! zise Violette uimită. E supă de roșii, cremoasă și delicioasă. Ah, simt cum îmi alunecă direct în stomac.

— Te rog să te oprești, o imploră domnul Wonka. Guma nu este definitivată.

— E delicioasă, zise Violette. Cât de bună e guma asta!

— Scuip-o! zise domnul Wonka.

— Ohhh, se schimbă gustul! Am ajuns la felul doi. Ce friptură fragedă și gustoasă! Ce arome, ce bună este! Și cartofii sunt foarte buni, cu coaja crocantă și umpluți cu unt în interior.

— Ce interesant, Violette! zise mama ei. Chiar că ești o fată deșteaptă.

— Mestecă, tată, mestecă, zise și taică-su. E o zi mare pentru familia Beauregarde. Prima persoană care încearcă un meniu de trei feluri compus doar din gumă de mestecat ești tu.

Toți ochii erau ațintiți pe Violette Beauregarde, care mesteca în continuare, foarte serioasă. Micul Charlie Bucket privea fascinat cum buzele ei groase se deschideau și se închideau ritmic, iar Bunicul Joe rămăsese și el mut de uimire. Numai domnul Wonka dădea din mâini ca apucatul și striga:

— Nu, nu, nu! Guma nu e bună de mâncat încă! Scuip-o!

— Am ajuns la desert! exclamă Violette în extaz. Plăcintă de afine cu frișcă. Ce deliciosă! E perfectă. Simt cum o mestec și o înghit. Și e cea mai bună plăcintă cu afine pe care am mâncat-o vreodată! Cea mai bună din lume!

— Fetițo, pentru numele lui Dumnezeu, țipă deodată mama ei, ce se întâmplă cu nasul tău?

— Mami, te rog să mă lași să-mi termin plăcinta, răspunse Violette.

— Nasul tău e albastru, zici că e pătat cu afine!

— Maică-ta are dreptate, strigă și taică-său. Tot nasul ți s-a învenețit.

— Cum adică? zise Violette, mestecând în continuare.

— Obrajii, bărbia – toate ți se albăstresc, se plânse maică-sa. Uită-te la tine, te-ai făcut albastră la față!

— Scuipă imediat guma aia! îi porunci taică-său.

— Doamne, ai milă de noi! Sfinte Sisoe, fiică-mea e vânătă toată! Violette, mamă, ești toată violet! Uite și mâinile... părul!

— Of, nu v-am zis eu că nu e definitivat produsul, spuse domnul Wonka frângându-și mâinile.

— Nu cred că ne-ai zis ce se poate întâmpla, se răsti furioasă doamna Beauregarde. Uite în ce hal mi-ai adus copilul!

Toată lumea se uita cu groază la Violette, care arată într-un hal fără de hal. Toată pielea i se albăstrise, iar în creștetul capului avea un smoc de păr mov aprins, exact de culoarea sucului de afine.

— Aici e problema, la desert, oftă domnul Wonka. Mereu pățim asta când ajungem la plăcinta cu afine. Am să-i dau eu de capăt într-o bună zi!

— Violette, iubito, ţipă maică-sa, de ce te-ai umflat aşa?

— Mi-e rău, zise Violette cu o voce stinsă.

— Te-ai umflat toată, se plânse maică-sa.

— Mă simt foarte rău, murmură Violette.

— Nici nu mă mir, zise taică-său.

— Cerule mare! Fiica mea se umflă ca un balon, strigă disperată doamna Beauregarde.

— Ca o afină, observă Willy Wonka.

— Să vină un doctor! strigă doamna Beauregarde.

— S-o înţepăm cu un ac, propuse unul dintre tătici.

— Salvaţi-o, strigă doamna Beauregarde dând din mâini.

Dar nimeni n-o mai putea salva pe fetița al cărei corp se umflase în așa hal, că în câteva secunde devenise deja un uriaș balon mov – o afină uriașă de fapt – din care nu se mai puteau recunoaște decât mânuțele subțiri și piciorușele lui Violette și un cap care abia se vedea deasupra giganticului fruct.

— Mereu pățim asta, se plânse domnul Wonka. Am testat guma asta de douăzeci de ori, pe douăzeci de omuleți Oompa-Loompa diferiți și niciunul n-a scăpat de transformarea într-o afină. E așa de enervant și nu înțeleg de ce se întâmplă!

— Dar nu vreau ca fiica mea să arate ca o afină! Fă-o la loc cum era! țipă disperată doamna Beauregarde.

La un semn al domnului Wonka, apărură zece omuleți Oompa-Loompa, iar el le porunci:

— S-o duceți numaidecât pe domnișoara Beauregarde în Sala de sucuri. Hai, rostogoliți-o în barcă și fugiți.

— *Sala de sucuri?* strigă mama fetei. Ce să caute acolo?

— Trebuie să stoarcă repede sucul din ea și să vedem ce rămâne. Vă rog să nu vă faceți griji, stimată doamnă, vă promit că o facem la loc, cu orice preț. Îmi pare *foarte rău* că s-a întâmplat așa...

Cei zece omuleți împingeau deja bila violetă spre ușa care ducea către râul de ciocolată unde-i aștepta ambarcațiunea. Domnul și doamna Beauregarde porniră după ei,

în vreme ce toți ceilalți – inclusiv Charlie Bucket și Bunicul Joe – priveau scena încremeniți.

— Ascultă, bunicule! șopti Charlie. Omuleții Oompa-Loompa cântă pe corabie.

O sută de voci cântau la unison, iar versurile se auzeau tare și clar în Sala invențiilor:

Dragi prieteni, știți și voi
Că nimic nu-i mai rău soi
Decât un copil ce-ntruna
Molfăie cu poftă guma.
(Doar în nas de s-ar scobi
La fel de mult ne-ar scârbi.)

Credeți-ne, vă spunem,
Guma asta-i un blestem!
Lipicioasă și grețoasă
E de-a dreptul rușinoasă
Auzit-ați cred și voi
De dna Bigelow – ce soi
De femeie mai era
Nicio treabă nu avea
Cu mestecatul ciungii-n gură
Păi mesteca prin bătătură
Pe la ocazii când ieșea
Ba chiar la duș, când se-mbăia!
Pleosc-pleosc la dans,
Pleosc-pleosc prin casă
Ba și-n biserică intra
Cu guma-n gură – ce rușine!
Dar și-a pierdut odată ciunga
Și-a început a molfăi
Cizme, papuci, plastic, hârtii
O geantă de poștaș și-un nas,
Ba chiar și niște pijamale
Dar să vedeți ce întâmplare
Că fălcile i s-au lăsat
Ziceai că-s puse la uscat.
A molfăit ea ani de-a rândul
La gumă, cât nu poate gândul

Cel omenesc să înțeleagă
Până când a venit momentul
Să o pățească, ca o bleagă!
Ședea bine-mersi în pat
C-o carte-n mână, guma-n gură
Dar somnul a lovit-o brusc
Și ce să facă – scoate guma
Numără oi și oi întruna
Și adoarme. Dar ce nebunie!
Din mestecat nu se oprea,
Mesteca gura fără ea!
Așa de bine se-nvățase
Că nici să doarmă nu putea
Dacă nu molfăia ceva.
Dar vai, ce zgomot, ce oroare,
Ce plescăit în noapte oare
Se-aude iar și iar și iar?
Pleosc-pleosc, pleosc-pleosc,
Scrâști-scrâști, clap-clap
Și tot mai iute se desfac
A sale fălci de crocodil
Pân' ce brusc se-aude CRAC
Și gata: falca-i ruptă-n două
I-ar trebui și-o limbă nouă
Fiindcă cea veche s-a desprins
Și-atârnă caraghios și stins.

Asta-i povestea, fiii mei
Pe dna Bigelow de vrei
Să o mai vezi, te duci frumos
La santoriu colo, jos
Unde e internată, mută.
Ei, te mai miri de ce vrem noi
Pe Beauregarde așa o fată
Să o salvăm de-așa o soartă?
E încă mică și se poate.
Sperăm să fie reușit
Leacul ce i s-a pregătit.

22 | Pe coridor

— Of, of, of, oftă domnul Wonka, doi copii răzgâiați deja ne-au părăsit. Ne-au rămas trei copii cuminți și cred că e cazul să plecăm din sala asta înainte să se mai întâmple vreun pocinog.

— Domnule Wonka, întrebă atunci Charlie, oare Violette o să se facă la loc cum era sau toată viața va rămâne o afină?

— Nici pomeneala, îndată o să-i stoarcă sucul, răspunse domnul Wonka. O bagă în mașina de stors și sucul tot curge afară, iar ea va rămâne cum a fost.

— Dar n-o să fie albastră toată? insistă Charlie.

— Nicidecum, răspunse indignat domnul Wonka. Va fi mov! Cel mai distins și mai frumos mov – din cap până-n picioare. Așa se întâmplă când mesteci gumă toată ziua: te învinețești.

— Dacă credeți că guma e așa scârboasă, de ce o mai produceți? întrebă Micky Teve.

— Nu înțeleg ce spui, zise domnul Wonka, vorbești așa împleticit! Și nici n-avem timp acum să stăm la taclale! Hai! Fuguța!

Zicând acestea, țâșni deodată spre unul dintre pereții Sălii invențiilor și ieși printr-o ușă secretă, mascată de numeroasele țevi și instalații care populau încăperea. Cei trei copii care mai rămăseseră – Veruca Salt, Micky Teve și Charlie Bucket –, împreună cu părinții lor, îl urmară. Charlie observă că se aflau iar într-un coridor roz, cu multe ramificații în stânga și în dreapta. Willy Wonka alerga în fața lor, apucând-o parcă la întâmplare când încolo, când încoace, așa că Bunicul Joe îl ținea strâns de mână pe copil.

— Ar fi îngrozitor să te pierd pe-aici, îi spuse el. Ține-te bine de mine!

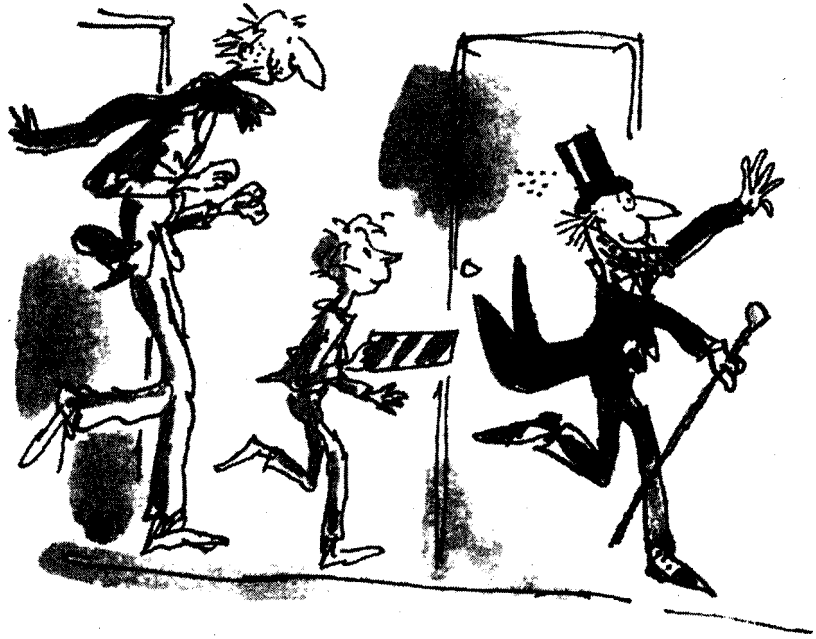

Domnul Wonka striga din când în când:

— N-avem nicio clipă de pierdut! În ritmul ăsta nu ajungem *nicăieri*.

Și continua să fugă pe coridoarele roz, cu cilindrul lui caraghios pe cap și pulpanele hainei de culoarea prunei fluturându-i în vânt.

Trecură pe lângă o ușă, apoi pe lângă alta și cam la fiecare douăzeci de pași era o nouă ușă, iar dinăuntru se auzeau zgomote ciudate, pufnituri și pocnituri, în vreme ce pe gaura cheii ieșeau arome din cele mai diverse – toate extrem de plăcute –, iar uneori țâșneau aburi de culori diferite.

Bunicul Joe și Charlie aproape că alergau ca să țină pasul cu grăbitul lor ghid, dar tot se străduiau să citească ce scria pe ușile pe lângă care treceau. Pe una, de pildă, citiseră: PERNUȚE DE BEZEA COMESTIBILE.

— Ah, pernuțele sunt un deliciu, zise domnul Wonka trecând în goană pe lângă ușa cu pricina. Când o să le scot pe piață o să facă furori. N-avem acum timp să ne oprim.

TAPET PENTRU CREȘE – SE POATE LINGE scria pe altă ușă.

— O minunăție, tapetul ăsta de acadea! strigă Willy Wonka, trecând ca o vijelie. Are desenate pe el toate fructele: banane, mere, portocale, struguri, ananas, căpșuni și tăpșuni.

— *Tăp*șuni? zise Micky Teve. Ce mai sunt și astea?

— Te rog să nu mă întrerupi. Toate fructele au gust și aromă proprie, astfel încât dacă lingi o căpșună, ea va avea gust de căpșună. Dacă lingi o banană, va avea gust de banană. Dacă lingi o tăpșună...

— Ce gust are o tăpșună?

— Vezi, iar vorbești cu prune în gură și nu înțeleg nimic. Data viitoare fă un efort să te exprimi mai clar. Haideți, n-avem timp de pierdut!

ÎNGHEȚATĂ FIERBINTE PENTRU ZILE FRIGUROASE stătea scris pe următoarea ușă.

— Extrem de folositoare iarna, zise domnul Wonka. Cu înghețata fierbinte te încălzești numaidecât. Și facem și cuburi de căldură de pus în ceai. Fac instant ceaiul și mai cald.

VACI CARE DAU CIOCOLATĂ CU LAPTE scria pe altă ușă.

— Ah, văcuțele mele, ce le mai iubesc! zise domnul Wonka.

— Hai să le vedem, spuse atunci Veruca Salt. De ce trecem așa repede pe lângă aceste locuri atât de interesante?

— Ne vom opri când va veni vremea, nu mai fi așa nerăbdătoare! zise domnul Wonka.

BĂUTURI ACIDULATE CARE TE FAC SĂ ZBORI scria pe altă ușă.

— Minunate, absolut extraordinare! Au niște bule speciale care te ridică de la podea și te duc până sus la tavan,

unde poți să și stai. Sunt umplute cu un gaz anume, care fac corpul uman să devină practic un balon.

— Și cum mai cobori de-acolo? întrebă Charlie.

— Tragi un râgâit și gata. Nu e prea frumos, dar trebuie să râgâi îndelung ca să iasă afară tot gazul acela și, pe măsură ce iese, el se ridică, iar tu cobori. Însă e foarte important să nu le bei afară, fiindcă nu se știe unde vei ajunge. I-am dat o dată unui Oompa-Loompa să bea și era în curtea din spate. S-a ridicat la cer și nici că s-a mai întors. Mare păcat! Am fost foarte trist.

— Trebuia să râgâie, zise Charlie.

— Bineînțeles, aprobă domnul Wonka. Așa i-am zis și eu. Stăteam acolo și strigam: „Râgâie, râgâie ca să cobori", dar degeaba. Ori n-a putut, ori n-a știut, ori n-o fi vrut... cine știe? Poate era prea binecrescut ca să râgâie în public. Acum cred că a ajuns deja pe lună.

Pe următoarea ușă scria: BOMBOANE PĂTRATE CARE SE ROTESC.

— Stați așa, zise Willy Wonka, de bomboanele pătrate sunt foarte mândru. Trebuie să le vedeți.

23 | Bomboanele pătrate care se rotesc

Jumătatea de sus a uşii era din sticlă, aşa că dădură cu toţii buzna să privească prin geam. Bunicul Joe îl ridică în braţe pe Charlie, ca să vadă mai bine.

Charlie văzu o masă lungă, plină cu bomboane de formă pătrată. Arătau exact ca nişte cuburi de zahăr, cu excepţia faptului că aveau o feţişoară caraghioasă, de culoare roz, pe una dintre laturi. La un capăt al mesei se vedeau o mulţime de omuleţi Oompa-Loompa care pictau feţe pe alte bomboane.

— Iată-le! Bomboanele pătrate care se pot roti!

— Cum să se rotească? se miră Veruca Salt. Sunt pătrate.

— Nici n-am zis altceva, răspunse domnul Wonka. Bineînţeles că *sunt* pătrate.

— Ai spus că sunt *rotunde*!

— Am spus că *se rotesc*.

— Păi n-au cum, fiindcă sunt pătrate, insistă fata.

— Ba se rotesc, se încăpăţână Willy Wonka.

— Veruca, scumpo, nu-i da atenţie domnului Wonka! zise mama ei. Te minte.

— Cap sec, minte necoaptă! zise Willy Wonka.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? zise femeia, indignată.

— Vă rog, liniște! Ia priviți aici!

Domnul Wonka scoase o cheie din buzunar și deschise brusc ușa. La auzul acestui zgomot, dintr-odată, toate bomboanele se întoarseră să vadă cine intră – da, da, se întoarseră cu fețele lor pictate spre ușă.

— Iată! S-au *rotit* ca să vadă cine intră pe ușă. Acum ați înțeles? Sunt bomboane pătrate care se pot roti, ca un cap.

— Pe cinstea mea, așa este, exclamă Bunicul Joe.

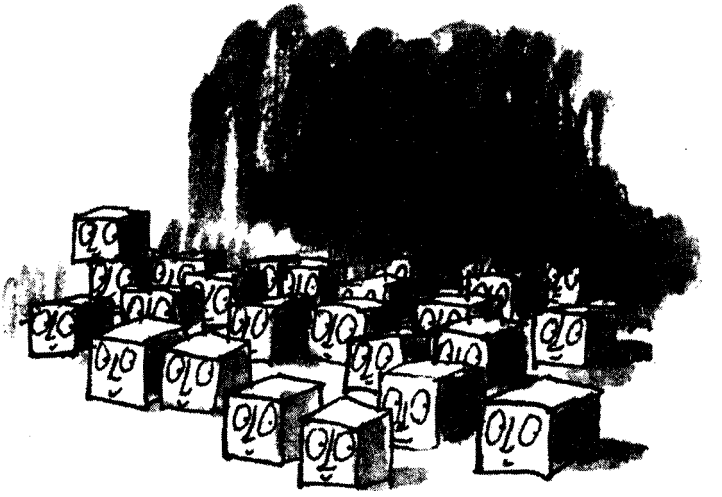

— Haideți, fuga, n-avem vreme de pierdut! zise Willy Wonka, zorindu-i în jos pe coridor.

Pe o altă ușă scria LICHIORURI ȘI GIN.

— Asta sună interesant, zise tatăl Verucăi, domnul Salt.

— Absolut excepțional! aprobă Willy Wonka. Omuleții Oompa-Loompa sunt înnebuniți după așa ceva. Îi cherchelește. Ia ascultați ce fac apoi.

Din încăpere se auzeau chicoteli și cântece de pahar.

— Beți ca niște lorzi, zise domnul Wonka. Beau lichior cu sifon. Le place la nebunie. Și ginul tonic îi amețește. Dar să mergem mai departe.

O luară spre stânga, apoi spre dreapta și se pomeniră în fața unor scări care coborau. Willy Wonka alunecă numaidecât pe balustradă până jos, urmat de toți cei trei copii. Singurele mame care mai rămăseseră în grup, doamna Teve și doamna Salt, aproape că-și pierduseră suflarea de oboseală. Doamna Salt era o creatură obeză, cu picioare scurte, pufăind ca un rinocer.

— Pe aici! zise Willy Wonka, luând-o spre stânga la capătul scărilor.

— Mai *încet*, gâfâi doamna Salt.

— Cu neputință! N-avem cum să ajungem la timp, dacă încetinim pasul, răspunse Willy Wonka.

— Unde să ajungem?

— Nu vă bateți capul, veți afla.

24 | Veruca în Sala cu alune

Domnul Wonka înainta grăbit pe coridor, în continuare. SALA CU ALUNE scria pe o ușă.

— Hadeți să facem o pauză aici, să vă mai trageți răsuflarea, zise el. Priviți prin geam, dar vă rog să nu intrați, altfel îmi deranjați veveriţele.

Toată lumea se adună la ușă.

— Bunicule, privește! strigă Charlie.

— Veverițe! strigă și Veruca Salt.

— Fiuuuu! fluieră Micky Teve uimit.

Era o privelişte uimitoare. O sută de veverițe ședeau în jurul unei mese, pe niște scaune înalte. Masa era plină de alune, iar veverițele munceau cu o viteză ameţitoare să le decojească.

— Sunt veverițe antrenate să decojească alune, zise Willy Wonka.

— Dar la ce vă trebuie veverițe când îi aveți pe omuleții Oompa-Loompa?

— Omuleții, dragii de ei, nu sunt în stare să scoată aluna întreagă din coajă. E foarte dificil și numai veverițele știu să facă treaba asta bine. Eu insist ca toată ciocolata

noastră să fie cu alune întregi, așa că am nevoie de veverițe pentru treaba asta. Să le vedeți cum încearcă fiecare alună, să vadă dacă e seacă: își dau seama după sunet dacă o alună e bună sau nu. Dacă e seacă, nici nu se mai obosesc s-o deschidă. O aruncă direct la gunoi. Uitați-vă la veverița aia! Cred c-a dat de o alună proastă.

Văzură cu toții cum veverița ciocănea în coajă. După ce ascultă o clipă, ținând capul puțintel aplecat, azvârli hotărâtă aluna peste umăr într-o groapă din podea.

— Mami, zise deodată Veruca, m-am decis: vreau o veveriță! Vreau una dintre veveritele alea.

— Puișor, nu se poate, sunt ale domnului Wonka.

— Ce-mi pasă, vreau și eu una. N-am decât doi câini, patru pisici, șase iepuri, doi peruși și trei canari, un papagal verde, o țestoasă, un acvariu cu peștișori aurii, o cușcă cu șoricei albi ș-un hamster amărât! Vreau o *veveriță*!

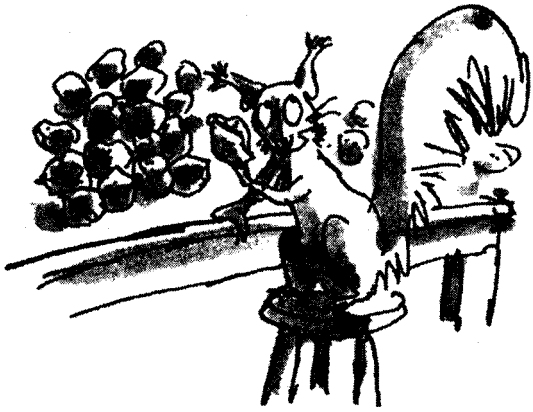

— Bine, iubire, zise maică-sa blând, mami o să-ți ia o veveriță cât de curând.

— Nu vreau *orice* veveriță! țipă fetița. Vreau o veveriță *antrenată*.

Atunci domnul Salt, tatăl Verucăi, scoase portofelul și se proțăpi dinaintea domnului Wonka, plin de importanță.

— Stimate domn, zise el, cât cereți pe una dintre veverițele astea?

— Nu sunt de vânzare, domnule. Veruca nu poate să ia niciuna.

— Cum adică nu pot? urlă copila. Ba pot și chiar acum mă duc să-mi iau una!

— Nu! strigă Willy Wonka, dar era deja prea târziu, căci Veruca deschisese ușa și intrase în sală.

În secunda aceea, cele o sută de veverițe se opriră brusc din munca lor și-și ațintiră ochișorii rotunzi asupra intrusei.

Veruca se opri și ea, cu ochii țintă pe ele. Ochi una drăgălașă, care era și cel mai aproape de ea. Ținea o alună în lăbuțe.

— Super, zise fata, pe *tine* te vreau.

Întinse mâna s-o apuce, dar chiar în secunda aceea o mișcare fulgerătoare străbătu toată sala: o sută de veverițe săriră deodată pe Veruca.

Douăzeci și cinci o apucaseră de brațul drept, pe care i-l țintuiau la pământ.

Douăzeci și cinci o apucaseră de brațul stâng, pe care i-l țintuiau la pământ.

Douăzeci și cinci o apucaseră de piciorul drept, pe care i-l țintuiau la pământ.

Douăzeci și *patru* o apucaseră de piciorul stâng, pe care i-l țintuiau la pământ.

Iar ultima, evident căpetenia lor, se cățără în capul copilei și începu s-o lovească cu lăbuțele.

— Ajutor! strigă disperată mama fetiței. Ce-i fac? Ajutor!

— O testează să vadă dacă e bună sau seacă, zise domnul Wonka. Fiți atenți.

Veruca se zbătea disperată, dar veveriţele o ţineau bine lipită de pământ, iar în acest timp căpetenia continua să-i ciocăne capul cu lăbuțele ei mici.

Apoi, toate odată, începură s-o târască spre gaura din podea.

— Ia te uită, capul ei a sunat cam sec, zise domnul Wonka.

Veruca striga și se zbătea, dar în zadar, căci micuțele rozătoare o țineau bine de tot.

— Unde o duc? strigă doamna Salt.

— Unde se duc toate alunele seci, la gunoi.

— Ia te uită, *chiar* o aruncă la gunoi! zise tatăl fetei, încremenit de uimire.

— Salveaz-o! strigă maică-sa.

— Prea târziu. S-a dus, zise domnul Wonka.

Și așa și era.

— Unde s-a dus? întrebă disperată mama, agitându-și brațele în aer. Unde se duc alunele seci? Unde e gunoiul ăla?

— Ei bine, gaura aceea dă direct în canalul colector al fabricii, unde se aruncă toate gunoaiele... cum sunt cojile de cartofi, oasele de pește, verzele împuțite și, bineînțeles, praful și mizeria când se face curat.

— Cine mănâncă pește și varză și cartofi într-o fabrică de ciocolată? se miră Micky Teve.

— Eu, normal, răspunse Willy Wonka. Poate-ți închipuiai că mă hrănesc cu boabe de cacao?

— Dar... dar... unde duce canalul ăsta colector? continuă să strige mama Verucăi.

— La incinerator, unde ardem gunoaiele, răspunse firesc Willy Wonka.

Atunci doamna Salt deschise larg gura și începu să urle ca arsă.

— Nu vă temeți, zise Willy Wonka, poate azi nu e zi de ars gunoiul.

— *Poate!* strigă ea. Scumpa mea Veruca... o s-o pârpălească ca pe-un cârnăcior.

— Ai dreptate, draga mea, zise soțul ei, apoi se întoarse spre Willy Wonka. Stimate domn, de data asta ați întrecut măsura. Sunt de acord că fiica mea e mai dificilă – nu neg

asta –, dar în niciun caz nu vă permit să o prăjiți la foc mic. Să știți că sunt extrem de furios, extrem.

— Dar de ce să vă supărați, bunule domn, răspunse domnul Wonka. O să apară ea la un moment dat. Poate nici n-a căzut în gaură, o fi rămas agățată de trapă și-atunci vă puteți duce chiar dumneavoastră să o trageți afară.

Auzind asta, părinții Verucăi se năpustiră în Sala cu alune și își vârâră capul prin trapa din podea:

— Veruca, mă auzi? strigă tatăl ei.

Niciun răspuns.

Doamna Salt se aplecă să vadă mai bine, iar acum era pe jumătate intrată în gaură, cu fundul ei enorm în sus, ca o uriașă pălărie de ciupercă. Era cam periculos ce făcea... fiindcă veveriţele nu aveau decât să-i dea un brânci şi... chiar asta făcură!

Buf, se duse doamna Salt, cu capul înainte, ciripind ca un papagal vorbitor.

— Sfinte Sisoe, exclamă soţul ei văzând-o cum se duce, *ce de mai gunoi* o să aveţi azi!

Se aplecă deasupra găurii privind-o cum dispare în întuneric şi strigă:

— Angina, e frumos pe acolo?

Se aplecă şi mai mult...

Veveriţele s-au repezit spre el...

— Ajutooooooooor! strigă el.

Dar deja o luase la vale prin tobogan, urmându-şi nevasta şi fiica.

— Doamne! exclamă Charlie, care privea de dincolo de uşă împreună cu ceilalţi. Ce se va întâmpla cu ea acum?

— Cred că o să-i prindă cineva la baza toboganului, zise domnul Wonka.

— Dar dacă ajung în incinerator? se cutremură Charlie.

— Nu se face focul decât o dată la două zile. Poate azi nu e foc, cine ştie. Cum le-o fi norocul.

— Şşşşt, sâsâi Bunicul Joe, i-auzi omuleţii cântă din nou ceva.

Tobele răsunau de undeva de pe coridor, apoi se auzi următorul cântec:

Veruca Salt, fetiţa rea
Drept în gunoi a căzut ea.
(Bineînţeles, noi ne-am gândit
Că faptul nu e împlinit
Până nu ne ocupăm
Şi pe părinţi să-i curăţăm.)

Așa s-a dus Veruca-n jos!
Iar noi vă povestim frumos
Că ea, acolo, în gunoi
O să-și facă amici noi –
Diferiți de cei de-aici
Ce să mai – cam neciopliți!
De pildă, iată: un cap de pește
Ce pute cam neomenește.
„Salut, ce faci, ce fericire,
Sunt încântată de întâlnire!"
Dar, ce să vezi, că și mai jos
Sunt alți amici de soi scârbos:
E șunca râncedă, grăsimea porcului,
Un colț de pâine negru-verzui,
Friptura tare ca o talpă,
O scoică împuțită toată,
Pateul de ficat grețos
Ce-ți umple nasul de miros,
Mai sunt o nucă și o pară
Stricate, lângă o „comoară"
Lăsată de pisică-afară.
Mai sunt și alte gunoaie, mii
Să nu le mai numim, copii.
Veruca-acuma, în cădere,
Le va-ntâlni, chiar fără vrere.
Așa pățesc copiii răi,

Ajung cu toții la gunoi.
Acuma, dragii mei, copii
Vă întrebați voi – iar noi știm
Dacă e drept s-o învinuim
Doar pe Veruca Salt acum
E oare singura de vină?
Sau ies și alții la lumină?
Căci, dragii mei, niciun copil
Nu se răsfață în pustiu.
Cine-i de vină, cine oare
Că domnișoara are coarne?
Cine i-a consimțit orice?
Și cine-acum de vină e?
Ei, nu vă duceți prea departe
Căci vinovații-s scrișI în carte:
Ei sunt (iar asta-i foarte trist)
Ai ei MĂMICĂ și TĂTIC.
De-aceea ne veselim noi
Că și ei sunt acum gunoi.

25 | Marele ascensor de sticlă

— N-am mai pomenit așa ceva, se miră domnul Wonka. Dispar copiii pe capete. Dar nu vă faceți griji, apar ei înapoi la plecare.

Privi spre grupul care se tot micșora. De-acum nu mai rămăseseră decât Micky Teve și Charlie dintre copii, iar adulții erau doar trei: doamna și domnul Teve și Bunicul Joe.

— Mergem? întrebă domnul Wonka.

— Da, răspunseră într-un glas Charlie și bunicul.

— Am cam obosit, se plânse Micky Teve. N-aveți pe-aici un televizor?

— Ei, dac-ai obosit vom lua liftul, zise Willy Wonka. Uite-l aici. Hai, intră!

Peste drum de ei erau două uși care se deschiseră. Întregul grup pășii înăuntru.

— Pe ce buton să apăsăm mai întâi? întrebă Willy Wonka. Alegeți voi.

Charlie Bucket se uita uluit în jur, căci liftul acesta avea butoane peste tot! Pereții și chiar *tavanul* erau plini de șiruri de butoane mici, negre, câte o mie pe fiecare perete

și încă o mie pe tavan. Abia acum copilul băgă de seamă că lângă fiecare buton era scrisă destinația.

— Nu vă aflați într-un lift obișnuit, spuse Willy Wonka. Acest lift merge de sus în jos, de la stânga la dreapta și pe unde mai vreți și vă va duce în orice loc din fabrică numai-decât – doar să apăsați pe buton.

— *Fantastic*! murmură Bunicul Joe, iar ochii îi străluceau de încântare în timp ce privea la șirurile de butoane.

— Liftul e făcut din sticlă, ca să putem vedea afară, anunță domnul Wonka. Tot ce vedeți – pereții, tavanul, podeaua – este făcut din sticlă groasă.

— Păi n-avem ce vedea, zise Micky Teve.

— Apasă un buton, răspunse Willy Wonka. Fiecare copil are dreptul să apese pe un buton. Hai, repede, ne așteaptă atâtea locuri pline de bunătăți!

Charlie începu să citească ce scria în dreptul diferitelor butoane.

MINA DE BOMBOANE DE PIATRĂ – ADÂNCIME DE 10 000 DE PICIOARE scria pe unul.

PATINOARUL DE ÎNGHEȚATĂ CU COCOS scria pe altul.

CARA-MERI DE RĂSĂDIT ÎN GRĂDINĂ – TOATE DIMENSIUNILE

BOMBOANE EXPLOZIVE PENTRU INAMICI

ACADELE-LAMPADAR PENTRU SAVURAT NOAPTEA ÎN PAT

BOMBOANE DE MENTĂ PENTRU VECIN – O SĂ AIBĂ DINȚII VERZI O LUNĂ

CARAMELE-PLOMBE – UITAȚI DE DENTIST!

GUMA CARE LIPEȘTE GURA PĂRINȚILOR CA SĂ NU TE MAI BATĂ LA CAP

DULCIURI MIȘCĂTOARE – TE GÂDILĂ ÎN BURTICĂ ATUNCI CÂND LE ÎNGHIȚI

BATOANE DE CIOCOLATĂ INVIZIBILE PENTRU ORELE DE ȘCOALĂ

CREIOANE CU GLAZURĂ COMESTIBILĂ

PISCINA DE LIMONADĂ

CARAMEAUA MAGICĂ – O ȚII ÎN PALMĂ ȘI-I SIMȚI GUSTUL

PICURI DE CURCUBEU – SALIVA TA SE VA COLORA ÎN ȘASE CULORI

— Haideți, n-avem toată ziua la dispoziție! îi zori domnul Wonka.

— Nici măcar o singură sală nu are *televizor*? se interesă Micky Teve.

— Ei, cum să nu, ia apasă butonul de aici.

Domnul Wonka arătă cu degetul spre un buton și toți priviră într-acolo. Pe etichetă scria CIOCOLATA TELEVIZATĂ.

— *Super!* se bucură Micky. Acolo vreau!

Apăsă pe buton și îndată se auzi un vâjâit grozav. Ușile se închiseră, iar ascensorul țâșni ca din pușcă... însă

mergea în lateral. Iar pasagerii fură numaidecât proiectați pe podea, de unde văzură că domnul Wonka se ținea de o curea prinsă în tavan.

— Sus, sus! îi îndemnă acesta printre hohote de râs.

Dar chiar când reușiră să stea cât de cât pe picioarele lor, liftul luă o curbă bruscă și-i azvârli din nou la pământ.

— Ajutor! strigă doamna Teve.

— Puteți să vă țineți de mine, doamnă, spuse domnul Wonka oferindu-i, galant, brațul. Așa, acum să vă prindeți de câte o curea. Fiecare să se țină de curele, pentru că mai avem de mers.

Bunicul Joe se apucă de una dintre curele, iar Charlie, care nu ajungea așa de sus, se prinse cu forță de piciorul bunicului.

Liftul zbura ca o rachetă și acum începuse să urce, dar cam grăpiș și cu hopuri, de parc-ar fi suit un deal abrupt. Apoi, deodată, ca și cum ar fi ajuns în vârful acelui deal și și-ar fi dat drumul la vale, căzu cu viteză în gol, iar Charlie simți că stomacul îi ajunsese în cap și-l auzi pe bunicul său strigând: „Pârtiee! Am luat-o la valeee!" Tot atunci doamna Teve strigă: „Ne prăbușim! Cablul a cedat!", dar domnul Wonka îi spuse să nu-și facă griji, fiindcă lucrurile erau sub control. Bunicul Joe privi spre Charlie, care se ținea strâns de piciorul lui:

— Ești bine?

— E super! strigă copilul. Ca-n montagne-russe!

Acum, prin pereții de sticlă, puteau vedea crâmpeie de imagini cu lucrurile ciudate și fermecătoare ce se petreceau în celelalte săli:

Un șuvoi uriaș dintr-o substanță lipicioasă, maro, care curgea pe podea...

Un munte adevărat făcut numai și numai din caramel sticlos, pe care se vedeau alpiniști Oompa-Loompa echipați cum se cuvine desprinzând cu târnăcopul roci de caramel...

O mașină care scuipa o pudră albă, ca de zăpadă...

Un lac de zahăr ars fierbinte, din care ieșeau aburi...

Un sat întreg de omuleți Oompa-Loompa, cu locuințe și străzi minuscule și copilași de-un cot jucându-se veseli pe-afară...

Acum ascensorul încetase să mai cadă în gol, dar părea să meargă mai repede ca până atunci, iar Charlie auzea șuieratul vântului, în vreme ce cabina de sticlă se sucea și se răsucea când în sus, când în jos, până ce...

— O să vomit! strigă doamna Teve, care se făcuse verde la față.

— Vă rog să nu faceți asta, zise Willy Wonka.

— Încearcă numai să mă oprești! se răsti femeia.

— Atunci, poftim, zise el, scoțându-și din cap cilindrul și punându-i-l dinainte ca pe un castron.

— Dar mai bine oprește măgăoaia asta, zise domnul Teve.

— Nu am cum, zise domnul Wonka, se oprește singur când ajungem acolo. Sper doar ca nimeni să nu aibă nevoie de *celălalt* lift în acest moment.

— Care lift? țipă doamna Teve.

— Cel care merge înapoi, desigur. Folosește aceleași tunele ca acesta.

— Drace! exclamă domnul Teve. Nu cumva suntem în pericol să ne ciocnim?

— Nu mi s-a întâmplat niciodată, zise Willy Wonka.

— Acum *chiar* că o să vomit, zise doamna Teve.

— Ah, nu se poate, mai avem puțin și ajungem. Nu-mi stricați pălăria, zise domnul Wonka.

Numaidecât se auzi un scârțâit de frâne și cabina încetini, apoi se opri de tot.

— Pfiiuuu, ce mai călătorie! oftă domnul Teve, ștergându-și cu o batistă sudoarea de pe frunte.

— În viața mea nu mă mai sui în așa ceva, declară doamna Teve.

Apoi ușile se deschiseră, iar Willy Wonka zise:

— Vă rog să mă ascultați o clipă: vreau să fiți cu mare băgare de seamă în sala aceasta. Sunt multe lucruri periculoase și n-aș vrea să vă răniți.

26 | Laboratorul de testare a ciocolatei televizate

Familia Teve împreună cu Charlie şi bunicul lui păşiră într-o încăpere orbitor de albă şi de strălucitoare. Simţiră că-i dor ochii, iar domnul Wonka se grăbi să le întindă câte o pereche de ochelari de soare, spunând:

— Puneţi-vă ochelarii şi vă rog să nu-i daţi nicio clipă jos. Lumina vă poate orbi.

Îndată ce-şi puse ochelarii, Charlie putu să privească în jur fără probleme. Încăperea era lungă, îngustă şi extrem de albă. Până şi podeaua era de un alb imaculat; nicăieri nu se vedea niciun fir de praf. Din tavan atârnau lămpi uriaşe care scăldau locul într-o lumină alb-albăstruie foarte puternică. În cameră, în capătul cel mai îndepărtat, nu era decât un aparat de filmat enorm şi o grămadă de omuleţi Oompa-Loompa care roboteau în jurul lui: îi ştergeau lentila uriaşă, îi ungeau cu unsoare încheieturile şi învârteau diferite manete şi butoane. Aceşti omuleţi erau îmbrăcaţi într-un fel cum Charlie nu mai văzuse până acum: în costume de astronaut de culoare roşie, cu ochelari de protecţie şi cască... chiar arătau ca nişte astronauţi şi lucrau într-o tăcere deplină. Charlie simţi o undă de primejdie, de

parcă ceva grav s-ar fi putut întâmpla din clipă în clipă, iar omuleții Oompa-Loompa erau conștienți de asta. Nu sporovăiau, nu cântau și se mișcau cu băgare de seamă în jurul uriașului aparat, îmbrăcați în ciudatele lor costume roșii.

Iar în capătul celălalt al încăperii se afla un singur omuleț (tot în costum de astronaut), care ședea la o masă de culoare neagră, cu ochii lipiți de ecranul unui televizor neobișnuit de mare.

— Iată-ne! zise Willy Wonka țopăind din nou, extrem de animat. Ne aflăm în Laboratorul de testare a ciocolatei televizate!

— Ce *este* această ciocolată? se interesă Micky Teve.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copile, mă mai întrerupi mult? Ce să fie? Ciocolată televizată. Eu, unul, nu suport televizorul. Probabil că în doze mici nu e nociv, dar copiii nu știu când să se oprească. Parcă îi hipnotizează; rămân acolo lipiți toată ziua...

— Da, da, așa fac și eu, zise Micky.

— Gura! se răsti domnul Teve.

— Mulțumesc, spuse Willy Wonka. Am să vă arăt cum funcționează acest televizor uimitor. Dar să o luăm de la început: știți cum funcționează un televizor obișnuit? E simplu. La un capăt se filmează, cu o cameră mare de luat vederi. E ca un aparat de fotografiat, numai că fotografiile sunt apoi sfărâmate în bucățele infime, care sunt azvârlite în aer prin intermediul electricității. Și rătăcesc

așa prin aer, până dau de o antenă de televiziune – atunci zum! Intră numaidecât prin firul care duce direct în spatele televizorului și se agită acolo în cutie, ca niște piese de puzzle, până ce imaginea se recompune și apare pe ecran.

— Nu e *chiar așa*! îl contrazise Micky Teve.

— Sunt puțin surd de o ureche, zise Willy Wonka. Iartă-mă, dar uneori chiar nu te aud.

— Nu e *chiar așa*! repetă Micky Teve, de data asta urlând.

— Eşti un copil bun, zise domnul Wonka, dar vorbeşti ca o moară neferecată. Ei bine, acum că am aflat principiul de funcţionare al televiziunii, mi-am spus în sinea mea: dacă oamenii ăştia pot să spargă o imagine în fărâmiţe mici şi s-o trimită în casele oamenilor prin aer, pot să fac şi eu acelaşi lucru cu o bucată de ciocolată! Ce-ar fi să trimit de la un capăt o ciocolată pulverizată, care se poate reface la celălalt capăt? Telespectatorul nu are decât s-o ia şi s-o mănânce.

— Imposibil, zise Micky Teve.

— Aşa crezi? întrebă Willy Wonka. Fii atent aici! Am să transmit prin televiziune un baton de ciocolată de la cameră către televizor, chiar acum. Fiţi pe poziţie! Aduceţi ciocolata!

Îndată şase omuleţi apărură purtând pe umeri cel mai mare baton de ciocolată pe care-l văzuse Charlie vreodată: cam de mărimea saltelei de pe patul lui de acasă.

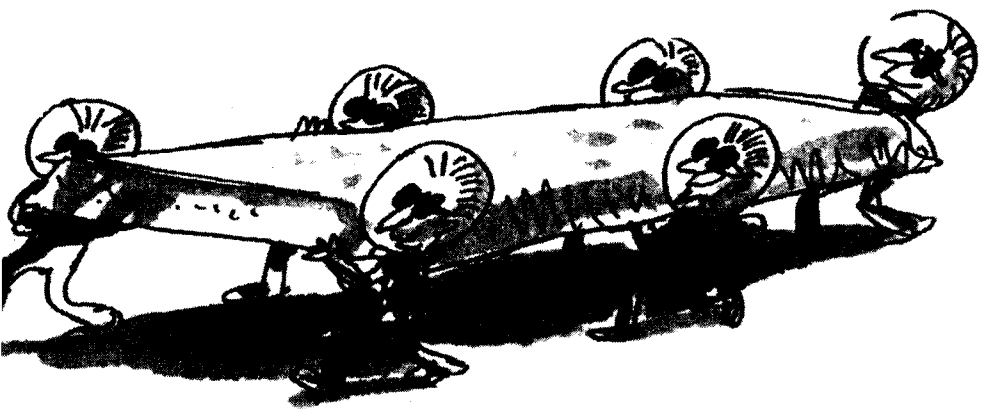

— Trebuie să fie mare, explică domnul Wonka, fiindcă televizorul micşorează lucrurile. Chiar şi cu oamenii se întâmplă la fel, nu? Trimiţi imaginea unui om de înălţime obişnuită şi pe ecran nu e mai înalt decât un creion. Haideţi, atenţie! Pe locuri! *Nu, nu! Stop! Opriţi-vă!* Micky Teve, pleacă de acolo! Eşti prea aproape de aparatul de filmat. Razele care ies din aparat sunt foarte periculoase şi te pot dezintegra într-o secundă. Nu vezi că Oompa-Loompa poartă costume spaţiale? Au nevoie de echipament de protecţie. Aşa, treci acolo! E mai bine acum. Gata, atenţie... *motor!*

Omuleţii apăsară pe un întrerupător uriaş.

Un fulger traversă încăperea.

— Ciocolata a dispărut! strigă Bunicul Joe dând din mâini.

Aşa şi era! Toată salteaua aceea de ciocolată se făcuse absolut nevăzută.

— Gata, e pe drum, strigă încântat domnul Wonka. Acum călătoreşte prin aer, sub forma unor particule invizibile. Repede, urmaţi-mă!

Alergă iute spre capătul celălalt al camerei, cel cu televizorul şi toţi fugiră după el.

— Apare, priviţi ecranul!

Într-adevăr, ecranul clipi şi se lumină. Apoi batonul de ciocolată apăru chiar în mijloc.

— Ia-l, zise Willy Wonka, tremurând de emoţie.

— Cum să-l iau? râse Micky Teve. E doar o imagine pe un ecran.

— Charlie Bucket, ia-l *tu*! zise domnul Wonka. Întinde mâna și apucă-l.

Charlie întinse mâna și, ca prin minune, apucă batonul de ciocolată, care se afla acum în palma lui. Fu așa de uluit de isprava asta, că aproape că-l scăpă pe jos.

— Acum mănâncă-l! îl îndemnă Willy Wonka. E delicios! Este chiar batonul pe care l-ați văzut, dar v-am spus că televiziunea micșorează lucrurile.

— Bine, dar asta e *fantastic*! exclamă Bunicul Joe. E... e... e un miracol!

— Închipuiți-vă așadar cum va fi când am să scot pe piață această tehnologie! Stai frumos acasă în fotoliu și, deodată, apare o reclamă: CIOCOLATA WONKA E CEA MAI BUNĂ DIN LUME! DACĂ NU MĂ CREDEȚI, GUSTAȚI! Și doar întinzi mâna și ciocolata e a ta!

— Fantastic! strigă Bunicul Joe. Cu siguranță această tehnologie va schimba lumea!

27 | Micky Teve este transmis prin televiziune

Micky Teve fu şi mai entuziasmat decât Bunicul Joe la vederea batonului de ciocolată transportat de la un capăt la altul al laboratorului prin televiziune.

— Domnule Wonka, strigă el, nu se pot transmite aşa şi alte lucruri, cum ar fi cerealele cu lapte?

— Pe toţi sfinţii, strigă domnul Wonka exasperat, ai grijă ce spui! Cum poţi să aduci vorba de cereale, sunt cel mai dezgustător lucru de pe pământ! Ştii din ce sunt făcute? Din resturile de creioane pe care le arunci la gunoi după ce le ascuţi.

— Dar dacă ai vrea să le trimiţi prin televizor, ai putea?

— Firește.

— Poţi să faci asta şi cu oamenii?

— *Să transmit oameni prin televiziune!* Cred că ţi-ai pierdut minţile, copile!

— Dar poţi?

— Cerule mare, de unde să ştiu... probabil că da... cred că e posibil... dar riscurile sunt foarte mari. Nici n-aş vrea să încerc... e periculos... şi-apoi, s-ar putea să ne trezim cu nişte rezultate tare neplăcute.

Micky Teve nu-l mai asculta de mult – în clipa în care auzise cuvintele „probabil că da" o luase la fugă spre camera de filmat, strigând plin de veselie:

— Uitați-vă la mine, sunt primul om care va fi transmis prin televiziune!

— *Nuuuuu*! strigă domnul Wonka.

— Micky, strigă și maică-sa, treci numaidecât aici! Vrei să te facă bucățele?

Dar era cu neputință să-l oprești pe năzdrăvanul de copil, care ajunsese deja la aparatul de filmat și se repezise să apese pe întrerupător, făcându-și loc cu coatele printre omuleții Oompa-Loompa.

— Pe curând, prieteni! strigă el apăsând pe comutator.

Încăperea fu luminată de un fulger orbitor.

Tăcere.

Apoi doamna Teve fugi spre mijlocul încăperii... se opri... și privi fără să creadă spre locul unde, cu o clipă în urmă, fusese fiul ei. Deschise gura bine rujată și începu să urle:

— A dispărut, a dispărut!

— Dumnezeule, *chiar* c-a dispărut! zise domnul Teve.

Willy Wonka alergă spre mama lui Micky și-i puse o mână pe umăr:

— Să sperăm că totul va fi bine și fiul dumneavoastră va apărea teafăr și nevătămat la televizor, zise el.

— Micky, gemu doamna Teve ţinându-se de cap, unde eşti?

— Îţi spun eu unde e, zise domnul Teve, pluteşte deasupra capului nostru, pulverizat în milioane de particule.

— Nu-mi mai spune! suspină femeia.

— Haideţi să dăm drumul la televizor, zise Willy Wonka. Trebuie să apară pe ecran din clipă în clipă.

Se adunară cu toţii în jurul televizorului – domnul şi doamna Teve, Charlie Bucket şi Bunicul Joe, împreună cu Willy Wonka – şi priviră atent ecranul, dar nu se vedea nimic acolo.

— Ce mult îi ia să ajungă, zise tatăl lui Micky ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Of, dragii mei, sper că va ajunge întreg, îndrăzni Willy Wonka să dea glas celei mai rele temeri.

— Ce vrei să spui? se răsti domnul Teve.

— Nu vreau să vă sperii, dar uneori nu ajung în televizor decât jumătate dintre particulele care intră în aparatul de filmat... Chiar săptămâna trecută am păţit-o. Am trimis o ciocolată şi pe ecran a apărut doar o jumătate...

Doamna Teve scoase un ţipăt îngrozit:

— Adică s-ar putea să apară doar jumătate din copilul meu?

— Măcar să fie de la brâu în sus, zise taică-său.

— Staţi! Atenţie! Se vede ceva pe ecran!

Într-adevăr, ecranul licărea. Apoi apărură nişte dungi. Willy Wonka întoarse un buton şi dungile dispărură. Ecranul se lumina încet-încet.

— Iată-l, e chiar el, zise Willy Wonka.

— E întreg? întrebă doamna Teve.

— Staţi, e prea devreme ca să ne dăm seama.

Încetişor, apoi tot mai repede, pe ecran se contură imaginea lui Micky Teve, rânjind cu gura până la urechi.

Stătea în picioare și le făcea semne cu mâna, foarte bucuros.

— E pitic! exclamă tatăl lui.

— Micky, mamă, ești întreg? Îți lipsește ceva?

— Cum îl facem mare? continuă tatăl.

— Micky, puiule, vorbește cu mama, ca să știu că ești bine.

O voce ca un chițăit răsună atunci din televizor:

— Mami, tati, uitați-vă la mine, sunt primul om care a călătorit prin televiziune.

— Scoateți-l de acolo, iute! porunci Willy Wonka.

Doamna Teve întinse mâna și apucă păpușica în care se transformase Micky, scoțând-o afară din ecran.

— Ura! E întreg, teafăr și nevătămat!

— Asta numești dumneata întreg? se răsti mama băiatului, privind la omulețul care alerga încoace și încolo în palma ei, agitându-și pistoalele în aer.

Avea cu siguranță în jur de trei centimetri, nu mai mult.

— *A intrat la apă*, spuse tatăl.

— Ei, bineînțeles, la ce vă așteptați? răspunse Willy Wonka cu naturalețe.

— Dar e îngrozitor, zise mama lui, ce facem acum?

— Cum o să-l trimitem la școală așa de mic? O să calce copiii pe el! O să-l strivească!

— N-o să se aleagă *nimic* de el, se plânse doamna Teve.

— Ei na, se auzi chițăind copilul. O să stau acasă și-o să mă uit la televizor.

— *Ba bine că nu*, strigă furios taică-său. O să arunc televizorul ăla în secunda în care ajungem înapoi acasă! M-am săturat de el!

Auzind asta, Micky fu cuprins de un soi de nebunie. Țopăia în palma maică-sii ca un apucat, încercând s-o muște de degete.

— Vreau să mă uit la televizor! Vreau să mă uit la televizor! Vreau să mă uit la televizor! Vreau să mă uit la televizor! Vreau să mă uit la televizor!

— Ia, dă-l încoa, zise taică-său și, luându-l cu atenție, îl băgă numaidecât în buzunar și-l acoperi cu o batistă.

Piticotul se zbătea acum de mama focului, încercând să se elibereze, iar buzunarul se scutura în toate părțile.

— Domnule Wonka, cum îl facem la loc? se jelea maică-sa.

— Da, asta este o problemă, răspunse Willy Wonka frecându-și gânditor barba. Copiii mici, să știți, sunt foarte elastici și se pot întinde în toate direcțiile. O să-l bag în mașina de testat gumă de mestecat și o să încercăm să-l întindem acolo, ca să-l facem mare la loc.

— Mulțumesc, zise doamna Teve.

— Cu multă plăcere, stimată doamnă.

— Cam cât credeți că-l puteți întinde? se interesă domnul Teve.

— Kilometri, cine știe? Dar să nu vă mirați: o să iasă foarte subțirel. Orice lucru se subțiază când tragi de el să-l întinzi.

— Adică o să fie plat ca o lamă de gumă?

— Întocmai.

— Cam cât de subțire va fi? întrebă speriată doamna Teve.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Willy Wonka și oricum nu are importanță, fiindcă apoi îl umflăm la loc. O să-i dau o supradoză triplă de Superbomboane cu vitamine, care conțin cantități uriașe de vitamina A, B

și, de asemenea, de vitamina C, vitamina D, vitamina E, vitamina F, vitamina G, vitamina I, vitamina J, vitamina K, vitamina L, vitamina M, vitamina N, vitamina O, vitamina P, vitamina Q, vitamina R, vitamina T, vitamina U, vitamina V, vitamina W, vitamina X, vitamina Y și, n-o să vă vină să credeți, chiar și vitamina Z. Singurele două vitamine pe care nu le conțin sunt vitamina S, care nu te face niciodată sănătos, și vitamina H, care te face întotdeauna hidos. Dar conțin, în doze foarte mici, cea mai puternică și eficientă vitamină din lume, vitamina Wonka.

— Care ce-i face? întrebă tatăl, în culmea disperării.

— Îi face degetele de la picioare să crească la fel de mari ca cele de la mâini.

— Nu se poate! strigă mama.

— Cum adică? întrebă indignat Willy Wonka. Dar e o calitate! Astfel va putea cânta la pian cu picioarele.

— Dar, domnule Wonka...

— Gata, *vă rog* să încetăm cu discuția asta.

Zicând acestea, Willy Wonka se întoarse și pocni de trei ori din degete. Îndată apăru un omuleț Oompa-Loompa chiar în spatele lui.

— Urmează aceste instrucțiuni, zise Willy Wonka, întinzându-i o foaie pe care scrisese clar ce trebuia făcut. Vezi că băiatul e în buzunarul tatălui său. Hai, fuguța! Cu bine, domnule Teve, cu bine doamnă Teve! Nu mai fiți așa îngrijorați. Toți apar la ieșire, absolut toți.

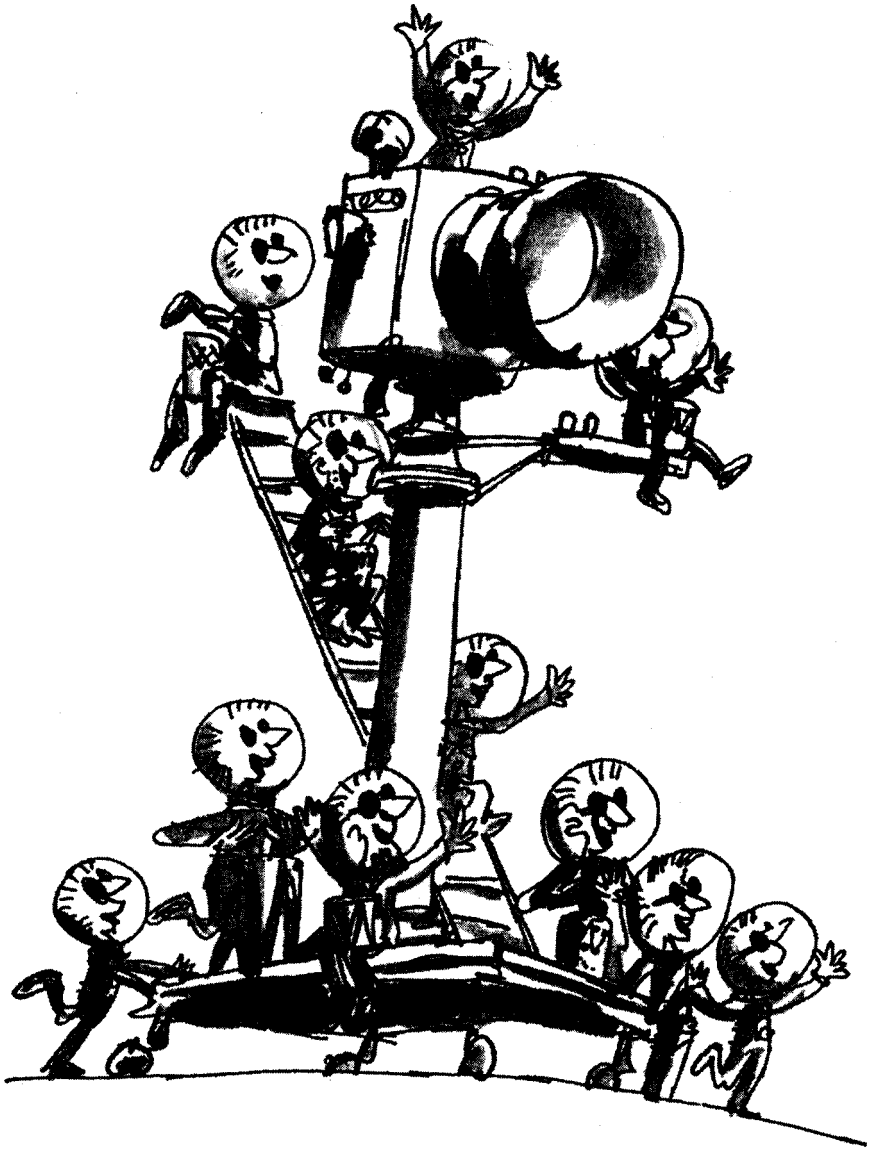

Grupul de omuleți Oompa-Loompa care manevrau camera de luat vederi devenise foarte animat. Scoseseră deja niște tobe micuțe și săltau în sus și-n jos în ritmul lor.

— Iar cântă, oftă domnul Wonka. Ce să le fac, n-am cum să-i opresc.

Charlie îl luă de mână pe Bunicul Joe și amândoi rămaseră în picioare în mijlocul acelei încăperi luminoase, alături de domnul Wonka. Iată ce auziră:

E foarte important, să știți,
De vreți s-aveți copii cuminți
Foarte devreme să-nvățați
Ca la teve să nu-i lăsați.
Ba chiar mai bine-ar fi, să știți,
Să nici n-aveți TV în casă.
Că peste tot pe unde-am fost
Trona cutia cea hidoasă
De mi-i ținea lipiți de ea
Și uite-așa holbați erau
Că le săreau ochii din cap.
(Vreo doișpe-am numărat doar eu;
Câțiva erau și sub dulap!)
Așa mult stau și se chiorăsc
Că mințile și le tocesc
Și sunt complet hipnotizați
De gașca aceea de turbați.

Da, da, eu știu că-s cuminței
De-a dreptul amorțiți sunt ei.
Și nu se suie pe pervaz
Nici nu vă fac vreun alt necaz
Când sunteți la bucătărie.
Însă eu vreau lumea să știe
Cu ce lucruri se-aleg micuții
Din asemenea soluții?
JUDECATA LI SE STRÂMBĂ,
IAR IMAGINAȚIA-I MOARTĂ
MINTEA TOATĂ LI SE ASTUPĂ
CU IDEEA NECURATĂ
CĂ NU-I PE LUME MINUNE
TOTUL E... TELEVIZIUNE!
CREIERUL S-A FĂCUT PRAF
ÎNȚELEGEREA E PAF!
NU MAI ȘTIU NICI SĂ GÂNDEASCĂ
TOT CE ȘTIU E SĂ PRIVEASCĂ.
Bine, o să spuneți voi,
Dar dacă dăm la gunoi
Blestemata de cutie
Ce fac cei mici, spune-mi mie?
Dragii mei părinți, mai știți
Când n-aveați televizor
Ce făceau micuții voștri?

Ei bine, citeau de zor.
Citeau, citeau, citeau întruna
Și învățau întotdeauna
Cu toții aveam biblioteci
Ba mai aveam și prin cămară
Mulțimi de cărți, povești de seară,
Cu prinți, prințese și cercopiteci,
Balene albe și pirați
Corăbii pline de comori
Cu canibali și elefanți
Cu urși vorbitori adeseori
Trei purcelușI și lupul lor...
Cine voia televizor?
De-aceea vă implor, părinți,
Scăpați de lada cea murdară
Și puneți iute-n locul ei, cuminți
Mai multe cărți – ah, ce comoară
De-nțelepciune o s-aveți!
Sigur, micuții vor țipa,
Vor plânge – și poate vă vor implora
Să se întoarcă măgăoaia,
Dar nu cedați; rămâneți fermi
Și-n două săptămâni, văzând
Că lucrurile nu se schimbă baremi,
Vor redescoperi pe rând

Romanul, cartea de povești
Vai, vai, vai, ce bucurie
Astfel o să le dăruiești
De se vor întreba și ei
Ce au putut vedea vreodată
La cutia televizată.
Iar vouă vă vor mulțumi
Că le-ați adus noi bucurii.
P.S. Cât despre Micky Teve beizadea,
Ne pare rău – și vom vedea
Dac-o rămâne cât o sardea.
Și dacă da – și-o merita!

28 | A mai rămas doar Charlie

— Unde să mergem acum? întrebă Willy Wonka, pornind înapoi spre ascensorul de sticlă. Haideți, fuguța! Să plecăm de-aici. Ia să vedem, câți copii au mai rămas?

Charlie se uită la Bunicul Joe, iar acesta îi întoarse privirea lui Charlie.

— Domnule Wonka, zise bunicul, n-a mai rămas decât Charlie.

Willy Wonka se întoarse și se uită fix spre Charlie.

Se lăsă o tăcere adâncă. Charlie strânse mai tare mâna bunicului.

— Adică *numai tu* ai mai rămas? zise domnul Wonka, prefăcându-se surprins.

— Cred că da, șopti Charlie. Da.

Atunci domnul Wonka izbucni, într-un acces de bucurie:

— Păi, dragul meu băiat, *asta înseamnă că ești câștigător*!

Sări afară din lift și-i scutură mâna lui Charlie, mai-mai să i-o smulgă din umăr.

— Te felicit, strigă el, te felicit din toată inima! Sunt încântat! Mai bine nici că se putea! Ce grozav! Să știi că de

la bun început am avut senzația că tu vei câștiga. *Bravo,* Charlie, *bună treabă*! Extraordinar! Acum începe distracția! Dar să nu pierdem vremea cu prostii, dragul meu copil. Nu prea mai avem timp. Și sunt *enorm* de multe de făcut

până la sfârșitul zilei! Gândește-te numai câte avem de *pus la punct*. Și trebuie să recuperăm o grămadă de oameni. Norocul nostru că avem acest lift, care se mișcă iute. Hopa sus, hai! Bunicule Joe, hai și dumneata! Ei bine, *eu* aleg acum pe ce buton apăsăm.

Domnul Wonka îl privi pe Charlie cu ochii săi de un albastru luminos.

„Cine știe ce nebunie urmează să mai aibă loc", gândi Charlie. Și totuși nu era speriat. Nu era nici măcar emoționat. Doar extrem-extrem de fericit! Bunicul Joe se simțea exact la fel: fața îi strălucea de bucurie. Domnul Wonka se întinse spre un buton de sus, de pe tavan. Amândoi pasagerii își lungiră gâturile să vadă ce scrie pe el.

Scria: SUS ȘI AFARĂ.

„Sus și afară, se gândi Charlie, oare ce se mai fabrică și acolo?"

Domnul Wonka apăsă pe buton.

Ușile de sticlă se închiseră.

— Țineți-vă bine, strigă Willy Wonka.

Și *vâjjjj*, ascensorul porni în sus ca o rachetă.

— Grozav! strigă Bunicul Joe.

Charlie se agățase strâns de picioarele lui, în vreme ce domnul Wonka se ținea de curelușa din tavan și așa urcară tot mai sus, mai sus, drept în sus, fără ocolișuri sau curbe și, pe măsură ce ascensorul prindea viteză, Charlie putea să audă șuieratul curentului de aer de afară.

— Pârtieeeeee! strigă Bunicul Joe. Faceți looooooooc!

— Repede, repede, mai repede, striga domnul Wonka lovind cu pumnul în pereții de sticlă. Dacă nu ne mișcăm mai repede, nu vom putea trece niciodată!

— Pe unde să trecem? Trebuie să trecem prin ceva? se miră Bunicul Joe.

— *Ahaaaa*, strigă Willy Wonka plin de o energie aparte, așteptați și-o să vedeți. De mult tânjesc eu să apăs pe acest buton, dar abia acum am reușit! Am fost tentat, da, da, am fost tentat să-l apăs în câteva rânduri! Dar n-am vrut să fac o gaură în acoperișul fabricii. Gata, asta este! Sus și afarăăăă!

— Ce vrei să spui? strigă la rândul său Bunicul Joe. Doar nu vrei să spui că acest lift *chiar* o să...

— Ba da, așteptați și-o să vedeți. Sus și afară!

— Dar... dar... dar... e făcut din sticlă! O să se spargă în milioane de bucăți!

— Ei, e posibil, răspunse domnul Wonka fără să-și piardă deloc veselia, dar să știți că e sticlă groasă.

Ascensorul prinsese o viteză uluitoare. Mai sus, mai sus, mai iute, și mai iute...

Apoi *ZDRANG!* De deasupra capetelor lor se auzise un zgomot îngrozitor de lemne rupte și geamuri sparte. „Ajutor, murim!" strigă Bunicul Joe, dar Willy Wonka zise repede: „Nu, nu, am reușit, am trecut, suntem afară!" Într-adevăr, ascensorul ieșise prin tavan și zbura acum în

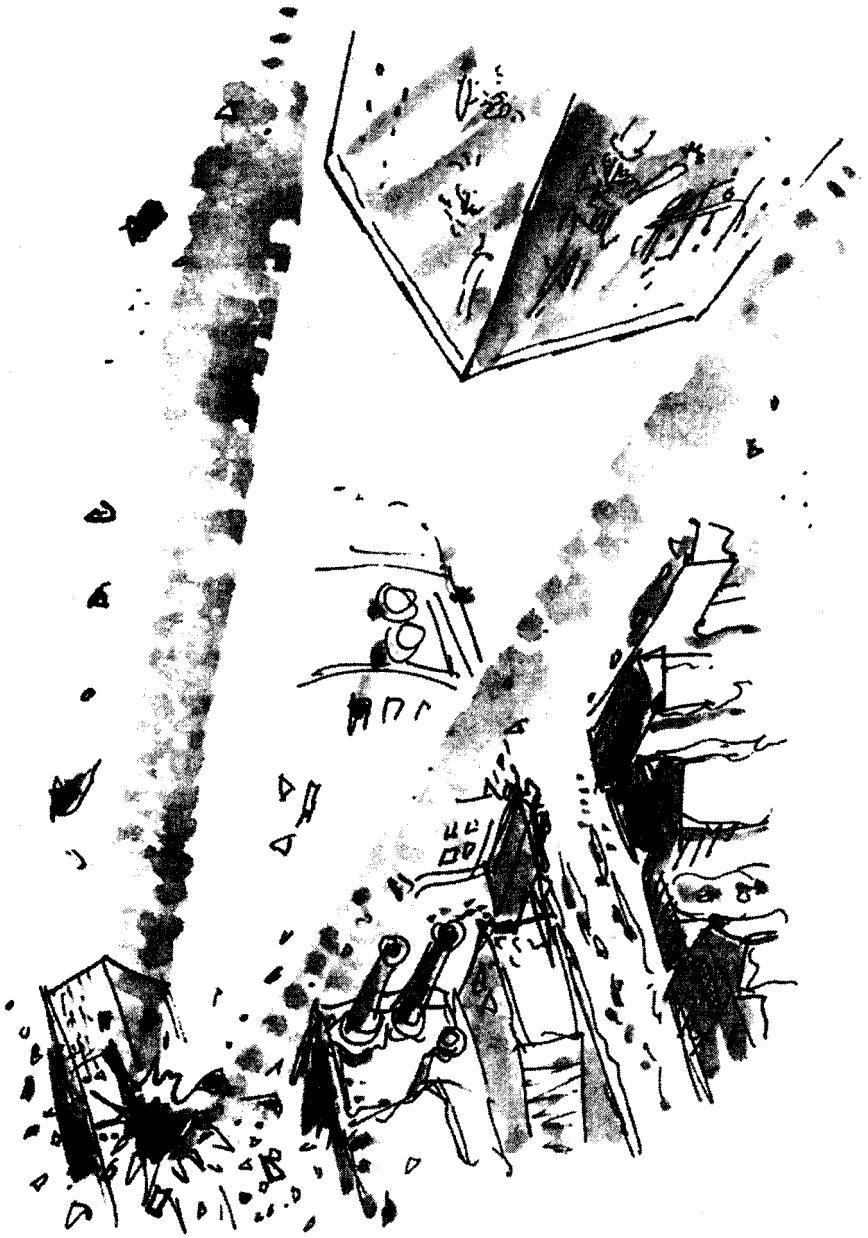

înaltul cerului, ca o rachetă. Soarele strălucea prin pereții de sticlă. În câteva clipe ajunseseră la o înălțime amețitoare.

— Liftul ăsta a luat-o razna! strigă Bunicul Joe.

— Nu vă temeți, stimate domn, zise calm Willy Wonka, apăsând pe un alt buton.

Ascensorul se opri. Dar se oprise chiar acolo în aer, iar dedesubt puteau vedea fabrica, ba chiar întregul oraș, ca într-o fotografie. Prin podeaua de sticlă, Charlie văzu îndată casele și străzile, acoperite cu un strat gros de zăpadă. Era o senzație ciudată și un pic înfricoșătoare să stai pe un panou de sticlă, suspendat la zeci de metri în aer. Aveai, practic, impresia că plutești în aer.

— Ce se întâmplă? întrebă Bunicul Joe. Cum stă dracia asta în văzduh?

— Bomboane-putere, răspunse domnul Wonka animat, are un milion de bomboane-putere. Ah, uite-i pe ceilalți copii cum pleacă acasă.

29 | Ceilalți copii pleacă acasă

— Înainte de orice altceva, trebuie să coborâm să ne uităm la micii noștri prieteni, spuse domnul Wonka.

Apăsă un alt buton și liftul coborî, plutind, până deasupra porții.

Charlie îi văzu pe copii cu părinții lor, grupați în fața intrării întocmai ca la venire.

— Sunt doar trei, zise el, lipsește cineva.

— Cred că vorbești de Micky Teve, dar ajunge el, răspunse domnul Wonka. Vezi camioanele? continuă, arătând spre un șir de camioane mari, de transport.

— Le văd, ce e cu ele?

— Ți-amintești promisiunea mea de pe Biletul de Aur? Fiecare copil pleacă acasă cu dulciuri care să-i ajungă pentru tot restul vieții. Am încărcat câte un camion pentru fiecare. Ahaa, continuă, ia uite cum pleacă amicul nostru Augustus Haplea! Uite-l acolo, chiar acum se suie în primul camion, împreună cu părinții!

— Deci a scăpat cu viață din instalația aceea îngrozitoare? se minună Charlie.

— Se simte grozav, zise Willy Wonka.

— Dar e schimbat, strigă Bunicul Joe privind cu atenție prin podea. Era un copil gras și-acum e slab ca un țâr.

— Bineînțeles că s-a schimbat, râse Willy Wonka, nu vă amintiți cum a trecut prin tubul acela îngust? Ei, dar cine e aici? Priviți! E chiar Violette Beauregarde, căreia îi place la nebunie guma de mestecat! Hai c-au reușit s-o stoarcă la loc, mă bucur. Ce bine arată, uitați-vă la ea! Mult mai sănătoasă decât înainte!

— Dar e mov la față, strigă Bunicul Joe.

— Normal, n-avem cum să-i schimbăm culoarea, răspunse foarte firesc domnul Wonka.

— Oh, uitați-vă la Veruca Salt și la părinții ei! Sunt *plini* de gunoaie.

— Și iată-l și pe Micky Teve! anunță Bunicul Joe. Sfinte Sisoe, săracul! Ce i-au făcut de arată așa deșirat și pirpiriu?

— Of, l-au întins prea tare în mașina de gumă, zise Willy Wonka. Câtă neglijență!

— Bietul de el! zise Charlie.

— Prostii, ripostă domnul Wonka, e un norocos. Toate echipele de baschet din țară se vor bate pe el. Gata, să nu ne mai pierdem vremea cu copiii ăștia. Am ceva important să-ți spun, dragul meu Charlie.

Cu aceste cuvinte, Willy Wonka apăsă un alt buton și ascensorul urcă din nou în văzduh.

30 | Fabrica de ciocolată Charlie

Liftul de sticlă plutea acum deasupra oraşului, iar în el se aflau Charlie, Bunicul Joe şi domnul Wonka.

— Iubesc această fabrică de ciocolată, zise Willy Wonka privind în jos. *Tu*, Charlie, o iubeşti? întrebă el brusc, cu o mină foarte serioasă.

— Desigur! strigă Charlie fără să stea pe gânduri. Cred că este locul cel mai minunat din lume!

— Ce mult mă bucur să aud asta, zise domnul Wonka şi mai serios. Da, chiar mă bucur mult să aud asta. Imediat ai să afli de ce.

Domnul Wonka îşi aplecă capul într-o parte şi un zâmbet îi apăru pe toată faţa:

— Dragul meu băiat, zise el, am hotărât să-ţi dăruiesc toată fabrica, nu doar câteva batoane de ciocolată. Când vei fi îndeajuns de mare ca s-o poţi conduce, fabrica va fi a ta.

Charlie rămase mut de uimire. Bunicul Joe încercă să spună ceva, dar cuvintele nu reuşiră să prindă viaţă.

— E adevărat, întări Willy Wonka, care acum râdea cu gura până la urechi. Îţi dăruiesc fabrica de ciocolată. O vrei, nu?

— I-o *dăruiți*? îngăimă Bunicul Joe. Cred că glumiți.

— Nu glumesc deloc, stimate domn, sunt foarte serios.

— Dar... dar... bine... de ce i-ați da fabrica tocmai micului meu Charlie?

— Ascultați, zise domnul Wonka, nu sunt așa de tânăr cum par. Sunt mult mai bătrân. N-am s-o țin așa până la sfârșitul timpului. Nu am familie și nici copii, așa că e firesc să mă gândesc cui aș putea să las fabrica atunci când voi fi prea bătrân ca s-o mai conduc. *Trebuie* s-o las cuiva; afacerea trebuie să continue, fie și numai pentru că omuleții Oompa-Loompa trăiesc de pe urma ei. Mii de oameni de afaceri din toată lumea ar da orice ca să pună mâna pe ea, dar eu nu vreau ca afacerea mea să fie condusă de un adult. Adulții nu m-ar asculta, n-ar vrea să învețe, ar face lucrurile după capul lor, nu așa cum vreau eu. De aceea am căutat un copil isteț, bine-crescut și iubitor căruia să-i pot împărtăși toate secretele afacerii mele, cât mai sunt încă în viață.

— De *asta* ați scos Biletele de Aur! strigă Charlie.

— Întocmai. Am hotărât să invit cinci copii la mine în fabrică pentru o zi și să-i las fabrica aceluia dintre ei care-mi va plăcea cel mai mult.

— Domnule Wonka, chiar vorbiți serios când spuneți că-i lăsați toată fabrica aceasta uriașă micului meu Charlie? În fond...

— Nu mai avem timp de discuții, i-o reteză Willy Wonka. Haideți să aducem aici toată familia – părinții și oricine mai

stă cu ei. De-acum veți putea locui în fabrică și veți ajuta la conducerea ei până când Charlie va fi îndeajuns de mare ca să treacă el la cârmă. Charlie, unde locuiești?

Charlie privi prin podeaua de sticlă către casele acoperite cu zăpadă de dedesubt.

— Acolo, zise el, în căsuța aceea mică de la marginea orașului... cea mai mică...

— O văd, zise domnul Wonka. Apoi apăsă câteva butoane și liftul porni drept spre casa lui Charlie.

— Cred că mama n-o să vrea să vină cu noi, zise Charlie.

— De ce?

— Nu are cu cine să-i lase pe Bunicul George, Bunica Georgina și Bunica Josephine.

— Îi luăm și pe ei!

— Nu avem cum, zise Charlie. N-au mai coborât din pat de douăzeci de ani. Sunt foarte bătrâni.

— Asta-i bună, zise domnul Wonka. Îi luăm cu tot cu pat. Avem loc destul în lift.

— Dar nu putem scoate patul din casă, obiectă Bunicul Joe. Nu încape pe ușă.

— Să nu ne pierdem speranța, zise calm domnul Wonka. Nimic nu e imposibil. Vom vedea.

Ascensorul plutea acum deasupra casei lui Charlie și începuse să coboare.

— Ce se întâmplă? strigă Charlie.

— Intrăm să-i luăm pe bunici.

— Cum? întrebă Bunicul Joe.

— Prin acoperiș, zise domnul Wonka apăsând pe un alt buton.

— Nu! strigă Charlie.

— Opriți-l! strigă și Bunicul Joe.

ZDRANG! Ascensorul trecuse deja prin acoperiș și se afla acum în dormitorul bunicilor. Bieții bătrâni, văzând avalanșa de pietre, mortar, tencuială și gândaci care se abătuse peste ei, crezură că e sfârșitul lumii. Bunica Georgina leșină pe dată, Bunicii Josephine îi căzu proteza din gură, iar Bunicul George se ascunse sub plapumă.

Domnul și doamna Bucket apărură într-un suflet din camera cealaltă.

— Ajutor! strigă Bunica Josephine.

— Iubita mea soție, liniștește-te! zise Bunicul Joe coborând din liftul de sticlă. Noi suntem.

— Mamă! strigă Charlie alergând în brațele mamei lui. Mamă! Fii atentă ce s-a întâmplat! O să mergem să locuim în fabrica domnului Wonka! O să-l ajutăm să conducă afacerea, pentru că o să-mi lase mie fabrica și...

— Ce tot spui? întrebă maică-sa.

— Vai ce dezastru! Tavanul e distrus! începu domnul Bucket să plângă.

— Stimate domn, zise Willy Wonka dintr-odată sărind să-i strângă mâna tatălui cu multă căldură, sunt așa de

bucuros să vă întâlnesc! Nu vă faceți griji pentru casă; de acum înainte nu veți mai avea nevoie de ea.

— Cine e *nebunul* ăsta? strigă Bunica Josephine. Putea să ne omoare pe toți.

— Acesta, zise Bunicul Joe, este însuși domnul Willy Wonka.

Le luă ceva timp Bunicului Joe și lui Charlie să le explice celorlalți membri ai familiei ce se petrecuse în ziua aceea. Și chiar și după ce li se povesti totul, nimeni nu vru să urce în liftul de sticlă.

— Mai bine mor în patul ăsta, strigă Bunica Josephine.

— Și eu la fel, îi ținu isonul Bunica Georgina.

— Nu mă mișc de aici, declară Bunicul George.

Atunci, domnul Wonka, Bunicul Joe și Charlie se hotărâră să împingă pur și simplu patul în lift, fără să mai țină seama de țipetele bătrânilor. Apoi îi împinseră tot așa, cu forța, și pe soții Bucket. Ușile se închiseră. Cabina se puse în mișcare. Bunica Georgina scoase un strigăt. Și ascensorul țâșni prin tavan drept în culmile cerului.

Charlie se urcă în pat ca să-i liniștească pe bătrânii îngroziți.

— Nu vă temeți, spuse el, suntem în siguranță. Și ne îndreptăm spre cel mai frumos loc din lume.

— Are dreptate, întări Bunicul Joe.

— Găsim și ceva de mâncare acolo? întrebă Bunica Georgina. Suntem cu toții morți de foame.

— Ceva *de mâncare*? strigă Charlie fericit. Ah, nici nu vă imaginați!

Sfârșit

POVEȘTILE SUNT BUNE PENTRU TINE.

Roald Dahl a fost spion, pilot militar de elită, istoric al ciocolatei și inventator în domeniul medicinei. Este de asemenea autorul volumelor *Charlie și fabrica de ciocolată*, *Matilda*, *Marele Uriaș Prietenos* și al multor altor povești extraordinare. Rămâne povestitorul nr. 1 din întreaga lume.

ROALD DAHL *„Dacă ai gânduri bune, ele îți vor lumina fața precum razele de soare și vei arăta întotdeauna minunat."*

CREDEM ÎN FAPTELE BUNE

De aceea, zece la sută din toate veniturile Roald Dahl* se îndreaptă spre organizațiile noastre de caritate partenere. Am sprijinit cauze precum: îngrijirea copiilor asigurată de asistente medicale specializate, subvenții pentru familiile în dificultate și programe educaționale de informare. Vă mulțumim că ne ajutați să susținem această activitate vitală.

Pentru mai multe informații, vizitați www.roalddahl.com.

The Roald Dahl Charitable Trust este o fundație umanitară înregistrată în Marea Britanie (nr. 1119330).

---

* Procentul este calculat din suma netă a veniturilor rezultate din drepturile de autor.

Citește și *James și piersica uriașă*, o carte despre un băiat care pornește într-o călătorie magică în compania celor mai amuzanți și mai simpatici tovarăși de drum!

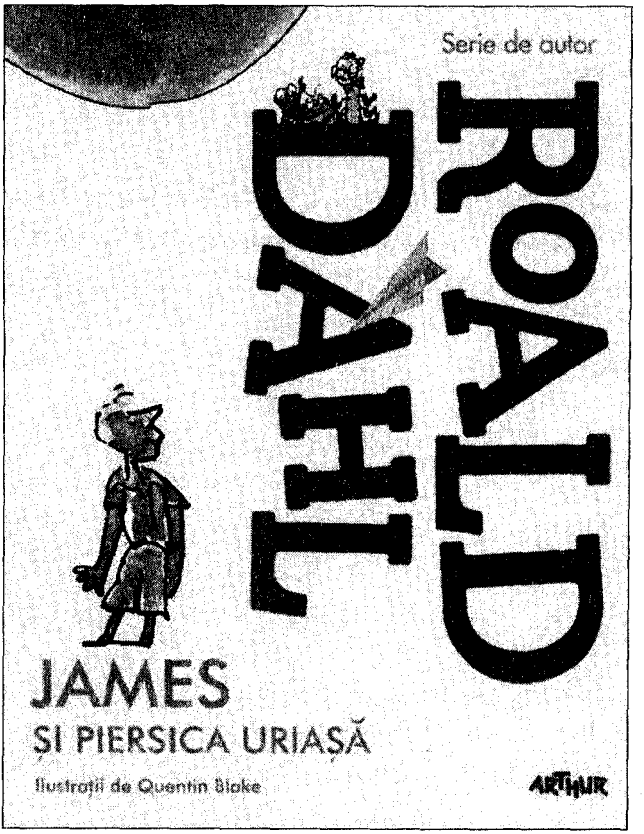

Dă pagina și citește un fragment.

Unu

Până la patru ani, James Henry Trotter a dus o viață fericită și tihnită alături de mama și de tatăl lui, într-o casă frumoasă de la malul mării. Avea întotdeauna copii cu care să se joace, avea plaja de nisip pentru alergat și oceanul pentru bălăcit. Tot ce-și putea dori un băiețel.

Dar, într-o zi, mama și tatăl lui James au plecat la Londra pentru niște cumpărături. Acolo s-a petrecut un accident îngrozitor. Au fost înghițiți amândoi (ziua în amiaza mare, imaginați-vă!, și pe o stradă aglomerată) de un rinocer uriaș și furios care evadase de la Grădina Zoologică.

Acum, acest eveniment, după cum vă puteți da seama cu ușurință, a fost o experiență cam neplăcută pentru doi părinți atât de buni. Dar, pe termen lung, pentru James a fost și mai neplăcut. Necazurile *lor* au luat sfârșit cât ai clipi. Au murit și au dispărut în fix treizeci și cinci de secunde. În schimb, sărmanul James era cât se poate de viu și s-a trezit singur și speriat într-o lume mare și nepriete-noasă. Frumoasa casă de pe malul mării a trebuit vândută neîntârziat, iar băiețelul, cu doar o valijoară în care avea o pijama și o periuță de dinți, a fost trimis să locuiască împreună cu cele două mătuși ale sale.

Ele se numeau mătușa Sponge și mătușa Spiker. Îmi pare rău s-o spun, dar amândouă erau niște persoane îngrozitoare. Egoiste, leneșe și crude, chiar din prima zi au început să-l bată pe sărmanul James aproape fără niciun motiv. Nici măcar nu-l strigau pe nume. I se adresau spunându-i „animal murdar", „belea împuțită" sau „loază mizerabilă". Și, evident, nu-i dădeau niciodată vreo jucărie sau vreo carte cu poze. Camera lui era goală ca o celulă de închisoare.

Mătușa Sponge, mătușa Spiker, iar acum și James locuiau într-o dărăpănătură de casă pe vârful unui deal înalt din sudul Angliei. Dealul era atât de înalt, încât din orice loc al grădinii s-ar fi uitat în jos James putea vedea kilometri

întregi din peisajul încântător al pădurilor și câmpiilor. Iar într-o zi senină, dacă privea într-o anume direcție, putea vedea departe, la orizont, un punctuleț cenușiu care fusese casa unde trăise cu iubiții lui părinți. Și imediat după, putea vedea chiar oceanul – un firicel albastru-închis, subțire și lung, ca o dungă de cerneală sub marginea cerului.

Dar James nu avea voie niciodată să coboare din vârful dealului. Mătușa Sponge și mătușa Spiker nu se oboseau să-l ia cu ele nicăieri, nici măcar într-o scurtă plimbare sau la un picnic. Și, evident, singur nu avea voie să meargă nicăieri.

— Afurisitul ăsta mic ar face numaidecât o poznă, dacă ar ieși din grădină, spusese mătușa Spiker.

Îl amenințaseră cu pedepse groaznice. Dacă îndrăznea și numai să sară gardul, avea să fie închis în beci, cu șobolanii, timp de o săptămână.

Grădina acoperea întreg vârful dealului și era mare și sălbatică, iar singurul ei pom (cu excepția unor tufișuri bătrâne și murdare de dafin dintr-un capăt îndepărtat) era un piersic bătrân care nu făcuse piersici niciodată. Nu avea nici leagăn, nici balansoar, nici groapă cu nisip și niciun copil nu era invitat pe deal să se joace cu sărmanul James. Nu existau nici măcar o pisică sau un câine care să-i țină companie. Pe măsură ce trecea timpul, James devenea tot mai singur și tot mai trist. În fiecare zi petrecea ore în șir la marginea grădinii, uitându-se melancolic la minunata, dar interzisa lume a pădurilor, a câmpiilor și a oceanului, lume care se întindea la picioarele lui ca un covor fermecat.

Fragment preluat din James și piersica uriașă, *de Roald Dahl, Editura Arthur, București, ilustrații de Quentin Blake, traducere din engleză de Iulia Arsintescu*

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-arthur.ro

Charlie Bucket este înnebunit după ciocolată. Iar Willy Wonka, cel mai iscusit inventator din lume, deschide porţile uimitoarei sale fabrici de ciocolată pentru cinci copii norocoşi. Bomboane care nu se termină niciodată, caramele magice, acadele-lampadar şi un râu de ciocolată caldă, încântătoare. Charlie are nevoie de un singur Bilet de Aur şi aceste dulciuri minunate ar putea fi *toate* ale lui.

Aventurile lui Charlie continuă în
Charlie şi Marele Ascensor de Sticlă

Seria de autor Roald Dahl

Charlie şi Marele Ascensor de Sticlă
Danny, campionul lumii
George şi miraculosul său medicament
James şi piersica uriaşă
Marele Uriaş Prietenos
Matilda
Vrăjitoarele
Domnul Fox, vulpoi fantastic

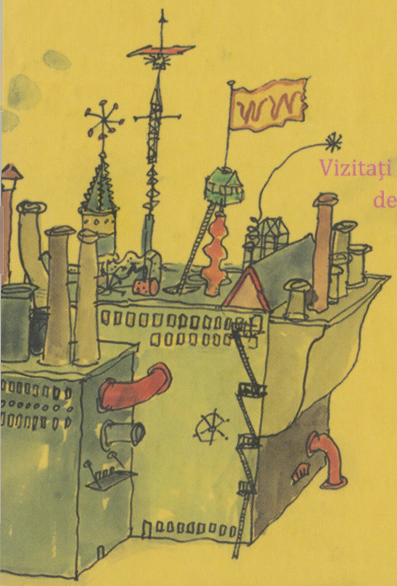

Vizitaţi **www.roalddahl.com** şi aflaţi mai multe despre implicarea în cauze caritabile.

www.editura-arthur.ro
ISBN 978-606-788-526-2
9 786067 885262